

Mục lục

<u>Chương 1: Đám Cưới</u>

Chương 2: Làm Cho Rõ

Chương 3: Con Trẻ

Chương 4: Hào Môn Vốn Sâu Như Biển

Chương 5: Xin Lỗi Và Hạnh Phúc

Chương 6: Ích Kỷ Nhưng Không Nhẫn Tâm

Chương 7: Phương Đông Đó Ánh Sao Nào Đang Sáng Phải Không

Chương 8: Mái Nhà Gia Đình- Không Thuộc V ề Mình

Chương 9: Ngưu Tầm Ngưu Mã Tầm Mã, Tại Sao Phải Giả Vờ

Chương 10: Chọn Lựa Của Em

Chương 11: Bước Chân Của Hạnh Phúc

Chương 12: Nếu Dùng Thủ Đoạn, Anh Sẽ Rất Nhẫn Tâm

Chương 13

Chương 14: Cảm Giác Xa Lạ

Chương 15: Người Trong Quá Khứ

Chương 16: Không Thể Quên

Chương 17: Quá Khứ

Chương 18: Ni 'êm Tin

Chương 19: Con Đường Dài Trước Mặt Chúng Ta (Hết)

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đám Cưới

Ngày 27-2 là ngày cưới của Diệp Vũ.

Nếu là một ngày của 6 năm v `êtrước, có lẽ hắn sẽ rất hạnh phúc.Bên cạnh hắn là cô gái hắn đã yêu bằng tình yêu ngày thanh xuân thơ mộng. 24 tuổi, với những lý tưởng, hoài bão, mộng mị của mối tình mà bản thân hắn luôn nghĩ nó là chân thành, thu `ân khiết nhất trên đời.

6 năm ôm một vết thương, cũng là 6 năm không còn yêu ai được nữa. Dù đôi lúc hắn cũng muốn nghe theo những lời khuyên bảo, lập gia đình, làm tròn bổn phận của người con, sinh con nối dõi tông đường.

Hôm nay Diệp Vũ cưới vợ, đối tượng là người hắn yêu thương tha thiết. Không có hạnh phúc, chỉ là sự chờ đợi trong mãn nguyện. Chờ đợi trong cảm giác sảng khoái vì sắp được trả thù!

Cô dâu đặt tay vào tay hắn.

Hơi bối rối bởi chiếc váy cưới khá dài. Cậu bé nhóc bên cạnh thì còn quá bé để giúp me c'âm được cái đuôi áo rườm rà.

- -Me ơi! Áo dài...
- -Niệm Bằng ngoan...Con không c`ân c`âm váy cho mẹ đâu..Con ra kia chơi đi!
  - -Nhưng váy dài...
  - -Chú c'àm cho...Con đi chơi đi!

Diệp Vũ vỗ nhẹ vào má đứa bé.

Hắn biết người ta có không ít người nhìn vào cái đám cưới này cho rằng Diệp Vũ ngốc khi cưới một cô vợ đã có con 5 tuổi. Đôi khi hắn cũng tự cười mình, đã từng muốn nghe lời khuyên bảo, xem mọi chuyện là quá khứ để quên đi! Song...càng quên càng thấy nhớ...Càng muốn quên thì hận lai càng sâu.

-Vũ...

Tiếng gọi đó!

Vóc dáng cao g'ây, đôi kính cận và nụ cười lặng lẽ. Hắn ngỡ ngàng một chút r'ài nói như reo:

-Đông Đông...Mày v`êthật à?

-Ù.

Chìa tay cho cô dâu, Hà Phương Đông nhẹ giọng:

-Chào Tiểu Khiết...Đã lâu không gặp em r 'à!

.....Đêm tân hôn. Mọi người đã v ềhết. Chỉ còn lại trong căn biệt thự nhỏ, dưới chiếc ghế đá, hai người đàn ông ng ầi rít từng hơi thuốc:

- -6 năm nay tao không gọi được cho mày...
- -Ù...Tao làm việc ở New York, cũng đối địa chỉ email r ã.
- -Hôm nay đến dự lễ cưới cũng là bất ngờ lớn với tao. Tao chỉ còn cách đó để nhắn tin đến mày thôi. Thông cảm vì không có thiệp nhé!
- -Chỉ là một lời mời thôi mà...Nhưng mày lên được Facebook thì thật là "tiến bộ". Tao không có weibo. Mấy năm nay tao chỉ lên toàn lên face vì khá thích trò Happy Farm trong đó.

-Ù...

Lại thêm một hơi thuốc.

Phương Đông nhìn đ`âng h`â

- -Hơn 11 giờ r 'ài. Vào với Tiêu Khiết đi...Dù gì cũng là đêm tân hôn mà...
  - -Theo mày nghĩ...Tao có sai l'âm không?
  - -Sai l'âm gì?
  - -Chuyện tao và Tiêu Khiết....Mày hiểu mà...
- -Tao không biết vì sao Tiêu Khiết phản bội mày...Nhưng ng ần ấy năm cô ấy sống và nuôi con một mình, tao rất khâm phục sự hy sinh đó. Một người mẹ tốt không thể là một người nhân cách xấu xa được...Dù thế nào, trẻ thơ là vô tội.

Trẻ thơ vô tội...Gương mặt bé Niệm Bằng hiện ra, nụ cười răng sún, ánh mắt tròn to, long lanh.

- -Tao có thể là ông ch 'âng t 'ài nhưng không phải là lão bố dượng độc ác đâu. Yên tâm!
  - -Thế thì hạnh phúc nhé! Tao v ề...

Có những chuyện không thể nói quên là có thể quên.

Men rượu không làm Diệp Vũ say, nhưng một nỗi đau khác lại làm hắn b ần th ần không muốn đi tiếp nữa.

Vẫn phải đối diện.

Đêm sẽ rất dài....

....Trên chiếc giường tân hôn trải nệm trắng tinh, có hai bóng người lặng lẽ. Người đàn ông không h'êquan tâm tới biểu hiện trên mặt người phụ nữ, điên cu 'ông vùi dập. Người phụ nữ nằm yên như pho tượng, môi cắn chặt, mắt đỏ hoe.

Tiêu Khiết thật sự không hiểu đã hận cô như vậy, tại sao Diệp Vũ lại phải dùng mọi cách để cưới cô? Còn cô...dù đã biết đâm đ`àu vào là chuốc lấy bao nhiều nhục nhã, bẽ bàng cho riêng mình, sao cô vẫn chấp nhận lấy anh?

Không phải chỉ vì số ti `en anh bỏ ra để trả ti `en phẫu thuật cho Niệm Bằng quá lớn. Dù là một kế toán nghèo sống kham khổ bên con trai, song nếu đã bán mình, bán cho anh để chịu bao đi `eu sỉ nhục chẳng thà cô bán cho những gã đàn ông đang đeo đuổi mình, chẳng phải vẫn được ti `en mà còn được nâng niu trân trong hơn sao?

Bây giờ...Đau lắm!

Tiêu Khiết cắn chặt răng chịu đựng sự vùi dập của ch 'ông. Anh không h' ebiết đến nỗi đau đớn của cô, vẫn điên cu 'ông chà đạp. Thân thể này, hình vóc đó, từng là một thứ trân bảo được anh nhẹ tay ôm ấp, lo lắng sự mạnh bạo của mình có thể làm cô phải đớn đau...

-Tại sao...Tại sao lại không khóc chứ?

Diệp Vũ xoay Tiêu Khiết đối diện với mình. Thực sự phát điên khi nhận ra rằng, hận lắm song lúc k ềcận, cái mùi hương nhè nhẹ từ làn tóc rối, cảm giác chạm vào da thịt mịn màng vẫn làm cho lòng người điên cu ồng. Để r ồi trong phút giây say đắm nhất, nhìn gương mặt thanh tú hằn lên vẻ chịu đựng của cô, lòng hắn lại đau...Liệu với người đàn ông ấy, cô đã tr ầm luân thế nào? Khuôn mặt này có hiện lên nụ cười mãn nguyện như 6 năm trước, lần đầu tiên Tiêu Khiết thuộc v ềDiệp Vũ, trọn vẹn thể xác lẫn tâm hồn trong một cơn say?

Lại một cơn đau xộc tới. Tiêu Khiết vô thức bật lên một tiếng rên...

Thời gian dài đến thế không có khát vọng, cũng không có g`ân gũi đàn ông khiến Tiêu Khiết oằn người, cố giảm bớt sự thống khổ khi hắn hung hăng xâm nhập. Dừng lại một chút bởi gương mặt đang cau lại kia, lòng Diệp Vũ dâng lên một nỗi nghi ngờ:

-Em...em đau lắm à?

-Xin anh....xin anh nhẹ cho một chút. Em..em đau lắm. Đau...

Tiêu Khiết chịu đau rất dở. Khi đi chích thuốc, nhìn thấy kim cô đã run rẩy. Lúc sinh Niệm Bằng, Tiêu Khiết g`ân như mê man, ngất lịm cả ngày.

Diệp Vũ hơi chậm lại. Nãy giờ chỉ có điên cu 'âng phát tiết, hắn không màng tới cảm giác chặt chẽ dưới thân mình.

Có con trai nhỏ, nhưng bên trong Tiêu Khiết lại không kém gì thiếu nữ. Không phải chỉ là một l'ân thôi chứ? Một l'ân...

Hắn giật mình...

Một l'ân!

Không phải là không có khả năng.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt tái đi vì đau, Diệp Vũ khẽ khàng hôn lên bờ vai tr`ân trắng mịn. Tay của hắn dò xuống ngực, sờ lên đôi gò m`ân mại...Phản ứng tức thời, Tiêu Khiết né sang bên, má đỏ h`âng như người say rượu.

Cô vốn không c`ân phải che giấu hắn. Cũng không c`ân gạt Diệp Vũ. Không phải hắn đã bao l`ân tàn nhẫn nhục mạ cô...Tiêu Khiết cũng biết, hắn cưới cô chỉ tìm cơ hội hành hạ, mong có thể làm mình vơi đi nỗi đau kéo dài 6 năm nay...

Giờ đây mọi chuyện dường như có một khúc mắc nào đó, làm lòng Diệp Vũ chùn xuống. Hắn vươn tay ôm lấy Tiêu Khiết sát vào người. Hai làn da tr`ân trụi chạm vào nhau. Cô rùng mình tránh né, thân thể nóng bừng.

Hắn chợt dịu dàng hơn.

Ôm ấp, vỗ v ề, trút xuống vóc dáng mảnh mai những nụ hôn nhẹ nhàng, dẫn dắt...

Tiêu Khiết hoàn toàn thụ động trong vòng tay hắn.

Một là tên đó quá vụng v ề, hai là...Hai là một l'ần nữa có lẽ cô lại gạt hắn...Thực sự chẳngcó gã đàn ông nào từng cùng Tiêu Khiết ân ái, ngoài đêm hạnh phúc tri ền miên cô dâng hiến cho hắn trong cơn say 6 năm v ề trước? Chỉ một cơn say!

Diệp Vũ không phải là một kẻ khở khạo. Khi lý trí trở lại, hắn càng không phải là một kẻ vô tâm.

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 2: Làm Cho Rõ

Đến khi Tiêu Khiết thức dậy, trời đã sáng rõ. Cảm giác mệt mỏi, thân thể đau nhức khiến cô không muốn bước khỏi giường.

Nhưng mà...

Nhìn đ 'cng h 'c), đã g 'ch 6 giờ sáng. Sắp tới giờ Niệm Bằng đi học, r 'ci Diệp Vũ cũng phải đi làm.

Cô bật dậy ngay...

Không còn thời gian xấu hổ vì những dấu đỏ hằn trên cổ, Tiêu Khiết vội vàng làm vệ sinh cá nhân...

Phía dưới có tiếng người...

Diệp Vũ vừa b 'ông Niệm Bằng khỏi nhà vệ sinh.

-Me....

Cái vóc dáng nhỏ nhắn chạy đến ôm chân mẹ. Cúi xuống, hôn lên má con, Tiêu Khiết dịu dàng:

- -Niệm Bằng dậy r à à? Ngoan quá!
- -Chú...chú kêu con dậy. Chú còn tắm cho con nữa.

Nhìn kỹ lại, mái tóc của Niệm Bằng vẫn còn ướt. Người Diệp Vũ cũng ướt nước...Nhưng gương mặt anh không còn cau có mà có vẻ rất vui.

-Làm phi 'an anh quá...Cám ơn anh...

- -Em làm thức ăn sáng đi. Một lát tôi đưa Niệm Bằng đi học cho.
- -Nhưng mà...
- -Đi với chú nhé Niệm Bằng. Chú cho con đi xe đẹp, chạy êm lắm...

-Da.

Bữa cơm sáng đ`âi tiên của gia đình họ. Niệm Bằng vẫn còn hết sức rụt rè.

Tiêu Khiết đã chuẩn bị tinh th`ân đón chờ "giông bão" từ Diệp Vũ. Khi sắp đến ngày cưới, hắn luôn tỏ ra hắn học, còn tra tấn tinh th`ân cô bằng những lời rất khó nghe.

Tiêu Khiết chấp nhận tất cả. Thà rằng không biết. Nhưng 6 năm qua, biết những chuyện xảy ra cho Diệp Vũ, lòng cô luôn cảm thấy áy náy không yên. Thêm chuyện mới. Diệp Vũ bỏ ti ền ra cứu Niệm Bằng. Vẫn là cô nơ anh...

-Sao em ăn ít vậy?

Một quả trứng muốn được gấp vào chén cho Tiêu Khiết. Diệp Vũ đang nhìn cô, biểu hiện không h'ệcó vẻ khác lạ gì.

- -Tôi...tôi no r`â.
- -Niệm Bằng ăn no r à.

Tiếng trẻ con non nớt. Diệp Vũ gác đũa, lấy khăn lau miệng cho cậu nhóc:

-Vào rửa mặt, thay qu'ần áo r'ài đi học. Chú cho Niệm Bằng 15 phút. Nhanh lên!

....Trên chiếc xe đang bon bon trên đường, Niệm Bằng nhìn ra ngoài cửa kính, rụt rè giật giật tay Diệp Vũ:

- -Chú ơi chú!....Không phải đi đường này chú ơi! Chú đi sai r`ã...Trường của con không cóở đây...
- -Ngoan Diệp Vũ bẹo má nó- Hôm nay chú dẫn Niệm Bằng đi đến một nơi vui lắm...
- -Không được đâu...Phải đi học...-Niệm Bằng mếu máo Mẹ và cô Tăng sẽ phạt...Đau lắm!
- -Mẹ và cô Tăng không biết đâu. Chỉ c`ân Niệm Bằng không nói, chú cũng không nói thì không ai biết đâu.
  - -Nói dối a? Mẹ không cho đâu.
- -Không phải là nói dối- Hắn nhếch môi cười, cảm thấy thật mia mai. Tiêu Khiết dạy con không nói dối nhưng lại sau lưng Diệp Vũ, dối trá biết bao l'ần- Chỉ là không nói cho mẹ biết. Hơn nữa chỉ đi có một chút, sau đó đi học trễ. Chú sẽ xin phép cô Tăng cho.

-Da...

Niệm Bằng miễn cưỡng bằng lòng. Chú rất đáng sợ, mẹ còn sợ chú...Nếu cãi lời, có thể chú sẽ đánh cả mẹ và Niệm Bằng. Mẹ đánh đã rất đau, chú to lớn vậy, có lẽ đánh còn đau hơn.

Đến bệnh viện, Diệp Vũ một tay b 'ông Niệm Bằng, một tay đẩy cửa bước vào phòng của Chu Ki 'âı.

- -Cơn gió nào thổi anh tới đây vậy? Còn đây là...?
- -Đây là con trai của Tiêu Khiết...
- -Con của chị Tiêu Khiết? Vậy là...
- -Anh muốn em giúp anh thực hiện lấy mẫu xét nghiệm, xem anh...anh có phải là cha của nó không?

Một l'ân không phải là không được.

Sáng sớm, không nhịn được Diệp Vũ khoác lại áo, bước sang phòng của Niêm Bằng.

Thẳng bé có lẽ không quen xa mẹ...Hình như cũng đã khóc. Người cong lại như con tôm, tủi thân ôm lấy gối.

Trong giấc ngủ, nó ngây thơ như một thiên th'ần.

Chỉ có đôi mày rậm hơi nhíu lại...Giống...Diệp Vũ nhớ lại mẹ cũng từng nói, hắn khi ngủ rất xấu, mày cứ nhíu lại, trông rất khó coi.

Mày rậm.

Chiếc mũi cao này là của Tiêu Khiết...Chỉ có đôi mắt...Đôi mắt nâu...Sao giờ hắn mới đểý, đôi mắt màu nâu nhạt. Mắt Diệp Vũ cũng có màu nâu.

5 tuổi. Chia cách 6 năm. L'ân quan hệ cuối cùng...

Đậu Ki ầu sững sở không kém:

-Quả thật...nó có nhi `àu nét rất giống anh...Được r `à ...Em cũng không tin, con người như chị Tiêu Khiết lại phản bội anh và nhanh chóng có con cùng người khác.

Cô nhanh chóng ôm lấy Niệm Bằng:

-Niệm Bằng ngoan...Cô Ki `âu Ki `âu cắt móng tay và tém gọn tóc lại cho con nha...Sau đó sẽ cho con v èvới chú...

-Da...

...Trẻ con h`ôn nhiên. Thoáng chốc Niệm Bằng đã quên mất cô giáo, quên mất lớp học, chỉ chú tâm vào ly kem.

-Ngon không?

-Dạ ngon...

- -Niệm Bằng này...Chú hỏi nhé?
- -Da?
- -Con...từ nhỏ đến lớn...Con có bao giờ trông thấy ba chưa?
- -Da...chura!
- -Sao vậy? Mẹ không nói cho con biết ba con làm gìà?
- -Da...Me chỉ nói...ba đi làm rất xa. Khi con lớn, ba sẽ v ề...

Ba sẽ v ề...

Tay Diệp Vũ run run...

Gat hắn sao?

Nếu đây là con hắn...Là giọt máu kết tinh từ đêm hạnh phúc năm nào thì đâu là sự thật? Tiêu Khiết có phản bội hắn, vì ti ên mà buông rơi tình yêu của hai người?

.....Khi Diệp Vũ v ềnhà, nhà cửa đã gọn gàng và ngăn nắp.

Nhớ lại ý định trước đây của mình khi cho người giúp việc nghỉ ngơi, nhằm mục đích cưới vợ v ềđể cô phải h àu hạ, Diệp Vũ nhún vai tự giễu mình. Hóa ra, khi đ àu óc mờ mịt vì ghen tuông, con người cũng trở nên thật nhỏ nhen.

- Anh v'êr 'à à?

Diệp Vũ nhìn bóng người phụ nữ đang luôn tay trong bếp...Giống như một gia đình...Nếu Niệm Bằng là con của hắn thì hạnh phúc sẽ càng trọn vẹn. Hắn sẽ không còn thù hận nữa. Chuyện xưa cũng không c`ân tìm hiểu. Như Hà Phương Đông từng nói, đ`âu đã là chuyện của hôm qua...

-Ù...Trưa nay em nấu món gì vậy?

-Em nấu cháo cá...Lúc sáng đi chợ thấy cá rất tươi nên em mua v ề Em chừa một con to để làm bữa tối...

-Tối nay cả nhà chúng ta sẽđi ăn nhà hàng vậy. Niệm Bằng rất thích ăn kem. Anh sẽ gọi món kem Italia cho con...

Thái độ dịu dàng, không còn gay gắt của hắn khiến cho Tiêu Khiết không khỏi ngạc nhiên. Cô vốn đã chuẩn bị tinh th' ân đón nhận sự hành hạ từ Diệp Vũ, dù thế nào cũng xem như là bù đắp vì đã làm hắn đau lòng suốt ng an ấy năm trời.

- Chắc Niệm Bằng sẽ thích lắm...

-Ù!

Hai tiếng sau, Diệp Vũ và Hà Phương Đông cùng đối diện nhau trong một quán ăn nhỏ...

-Cà phê vẫn thơm như xưa.

-Ū.

-6 năm r'â còn gì...

-Hen tao ra đây không phải để thưởng thức cà phê thôi đấy chứ? Muốn gì?

-Mày là người cuối cùng trong đám bạn bè chúng ta gặp lại Tiêu Khiết. Mày thấy cô ấy lúc đó thể nào?

-6 năm trước à?

Tiêu Khiết có vẻ ti ầu tụy...Khi gặp Phương Đông,cô đang làm người phục vụ trong một cửa hàng...Gặp anh, cô quay đi rất nhanh, sau đó thoáng chốc đã đi như chạy. Gọi Hà Phương Đông vô tâm cũng được. Nhưng một khi cô đã muốn trốn tránh, anh nhất định sẽ chẳng làm phi ần tới Tiêu Khiết làm gì.

- -Không nhớ nữa. Thấy cô ấy hơi ốm. Vậy thôi...
- -Tao muốn làm cho rõ một chuyện.
- -Chuyện gì?
- -Chuyện cô ấy phản bội tao...Chuyện Niệm Bằng...Nó...nó có phải là con tao không?
  - -Sao lúc đó mày không làm cho rõ?

-....

Im lặng...Im lặng vì không biết nói gì.

- -Bây giờ lật lại, có ích gì? Chuyện đã qua lâu vậy r 'à mà.
- -Tao không muốn trong lòng vướng một cái gai...
- -Nếu Niệm Bằng không phải là con ruột của mày thì sao? Mày sẽ làm như những gì mày dự định trước đây, hành hạ Tiêu Khiết cho đến khi cả hai sứt đ`âu chảy máu, đau khổ đ`âu sao?

-Tao...

- -Hận một người là hận cả đời...Chuyện cũng đã qua r 'ài, tại sao còn phải truy cứu làm gì...Yêu và cưới người mình yêu cũng là một hạnh phúc...Hành hạ người ta, bộ sẽ làm mình dễ chịu hơn sao?
- -Tao thừa nhận tao ích kỷ.- Diệp Vũ dụi thuốc Mỗi l'àn nhớ tới cảnh cô ta và người đàn ông khác, lại còn có con, tao chỉ muốn giết cô ta cho hả giận.
- -Thế là yêu quá hóa cu 'âng r 'à. Không yêu mắc mớ gì ghen, có phải không?

Phương Đông nhấp một ngụm trà. Với Diệp Vũ, anh không bao giờ muốn tranh luận. Đơn giản là do quan niệm hai bên trái ngược. Đối với Hà

Phương Đông, chỉ c`ân hôm nay tốt, không c`ân quan tâm ngày hôm qua chuyện gì đã xảy ra, xấu tốt thể nào.

-Là bạn bè thì giúp mày một chút. Tao sẽ tìm hiểu những chuyện xảy ra trong 6 năm qua... Chỉ mong mày nhớ. Trẻ con là vô tội. Dù thế nào cũng không nên đụng tới đứa nhỏ. Nó vô tội... Hận thù của người lớn, đừng lôi con nít dính vào...

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 3: Con Trẻ

Kính gửi Phụ huynh em Tiêu Niệm Bằng...

C`ân phong thư nhà trường gửi trên tay, trong lòng Diệp Vũ có chút khó chịu. Trong lúc đứa trẻ vẫn cười tươi, liếm cây kem hắn đưa cho:

-Chú ơi...Mình v enhà ha chú!

-Ù...

- -Hôm nay con được nhận phiếu khen. Bài vẽ gia đình của con được cô giáo tuyên đương đấy.
  - -Giỏi quá...Vậy Niệm Bằng muốn chú thưởng gì cho con nè?
- -Dạ..không c`ân...Mẹ nói điểm cao không c`ân thưởng. Chỉ c`ân con vui là tốt r`ã.

Diệp Vũ bật cười, bỗng nhiên cúi xuống bế bổng lấy Niệm Bằng trên tay.

Chuyện ngày hôm qua cứ để thuộc v ềngày hôm qua.

Trẻ con không có tội...Chỉ là người lớn tội lỗi thôi...

Hai tu`ân chung sống trong một mái nhà, tiếng Niệm Bằng bi bô trò chuyện bên mẹ vốn đã trở nên thân thuộc. Tuy thẳng bé có ph`ân sợ hắn...Nhưng bây giờ nó cũng đã chịu tíu tít trò chuyện với Diệp Vũ r`ã.

Nếu Niệm Bằng không phải con ruột...Diệp Vũ sẽ làm gì?

Hắn vốn là người ích kỷ, cố chấp đến cực đoan. Thêm tính chiếm hữu mạnh mẽ. Hắn có cam tâm nuôi con người khác, có thể để mọi chuyện như ngày hôm qua, không nhớ lại chút gì?

- -Chú ơi...Mình lại đến chỗ cô Ki ầu Ki ầu sao?
- -Sao Niệm Bằng biết?
- -Con đường này từng đi r à ... Niệm Bằng cười tươi- Chạy qua cái biển quảng cáo kia là chỗ l àn trước con ăn kem với chú.
  - -Ù...Con thích cô Ki ầu Ki ầu không?
- -Dạ..thích. Nhưng không thích bằng ca82 Đan Đan ở nhà cũ, chú Tư Đ `ô...Con nhớ cảông bà ngoại nữa.
- -Ù...Chủ nhật này chú chở mẹ và con v ethăm ông bà ngoại nhé. Chịu không?

-Da chiu...

Nó bất ngờ hôn Diệp Vũ.

Nụ hôn khiến lòng hắn vừa ấm áp, vừa lại ngẩn ngơ.

- -Con thương chú không Niệm Bằng?
- -Thương a. Con thương chú mà...

Diệp Vũ mấy ngày qua thường hay hỏi câu đó. Hắn thích ôm Niệm Bằng đặt lên vai, công kênh để đổi lấy tiếng cười khanh khách. Tiêu Khiết hay len lén nhìn hai người bọn hắn. Cô muốn nói gì đó, nhưng sau đó lại thôi.

Nếu Niệm Bằng không phải con ruột, Diệp Vũ sẽ làm gì nó? Như những người cha dượng hung dữ khác, đánh đập, la hét hay lạnh lùng với Niệm Bằng? Khuôn mặt ngây thơ này sẽ không còn nhìn hắn mà cười nữa. Niệm

Bằng sẽ như ngày đ`âu mới gặp, rụt rè nấp sau lưng Tiêu Khiết, nhìn hắn bằng ánh mắt đ`ệphòng.

-Chú ơi!

Tiếng gọi của Niệm Bằng đánh thức Diệp Vũ. Hắn ngân ngơ:

-Sao con?

-Qua khỏi bệnh viện r à a. Chú đi xa một quãng r à.

______

-Anh...

Đậu Ki ầu đã đợi sẵn trong phòng. Cô nhìn Diệp Vũ bằng ánh mắt thật phức tạp. Trái tim hắn đập thình thịch trong l'ông ngực, nửa muốn biết lại nửa không.

-Ù...

-Con chào cô Ki `âu Ki `âu...

-Niệm Bằng ngoan quá- Đậu Ki ều quay sang cô y tá- Để cô này dẫn con đi mua kẹo nhé, kẹo vitamin C tốt cho sức khỏe lắm.

-Da...

Mắt Diệp Vũ nhìn xấp giấy xét nghiệm trên tay Ki ầu Ki ầu, giọng lạc hẳn đi:

-Có...có r ã à?

-Có từ mấy ngày trước...Em định gọi cho anh đến lấy...Nhưng mà thôi...Cứ để khi nào anh đến thì sẽ đến thôi.

Diệp Vũ dang tay ra định c`âm lấy xấy giấy. Đậu Ki ều bỗng giật lại, nhẹ nhàng:

-Nếu Niệm Bằng không phải con anh, anh định làm gì?

Tay hắn run run...

Diệp Vũ sợ...Giọng cũng khàn đi:

-Ki'âı Ki'âı.

-Em muốn biết thật mà. Anh sẽ làm gì Niệm Bằng và chị Tiêu Khiết đây?

Đậu Ki ều là em gái của Đậu Phi Phi, bạn thân của Tiêu Khiết thời đại học. Hai chị em cô từng bao l'ần nuối tiếc khi mối tình tuyệt đẹp của hai người tan vỡ. Phi Phi lấy ch ồng ở Canada nhưng vẫn luôn tìm kiếm tung tích Tiêu Khiết, tiếc là tăm cá bóng chim.

-Anh...

-Anh sẽ làm gì chị ấy? Với Niệm Bằng...

-Anh không biết...Nhưng anh thấy mình rất là trẻ con và hèn hạ. Anh từng nghĩ sẽ hành hạ, cho Tiêu Khiết sống không bằng chết. Nhưng r ồi...anh thấy, anh có quy ền gì mà làm như vậy chứ? Còn Niệm Bằng nữa...Anh không muốn...Không muốn nó ghét anh.

-Anh!

Tay Diệp Vũ buông thỏng. Đậu Ki ầu mắt cũng rưng rưng.

-Anh đọc kết quả đi!

Diệp Vũ khựng lại. Mắt vô thức nhìn v ephía trước. Bên trong...

Bên B và bên A độ tương thích là 99,9%. Là cha- con ruột.

Trời đất như rạn võ...

Ni âm vui sướng....Sau đó là rối ren cùng tận...

Chuyện ngày xưa...Chuyện của hôm nay...

-Chú ơi! Keo...

Con hắn gọi hắn là chú, lại mang họ mẹ, bao năm bị người ta chê cười....

-Anh!....

-Cảm ơn em! Niệm Bằng...Thưa cô r à v ềđi con...-Diệp Vũ buông rơi cả tờ xét nghiệm, cuống quýt cúi xuống ôm lấy Niệm Bằng -Hôm nay mẹ nói mẹ có làm nhi àu đ ò ăn ngon lắm...Chờ ...chờ cha con mình v ề ăn...Đi con...

-Dạ...Thưa cô Ki ầu Ki ầu, Niệm Bằng v ề...

______

Trên xe, Niệm Bằng lại mở đôi mắt to tròn, yếu ớt lên tiếng:

- -Mình lại đi đâu nữa hả chú?...Sao không v enhà?
- -Mấy hôm trước mẹ có nói Niệm Bằng sắp vào Tiểu học mà. Đi mua cho con cặp và sách vở mới nữa.
  - -Nhưng còn tới 3 tháng nữa chú ơi...
  - -Mua trước đi con...

Hắn bỗng nhiên muốn bù đắp tất cả cho con trai mình. Bù đắp yêu thương, bù đắp những gì có thể làm. Một đứa trẻ con c`ân gì chứ? Sách vở, qu`ân áo, đ`ôchơi mới. Con của Diệp Vũ. 5 năm r`âi, hắn đã ở đâu?

- -Chú ơi! Mình v ềđi chú....Mẹ lo...5 giờ r ã...
- -Con không mua gì sao?

-Dạ..thôi! Mình v ềđi chú...-Niệm Bằng bắt đ`âu mếu máo- Niệm Bằng không có v ềtrễ bao giờ hết...Niệm Bằng muốn v ềvới mẹ thôi!

-Ù...Mình v'ề Niệm Bằng ngoan...- Diệp Vũ lúng túng dỗ dành- Mình v'ệthôi con.

Điện thoại reo. Niệm Bằng nín khóc, ngoan ngoãn nhặt lấy điện thoại, đưa v`êhướng hắn. Đôi mắt đen tròn vẫn còn rướm nước, nhưng môi lại cười, rất tươi.

Tiếng của Hà Phương Đông chậm rãi vang lên:

-Tao có kết quả đi ều tra r ềi...Tới gặp tao nhé, 7 giờ tối nay tao lên máy bay...

Nhìn đôi mắt ngước lên chờ đợi của Niệm Bằng, Diệp Vũ trả lời ngay:

-Xin lỗi mày...Nếu mày bận thì cứ đi trước đi. Cái đó gửi sau cho tao cũng được. Tao phải đưa Niệm Bằng v ề, hơn nữa...

-....

-Tiêu Khiết đang chờ cha con tao.

Cha con?

Hà Phương Đông mim cười khi điện thoại bên kia vừa cắt.

Không c`ân thiết nữa sao?

Cũng tốt.Chuyện hôm qua cứ để thuộc v ềhôm qua vậy. Quan trọng nhất là Diệp Vũ đã biết, hiện tay nó c ần gì và phải làm gì!

Phương Đông đẩy cao cặp kính.

Trả lại vùng trời hạnh phúc cho đôi bạn trẻ. Như 6 năm trước đã từng từ bỏ. Đôi mắt của Tiêu Khiết vẫn luôn trong sáng. Mong là em sẽ mỉm cười tươi tắn như l`ân đ`âu tôi mới gặp em.

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hào Môn Vốn Sâu Như Biển

Đ `ông h `ô đã qua con số 5 mà Diệp Vũ vẫn chưa đưa Niệm Bằng v `ê Dù biết không nên làm phi `ên anh, song Tiêu Khiết vẫn đành gọi điện. Giọng cô đ `ây sự lo âu:

-Alo...Anh Diệp Vũ phải không? Anh đã đón Niệm Bằng chưa? Sao giờ chưa v ề? Em...

-Anh đưa Niệm Bằng v ềngay. Em nấu cơm chưa?

-Dar'ã...

-Anh và con v engay...

Cô nghe tiếng Niệm Bằng cười khanh khách qua điện thoại...

Anh và con?

Tiêu Khiết cũng từng tự hỏi, mình có nên nói cho anh biết, Niệm Bằng là con ruột của anh không?

Nhưng nói thật để làm gì cơ chứ? Để xin của anh chút trách nhiệm và lòng thương hại. Để anh không hận cô nữa. Để anh thấy rằng mình đã sai trong suốt 6 năm khi cho rằng cô là người phản bội hay sao?

Thật ra, chuyện 6 năm trước, anh và cô ai mới là người có lỗi? Ai là người phải nợ ai?

Không c`ân truy cứu nữa..Dù sao đã là quá khứ. Coi như Tiêu Khiết nợ Diệp Vũ. Giao kèo 1 năm là để trả đủ nợ cho anh.

Chuông cửa reo.

Diệp Vũ v`ê...

Tiêu Khiết tự cười mình, bao giờ đã giống như một người vợ chờ đợi ch 'âng mỗi buổi chi 'âu v 'â...

Cửa mở...

Cô ngỡ ngàng:

-Ba me...Niêm Tâm!

...Tay xách nách mang những đặc sản nhà nghèo mang tới. Tiêu lão đứng sựng lại đôi chút. Con gái ông...Tiêu Khiết thực sự đã g`ây đi rất nhi `àu.

Ông càng đau lòng hơn khi cô con gái nhỏ một mình phải chống đỡ nơi chốn ph 'ôn hoa đô hội. Thêm đứa cháu đáng yêu nhưng nhi 'àu bệnh...Bây giờ nó ở trong ngôi biệt thự cao cấp này, bên cạnh người đàn ông đó, có nghĩa là lại một l'àn nữa tự chui đ'àu vào rọ, vướng thêm không ít khổ đau.

-Ba mẹ đã bán hết nhà cửa ở quê. Chỉ được có 15 vạn. Con mang trả cho cậu ấy đi r 'à theo ba mẹ v 'è Chúng ta có rau ăn rau, có cháo ăn cháo nhưng cả nhà có nhau. Vậy là đủ r 'à con à!

Người cha của Tiêu Khiết vẫn hi 'ên lành như thế. Vẫn bao dung như thế. Bao l'ân con cái gặp trắc trở, sai l'âm, ông vẫn không một lời than trách. Chỉ có vòng tay luôn mở rộng đón chờ con.

Tiêu Khiết làm sao nhẫn tâm để cuối đời ba mẹ mình phải lây lất đ`âu đường xó chợ. Ngôi nhà đó, mảnh đất đó là cùa ông bà nội để lại, là gia tài quý giá nhất của ba cô.

-Ba à...Con...Thực sự số ti`ên này...không c`ân đâu...Anh Diệp Vũ không buộc con phải làm gì hết. Là con muốn Niệm Bằng có cha nên mới chấp nhận anh ấy. Dù sao thì...

-Niệm Bằng cũng là con của con mà.

Diệp Vũ bỗng dưng xuất hiện.

Người đàn ông này hắn từng gặp 6 năm trước khi theo Tiêu Khiết v ề quê.

Ông lam lũ, chất phác trong dáng điệu quê kệch. Nhưng tấm lòng của ông, sự yêu thương của ông dành cho gia đình thì thật ấm áp và đáng kính biết bao.

-Chào cậu...

Tiêu Khiết chết sững bởi câu Diệp Vũ vừa nói " Niệm Bằng là con của con mà".

Anh đã biết?

Tiếp theo anh sẽ làm gì?

-Con mời ba me vào nhà...Con có chuyên muốn thưa cùng ba me.

______

Căn phòng khách của Diệp Vũ bình thường vốn lạnh lẽo, hôm nay có khá đông người.

Niệm Bằng đưa đôi mắt ngây thơ nhìn ông bà ngoại, mẹ, cậu ba và "chú". Sao mọi người đ`âu không nói gì? Đ`âu là im lặng nhìn nhau

-Me ơi! Con...đói...

-Niệm Bằng ngoan...-Niệm Tâm cười hi ền – Lại đây với cậu. Cậu đưa con đi ăn nhé?

-Da...

Còn lại những người trong câu chuyện c`ân giải quyết. Tiêu lão hắng giọng:

- -Cậu định thế nào?
- -Niệm Bằng là con trai con...Tiêu Khiết là vợ của con...Con xin ba mẹ cho con được bù đắp những thiếu sót trong 6 năm nay.
  - -Vợ của cậu? Cậu và con tôi có đăng ký kết hôn không?

Đăng ký kết hôn?

Diệp Vũ chỉ nghĩ một đám cưới để tuyên bố với mọi người quy ền sở hữu. Sau 1 năm, khi Tiêu Khiết đã phải chịu đủ hành hạ, hắn mới có thể dẹp mối hận xưa, làm lại từ đ ầu.

Hoàn toàn không ràng buộc pháp lý, không cho con người ti tiện như cô ta hưởng quy ền lợi người vợ, có thể gây khó khăn cho Diệp Vũ sau này.

-Con và Tiêu Khiết chưa có đăng ký kết hôn. Nhưng mà...

-Cũng không có v ềquê tế tổ, thăm bà con họ hàng. Cậu cũng không đưa Tiêu Khiết nhà tôi sang thăm nhà cậu. Đám cưới thực chất là một cái cớ để cậu thuận tiện, ngang nhiên hành hạ nó thôi. Tôi nói cóvđúng không?

Diệp Vũ im lặng. Tiêu Khiết cũng không thể nói gì.

-Con gái tôi không phải là tiểu thư danh giá gì. Nhưng nó là do chúng tôi sinh ra. Đến bây giờ, tôi vẫn tự hào con tôi là người trong sạch. Lương làm kế toán của nó 1 tháng chỉ có 3500 tệ, quả thật ít ỏi nhưng nó không bán thân, không làm việc gì xấu hổ. Cậu không có tư cách gì để khinh rẻ nó, xem nó là người t từ tệ để chàđạp cho thỏa mãn lòng tự ái của cậu. Con gái tôi tôi xót. Dù cậu có gia tài hàng tỷ, tôi cũng không để cho con gái mình làm vợ cậu đâu.

Lòng Diệp Vũ rất đau....Đau vô hạn...Người cha này không đánh hắn, không nặng lời với hắn, nhưng những lời nói của ông còn hơn những lưỡi dao bén cắt vào tâm hắn...Hắn là gì chứ?...Cứ tự cho là mình đúng...Diệp Vũ lấy tư cách gì để khinh bỉ Tiêu Khiết...Lấy tư cách gì để mua cô như một món hàng.

-Ba...là con cam tâm tình nguyện trả nợ cho anh ấy. 6 năm trước con vì tự tôn của mình bỏ rơi anh ấy. Con hại Diệp Vũ mất hết lòng tin...Con có lỗi....

Bao giờ cũng là đứa con gái khở khạo của ông đứng ra nhận lỗi. Chỉ có nó có lỗi thôi sao?

Tiêu lão không thể quên cái đêm Tiêu Khiết trở v`êtừ Thượng Hải, cố mim cười, tỏ ra cứng cỏi nói với ông trong nước mắt:" Con và Diệp Vũ chia tay r`ä"...

Ù, thì chia tay.

Khi con gái dẫn chàng trai trẻ này v ề, quả thật ban đ ầu ông bà rất thích. Tươi tắn, tràn đ ầy sức sống và tư tưởng chín chắn. Ông bà đã nghĩ sau khi con kết hôn, sẽ bán một ph ần mảnh vườn, cộng thêm ti ền lương của vợ ch ồng chúng nó trả góp đợt đ ầu một căn hộ ở Thượng Hải. Phải làm việc trên đó sau này mới có hy vọng khá lên chứ v ềquê heo hút, r ồi sẽ như đời cha me, cả đời chỉ biết lo cơm áo gạo ti ền.

Cho đến khi người đàn ông đó xuất hiện.

Ông ta có con trai, ông bà cũng có con gái. Nhà ông ta giàu có nên con được ăn học bên Mỹ, tương lai tươi sáng. Tiêu lão nghèo, chỉ có thể cho con gái học cao đẳng, kiếm cho mình một ngh ềlương thiện mà làm. Tiêu Khiết con ông tuy không phải là thiên kim tiểu thư cao quý nhưng nó là bảo bối trong lòng ông bà. Làm sao mà vì yêu một đứa con trai, lại bị khinh khi đến vậy?

Tiêu Khiết cũng rất lý trí.

Gia cảnh tuy đạm bạc nhưng ba mẹ cô đã hy sinh cả cuộc đời cho con gái. Một nắng hai sương trên cánh đ 'ông, tối v 'êcòn đan lát kiếm ti 'ên thêm. Tiêu Khiết nhớ, khi cô lên Thượng Hải thi cao đẳng, cha cô đã bất chấp nguy hiểm, nhận lời làm phu khuân vác thuốc lá lậu sang biên giới, kiếm mấy ngàn tệ làm lộ phí cho con yên tâm học hành.

Tấm thân ba mẹ sinh ra, không phải để cho người ta vùi dập, càng không thể để người ta khinh khi vì trót yêu một công tử hào môn.

Tiêu Khiết cũng như cha mẹ, không hy vọng ch 'ông tương lai của mình phải thật giàu có. Chỉ c 'ân anh yêu thương cô là được. Suốt mấy năm học tập, Tiêu Khiết cũng được nhi 'âu thiếu gia đeo đuổi, song cô không dám yêu họ. Bản thân Tiêu Khiết hiểu rất rõ, cách biệt giai cấp nghiệt ngã đến dường nào.

Trời khéo trêu người khi cô gặp Diệp Vũ.

Trong công ty Tiêu Khiết làm thực tập sinh ngày đó, Diệp Vũ là kiến trúc sư chính tuy mới ra trường được vài năm. An h thích cô và đeo đuổi...Tiêu Khiết xiêu lòng bởi chính con người anh...Nông nổi, cu ồng nhiệt nhưng cũng tỉnh táo và lý trí đến kỳ lạ...Dù đêm đó, cô không tỉnh táo và Diệp Vũ cũng không k ền chế được mình. Nhưng thuộc v ềanh, được Diệp Vũ yêu, đối với Tiêu Khiết, không còn gì nuối tiếc.

Say đắm như thế, nhưng cũng chính cô quyết định cắt đứt là cắt đứt. Lạnh lùng, tàn nhẫn đến nỗi bản thân Tiêu Khiết cũng phải rùng mình.

Cô không có lỗi gì để phải chịu đựng người ta sỉ nhục.

Cha mẹ Tiêu Khiết càng không có lỗi, không đáng bị cái người lẽ ra là thông gia đó buông ra những lời cay đắng, ném vào mặt họ cái câu:" Muốn bao nhiêu?"

Cửa Hào môn vốn sâu như biển, những người bình thường như Tiêu Khiết không mong sẽ bước chân vào.

Người cha, người mẹ nào cũng muốn con được hạnh phúc. Vì biết chốn đó là nơi không dành cho con gái, Tiêu lão càng không muốn Tiêu Khiết trở thành nạn nhân, đau đớn cả đời.

Chấm dứt là tốt nhất...Đau một l'ân còn hơn khổ sở cả đời

Nhưng...

Diệp Vũ ngày đó đã điên cu 'ông, phẫn nộ. Tại sao đang hạnh phúc? Tại sao cô lại nhẫn tâm biến anh thành một kẻ bị phụ tình?

Tiêu Khiết có lỗi với anh. Cô lý trí, cô không chịu người khác sỉ nhục. Song Tiêu Khiết cũng quá ích kỷ khi chỉ nghĩ tới bản thân mình.

Cô không để ý Diệp Vũ sẽ như thế nào khi đột ngột đang trên thiên đường bị đá xuống vực sâu?

Phản bôi...

Diệp Vũ đã chuẩn bị sẵn một khẩu súng. Nếu không biết rõ nguyên nhân, hắn sẽ cùng cô tr`àm luân địa ngục. Đã không phải là của mình, Diệp Vũ cũng không để cô thuộc v`èai.

Nếu năm đó cha hắn không sai người bí mật bắt cóc, đưa Diệp Vũ sang Mỹ, giam lỏng hắn nửa năm trong nhà thì có lẽ...tất cả đã kết thúc một cách đau thương.

Bây giờ, hạnh phúc đang k ềcận. Dù bằng mọi giá, dù dùng tất cả thủ đoạn hắn cũng không bao giờ để nó tiếp tục rời khỏi mình.

-Con xin ba mẹ...Tiêu Khiết là vợ con...Niệm Bằng là con của con...Con xin ba mẹ giao cô ấy cho con...Con sẽ làm mọi cách để Tiêu Khiết không đau lòng...để mẹ con cô ấy được hạnh phúc. Con xin ba mẹ. Ba mẹ hãy gả Tiêu Khiết cho con.

"Dưới chân đàn ông có bọc vàng", Diệp Vũ quỳ xuống trước mặt hai vợ ch 'ông Tiêu lão. Còn c 'ân để ý tới mặt mũi hay danh dự gì nữa chứ. Chỉ c 'ân

Tiêu lão muốn, hắn sẵn sàng làm mọi thứ để ông cho mình cơ hội sửa sai.

-Ba oi!

Tiêu Khiết vẫn khở khạo như vậy. Cô quỳ xuống bên cạnh Diệp Vũ. Tiêu lão không nén được tiếng thở dài.

-Không c`ân làm vậy đâu...

Sáu năm Tiêu Khiết một mình chống chọi, nuôi Niệm Bằng khôn lớn. Nó cương quyết không tìm cho mình một chỗ dựa. Ông cũng hiểu đứa con gái này vẫn còn yêu Diệp Vũ...Yêu rất là nhi ầu.

-Tiêu Khiết à...Con nghĩ sao?

Tiêu bà bây giờ mới lên tiếng. Người mẹ bao giờ cũng dễ m`ân lòng hơn kẻ làm cha.

Tiêu Khiết cũng không thể giấu lòng mình được nữa. Giây phút cô thấy anh quỳ xuống dưới chân ba mẹ, cô đã hiểu, cửa hào môn kia tuy sâu như bể, bản thân Tiêu Khiết không có tham vọng bước vào nhưng không thể vì nó mà lại một l'ần nữa buông rơi hạnh phúc của chính mình.

-Con và Niệm Bằng đ'àu c'àn anh Vũ...Con...

-Ba mẹ hiểu r 'à...Dù sao Niệm Bằng cũng c 'ân ba ruột...- Tiêu lão quay sang Diệp Vũ- Tôi chỉ hy vọng cậu đã nói được thì sẽ làm được. Làm cha mẹ không mong gì hơn là con cái được sống hạnh phúc...Từ từ cho tôi thấy, Tiêu Khiết của chúng tôi không chon l 'ân người.

-Da...

Có một số người làm cha làm mẹ thường mong gả con gái vào chốn hào môn để được sung sướng, nhưng họ không nghĩ hào môn vốn sâu như biển, không dễ dàng gì cho một cô gái t'âm thường bước chân qua.

Ông bà đã lo sợ cho con quá nhi `àu. Giờ có lẽ cũng là lúc để cho nó tự trưởng thành, đi tìm cho mình một cuộc sống thích hợp, xây dựng gia đình

thuộc v`ênó, bên cạnh người mà nó yêu thương...

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 5: Xin Lỗi Và Hạnh Phúc

Căn phòng nhỏ tĩnh lặng. Niệm Bằng đã ngủ say trong phòng chung với Niêm Tâm.

Tiêu Khiết không biết Diệp Vũ đang nghĩ gì...Anh chỉ lặng lẽ nhìn cô, từ lúc v ềphòng đến giờ:

-Anh xin lỗi!...

Vòng tay Diệp Vũ bỗng mở ra, ôm lấy Tiêu Khiết vào lòng, xiết chặt...Chỉ nói được một lời xin lỗi ngắn ngủi, nhưng ngoài nó ra Diệp Vũ cảm thấy những lời nói khác đ`âu là vô nghĩa trong phút giây này, khi hối hận làm giọng hắn cũng nghẹn đi:

-Không c'àn phải xin lỗi em...Em gạt anh trước mà...

-Lúc đó anh còn rất trẻ...Không có kinh nghiệm...Nhưng bây giờ thậm chí còn tệ hơn trước...Chỉ biết nghĩ tới mình.Xin lỗi em...

Người đàn ông đáng yêu nhất là khi họ nhận mình sai.

Tiêu Khiết mim cười...

Đủ lắm r ã...

Cô không còn nhớ tới gì nữa cả. Bao đau khổ, vất vả, ủy khuất đ`ều như một giấc mộng mới trải qua.

-Ngày mai anh đưa em v ềgặp ba mẹ anh...

Gặp ba me anh?

Diệp Vũ nhận thấy cô đang run rẩy...

Nỗi đau từ những lời sỉ nhục, những tờ nhân dân tệ vẫn còn rành rành...Cả những lời ném vào ba mẹ cô nữa.

-Đừng sợ...Có anh đây...Anh hứa với em, anh sẽ cùng gánh với em. Nếu em không thích chốn hào môn sâu như bể đó, anh sẽ cùng em bơi tới bờ. Đừng lo!

Cha mẹ của anh chỉ có mình Diệp Vũ. Tiêu Khiết là bảo bối của ba mẹ mình, thì anh cũng là tất cả của ba mẹ, là ni ềm hy vọng, người mà họ yêu thương nhất. Cô không thể chỉ nghĩ đến gia đình mình được. Cũng không thể để anh vì mình mà chịu tiếng bất hiếu, làm cha mẹ Diệp Vũ phải đau lòng.

-Em sẽ cố bơi...Chỉ c`ân khi em mệt, anh quăng cho em một cái phao. Được không?

Cô cười thật đẹp.

Diệp Vũ ngơ ngẩn. Tay anh vén những sợi tóc mai, âu yếm:

-Được chứ...Anh làm được...Nhất định làm được...

6 năm dài xa cách khiến cho nụ hôn càng thêm n'ông nhiệt. Không c'ân đè nén, không c'ân đóng kịch, Diệp Vũ và Tiêu Khiết say mê tận hưởng những phút giây chỉ có hai người...

Đêm như lắng lại...

Sâu và dài hơn...Trong ánh mắt đắm đuối của anh, Tiêu Khiết thả mình dâng hiến. Đêm nay cô không say mà đ`âu óc cứ lâng lâng như người say rượu...Giờ phút hai thân thể hòa làm một, nụ cười hạnh phúc rạng ngời trên môi Tiêu Khiết...Cô chỉ muốn gọi mãi cái tên đã trở thành thân thiết với mình:

-Diệp Vũ...Diệp Vũ...Anh.....

...Buổi sáng, Tiêu Khiết đã thấy một cảnh nhộn nhịp hiện ra trước mắt.

Trong khi cô đang bận rộn làm bữa sáng thì Diệp Vũ và Niệm Bằng đùa giốn phía trên nhà. Tiếng trẻ con cười khanh khách hòa cùng giọng tr`âm tr`âm của cha làm cho căn nhà bỗng trở nên vô cùng ấm áp. Mim cười hạnh phúc, Tiêu Khiết bỗng có chút nuối tiếc...Đã bao lâu r`ài, cô không cho Niệm Bằng cái quy ền được chơi đùa với cha ruột của mình:

-Chạy đi đâu?

Niệm Bằng chạy vội vào nhà bếp, đằng sau Diệp Vũ đeo một chiếc mặt nạ đuổi theo nó. Ôm chặt lấy chân mẹ, Niệm Bằng vẫn cười to:

-Me...me...quái vật...

- -Anh đừng có hù con như vậy chứ- Tiêu Khiết liếc anh- Tối Niệm Bằng ngủ sẽ bị giật mình đó.
- -Không đâu Niệm Bằng nhỉ...Niệm Bằng là chiến sĩ siêu nhân vô địch, sao lại giật mình vì quái vật được, đúng không nè?

-Yeah!

Hai bàn tay, một to lớn, một bé xíu đập mạnh vào nhau.

- -Thôi...cả hai vào ăn sáng đi! Niệm Bằng còn phải đi học nữa...
- -Hôm nay cô Tăng đi thử áo cưới nên sẽ có cô khác dạy thay. Con ở nhà một hôm được không me?
  - -Không được...Con lại lười r 'à...
  - -Ba bảo sẽ cho con đi chơi công viên mà...Đi mẹ!

Ba...

Từ lúc nào Diệp Vũ đã dụ dỗ được con trai gọi mình là ba nhỉ?

Liếc nhìn ánh mắt tỏ ra vô tội của anh, Tiêu Khiết phì cười. Được r'à...Dù sao cũng là l'àn đ'àu tiên, Niệm Bằng được sống trong tình yêu của người cha ruột. Cứ để cho con được h'àn nhiên vui vẻ sống trong tình thương của những người thân.

- -Thế cũng được...Hai ba con đi đi! Mẹ thì phải đi làm...
- -Em đi làm à?
- -Vâng....Hết hạn nghỉ phép của em r 'à. Em cũng không thông báo là mình kết hôn với Cty nên không được nghỉ thêm đâu.
  - -Em v elàm ở chỗ anh đi...Làm việc khác chỗ nhau, nhi àu lúc...
- -Không...- Sợ Niệm Bằng nghe thấy những lời càn rỡ anh có thể nói, Tiêu Khiết vội ngắt lời- Giám đốc Tr ần có ân với em, đối xử với em cũng rất tốt. Em không muốn nghỉ việc đâu...
- -R 'à...r 'à...Anh hiểu. Em đi làm đi, cha con anh đi chơi riêng với nhau, mua kem không để dành ph 'àn cho mẹ, đúng không Niệm Bằng?
- -Mẹ ơi! Mẹđừng lo..-Niệm Bằng nhìn mẹ, nghiêm túc-.Niệm Bằng có ti ền tiết kiêm, Niêm Bằng sẽ mua cho me mà.

Câu nói ngây thơ con trẻ khiến Diệp Vũ và Tiêu Khiết nhìn nhau, sau đó bật cười:

- -Niệm Bằng của mẹ ngoạn lắm...Mẹ cám ơn Niệm Bằng nha.
- -Không có gì a.
- -Trưa cha con anh ghé công ty đón em nha...Sau đó cùng đến Cục dân chính. Anh muốn làm thủ tục đổi họ cho con và đăng ký kết hôn.

Tiêu Khiết im lặng...

Đăng ký kết hôn, chính thức là người nhà họ Diệp...Là vợ của anh. Niệm Bằng sẽ là Diệp Niệm Bằng...Nhưng lại không được ghi vào gia phả gia đình. Một mai con lớn khôn, nếu hỏi v egia thế của mình, vợ ch ng họ sẽ nói sao?

Nhưng cô không muốn Diệp Vũ mất hứng.

-Được r'à...Trưa mình nói tiếp nha anh!

______

Đây là 1'ân đ'àu tiên Niệm Bằng được đến một khu vui chơi lớn như vậy.

Mẹ đi làm thường, khi được nghỉ chỉ có thể đưa Niệm Bằng đi chơi ở công viên g`ân nhà. Dù cũng rất vui nhưng đến đây còn vui hơn. Tận mắt chứng kiến những trò chơi chỉ được thấy trong ti vi, cậu bé con 5 tuổi 'ô lên thích thú...

-Ba ơi...Con đi cái đó được không?

-Được chứ...Nhưng tàu lượn siêu tốc thì nguy hiểm lắm...Con phải đi với ba thôi.

-Dạ...

Hàm răng sún và nụ cười rạng rỡ. Niệm Bằng ng 'à trên tàu lượn siêu tốc, sợ hãi đến nỗi tay nắm chặt áo ba. Song thích thì vẫn thích. Cái miệng nhỏ hét to sảng khoái, đi một l'àn cứ muốn đi hoài.

Diệp Vũ ôm con trai trong vòng tay, cười không thể khép miệng được. Mua nào là kem, nào là kẹo – bánh. Tay Niệm Bằng ôm mớ bánh kẹo khư khư. Cậu bé còn lột vỏ kẹo đút cho Diệp Vũ nữa. Từ nhỏ đến giờ, hình như đây là l'ân đ'àu hắn ăn món kẹo trẻ con này.

Niệm Bằng c`âm vài viên kẹo bỏ vào túi áo, bảo là để dành cho mẹ. Gương mặt trẻ con bừng sáng dưới ánh nắng rực rỡ. Diệp Vũ lại ngần người.

-Ba oʻi!

Ba đã lỡ mất rất nhi ầu thời điểm. Lúc con chập chững những bước đ ầu tiên. Khi con bi bô tập nói...Khi con khóc quấy đòi ăn...Dù là lý do gì đi nữa...Ba cũng có lỗi với con...Càng có lỗi nhi ầu với mẹ con.

Khi mẹ phải sinh con một mình trong phòng sinh lạnh lẽo...Giây phút con chào đời, trong cơn đau đó, có lẽ mẹ đã c`ân một bàn tay nắm chặt lấy, một khung ngực rộng cho mẹ dựa vào mà đấm thật mạnh " Đau quá anh ơi!".

Lúc đó ba không h`êhay biết. Lòng ba chỉ có oán hận. Ba đã để lỡ một đoạn đường dài với hai mẹ con con.

Xin lỗi vẫn không bao giờ là đủ...Bù đắp thì thế nào mới là vừa?

Dùng cả đời này nhé, hai con người quan trọng nhất trong đời Diệp Vũ. Hắn cam tâm tình nguyện dùng cả đời này chăm lo cho họ, cả một đời cũng không muốn buông tay

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ích Kỷ Nhưng Không Nhẫn Tâm

Buổi trưa, hai cha con Diệp Vũ cùng đến công ty của Tiêu Khiết.

Trong lúc Diệp Vũ liên hệ với nhân viên ở qu'ây tiếp tân để liên lạc với Tiêu Khiết thì Niệm Bằng một tay nắm lấy tay hắn, mắt dáo dát xung quanh. Thấy một người đằng xa, bé kêu lên vui vẻ:

-Cô Đan Đan...

-Tiểu Bằng- Đan cười tươi khi cậu bé chạy tới ôm lấy mình-Tiểu bảo bối đi thăma6mt à? Con đi với ai vậy?

-Với ba con...

Tống Đan sửng sốt nhìn người đàn ông đang tiến v ềphía mình với nụ cười thân thiện trên môi:

- -Ba...Con nói là...là giám đốc Diệp sao?
- -Chào cô Tống!
- -Ba...
- -Niệm Bằng ngoan...Ba xin phép cô tiếp tân r à. Mình lên phòng mẹ con đi!
- -Là thật à? -Tống Đan vẫn còn nửa tin nửa ngờ- Giám đốc Diệp...à không...anh đúng là cái gã khốn kiếp...không...bạn trai của Tiểu Khiết 6 năm trước sao?
  - -Vâng...Tôi là tên khốn ấy đây.

Tống Đan nhớ tới thái độ b`ân th`ân của Tiêu Khiết khi gặp Diệp Vũ trong buổi đính hôn của phó tổng Tr`ân...Ánh mắt Diệp Vũ lúc đó cũng rất lạ.Hai người không có quan hệ thân thiết, ánh mắt anh ta sẽ không bốc lửa cháy bùng đến vậy. Làm Tống Đan cũng không khỏi run tay.

Nhưng thật không ngờ anh ta lại là "tên khốn" đã làm Tiêu Khiết đau lòng mấy năm. Là cha của Niệm Bằng. Hèn gì cứ thấy gương mặt đó quen quen.

Tống Đan nghĩ tới cảnh cái cô Phạm Như Lâm tại Cty Hoàn Bảo kia biết chuyện này có lẽ sẽ tức đến ói máu. Thái độ như thể là phu nhân giám đốc của cô ta hôm Tống Đang và Tư Đ ồ Thuận tới Hoàn Bảo liên hệ thật là đáng ghét...Bây giờ con cũng đã nhận, Tiêu Khiết không phải sẽ nghiễm nhiên giành lấy cái địa vị Phạm tiểu thư ước ao kia?

-Tôi..tôi không có ý gì khác đâu...-Tống Đan xua tay- Phòng của Tiểu Khiết ở l'àu 2. Anh đi thong thả.

-Cảm ơn cô!

Tiêu Khiết đã có những người bạn thật tốt. Với họ thì dù có bị gọi là tên khốn nạn cũng chẳng có h'ềgì.

-Me!!!!

- -Niệm Bằng....-Tiêu Khiết hôn lên đôi má phúng phính của con trai, âu yếm- Sáng giờ đi chơi có vui không con?
- -Dạ vui...Ba chụp nhi ều hình lắm. Mai sẽ rửa ra cho con mang đến lớp khoe với các bạn...

-Ù...

-Đi thôi em...Giờ này cũng hơi trễ r 'ài. Đến sở hộ tịch đăng ký xong thì đi dạo luôn. Tối nay anh cho hai mẹ con đi dạo một vòng Thượng Hải...

-Anh à-Tiêu Khiết chọt ngập ngừng-Hay là khoan...khoan đi anh! Tới khi nào gia đình anh chấp nhận mẹ con em...Thật lòng em rất sợ chuyện ngày xưa...Nếu sau ng ần ấy năm mà em...Sỉ nhục em thì cũng không sao...Nhưng ba mẹ em...Em không muốn...

Diệp Vũ im lặng...

Đôi mắt Tiêu Khiết vẫn còn chút gì đó ủy khuất pha lẫn đau thương...

Chuyện 6 năm trước? Diệp Vũ vẫn không tin.

-Em có thể kể rõ ràng chuyện đó cho anh nghe không? Anh có thể hình dung...nhưng vẫn còn mơ h 'ôlắm...

6 năm trước...

Tiêu Khiết trở v ềtừ Thượng Hải, vừa vui lại vừa bu 'ôn...

Diệp Vũ bảo là sẽ đưa ba mẹ đến thăm gia đình cô. Cả hai làm lễ đính hôn, sau đó đăng ký kết hôn khi cô tốt nghiệp và có việc làm.

Môt buổi chi `âu...

Gian hàng bán hoa quả của mẹ Tiêu Khiết đột nhiên bị một đám người hung dữ đến phá nát...R 'à ngày nào cũng có kẻ đến gây sự. Em trai cô mới học lớp 9 cũng đột ngột mất việc làm thêm vì người chủ không muốn thuê nó nữa.

Môt buổi chi `âu khác...

Một đôi vợ ch 'ông sang trọng cùng một cô gái xinh đẹp, ăn mặc lộng lẫy tìm đến nhà Tiêu Khiết, bảo họ là cha mẹ của Diệp Vũ. Diệp Vũ là đại thiếu gia duy nhất của tập đoàn kinh doanh khách sạn Diệp Hiên Đế, tương lai sẽ thay mặt cha mẹ tiếp quản gia đình. Anh cũng đã có vị hôn thê, tiệc đính hôn đã tổ chức. Tiêu Khiết chỉ là một cô gái qua đường trong cuộc sống bu 'ôn tẻ nơi đất khách của anh thôi.

Tiêu Khiết không tin như vậy.

Diệp Vũ đối với mình là chân thành....Nếu muốn chấm dứt, cô muốn anh đến gặp mình nói cho rõ ràng...Người đàn ông khinh khỉnh bảo Tiêu Khiết chỉ là hạng con gái quê mùa, không có tư cách gì bước chân vào nhà anh, c`ân ti`ên thì ông ta sẽ đưa cho...

Một xấp chi phiếu, có sẵn chữ ký và để trống chỗ những con số, chỉ chờ Tiêu Khiết đi ền tên của mình vào...

Ba cô trả lại xấp chi phiếu đó.

Họ nhục nhã Tiêu Khiết, cô có thể vì Diệp Vũ mà chịu đựng...Còn xúc phạm đến ba mẹ cô, những con người hy sinh cả đời vì con cái, tuyệt đối chẳng thể nào quên. Cũng không thể nào có thể thứ tha.

Tiêu Khiết không thể tiếp tục để cha mẹ mình bị sỉ nhục...Cô cũng thương Diệp Vũ. Anh có những người thân chỉ biết khinh rẻ người khác. Trong lòng họ ngoài danh vọng, địa vị có chỗ nào dành để yêu thương?

- -Em nói ba mẹ anh cùng đến à?
- -Dạ...
- Còn có vị hôn thê?
- -Dạ...

Chân mày Diệp Vũ nhíu lại. Anh tr`ân ngâm:

-Anh muốn em xin nghỉ vài ngày để đi gặp một người. Anh tin dù rất ích kỷ, cực đoan nhưng đó không phải là kẻ nhẫn tâm, chỉ biết rẻ khinh người khác. Chúng ta đi Mỹ gặp ba mẹ của anh.

***

Môt nông trang rông và yên bình giữa lòng nước Mỹ hoa lê.

Niệm Bằng thích thú nhìn những chú ngựa trong chu ồng. Khung cảnh bao la...Một vườn hoa oải hương với mùi hương dìu dịu, tạo nên cảm giác

trong lành.

-Ba ơi...Đây là con ngựa gì? Sao nó đen quá vậy ba?

-À...Là con hắc mã chiến th`àn của ông nội đâý...Nó từng giúp ông nội thắng cá ngựa rất nhi `àu ti `àn, sau đó nó già không đua được nữa nên ông nội mua v `à...Ba nghe nói là nó và một con ngựa cái nữa đã sinh con.

-Vậy hả ba? Ngựa con đâu...

Ông quản gia của nhà vừa ra đón họ ở sân bay khẽ mỉm cười:

-Tiểu thiếu gia...Sau khi vào nhà chào lão gia và phu nhân r ầi, lão sẽ đưa cậu đi xem.Tiểu hắc mã đang ở sau trang trại.

-Da...

Diệp Vũ một tay b 'ông con, một tay nắm chặt lấy Tiêu Khiết bước vào nhà.

Tay cô đang run...Đ`ài óc không quên được người đàn ông với những lời tàn nhẫn năm nào.

Thêm ánh mắt sắc lạnh như dao của người phụ nữ...Đó là ba mẹ ch 'ông cô.

Căn phòng nhỏ, bên trong là một dáng người đang ng 'ài, dáng điệu thong thả. Trên bàn là một bình trà còn bốc khói....

-Thưa ba...Con mới v ề

-Ù...

Người đàn ông quay mặt lại.

Vóc dáng cao lớn, trên thân khoác một chiếc áo dài Trung Quốc, tay là một tẩu thuốc...

-V'êr'à à?

Ánh mắt sáng rực nhìn sang Tiêu Khiết đang mở to mắt sững sờ nhìn thẳng vào ông:

-Vị này...chắc là Tiêu tiểu thư?

-Da...Cháu...cháu chào bác...

Không phải...Hoàn toàn không phải. Người này không phải là người đàn ông đã tới nhà Tiêu Khiết trước đây...

-Chúng ta mới l'ân đ'àu gặp mặt. Tuy là tôi cũng biết không ít chuyện v'ê tiểu thư r'ài.

Vậy là đã rõ.

-Quả nhiên con nghi ngờ không sai.- Diệp Vũ cười nhe- Diệp Đình đại lão gia vốn chẳng quan tâm tới chuyện con cái làm gì, yêu đương thế nào. Tại sao lại có thể tự mình ra tay chỉ để chia rẽ tình yêu của con mình chứ.

Diệp Đình nhìn đứa con trai đã cao hơn mình. Cạnh nó còn có một đứa trẻ. Cô gái bên cạnh lại đang run.

-Tiêu tiểu thư...Cô vào đây...

Tiêu Khiết vô thức bước theo ông.

Qua khung cửa sổ, cô nhìn thấy một ngôi nhà gỗ...

-6 năm trước, đứa con trai của tôi đã c ầm theo một khẩu súng. Nó có ý định cùng chết với cô...Nó căm ghét nhất là bị bỏ rơi và phản bội...Bác sĩ tâm lý nói đó là di chứng của việc năm nó 12 tuổi tôi đã quăng cho nó một mớ hành lí, cộng thêm 500 đô la mà tống ra khỏi nhà. Tôi muốn con tôi phải biết tự lập, phải biết tự vươn lên mà sống. Nhưng tôi không dạy cho nó cách sống thế nào để vượt qua khủng hoảng. Tôi để nó tự bươn chải, đến nỗi một lần nữa trước bi kịch xưa tái diễn, nó không chịu dùng đầu óc mà suy nghĩ cho kỹ càng. Tôi thành thật xin lỗi cô...

Tiêu Khiết ngần ngơ trước lời xin lỗi. Diệp Vũ cũng nghe mũi mình thoáng chốc cay cay...

Hắn nhớ tới những ngày phải vất vả một mình mà sống...

Những ngày tự trách mình, sao lại sinh ra trong cái nhà đó, lại là đứa được chọn kế nghiệp? Có nhà mà không thể v`ê. Trong khi em gái hắn được an ổn sống trong vòng tay ba mẹ?

Hắn mong chờ ngày cuối tháng để được v ềnhà, để được gặp người mẹ dịu dàng nhưng truy ền thống, yêu con song không làm sao cãi lại lệnh ch ồng...

Một gia quy quái dị...Một người cha không có tình thương...

Nhưng thời gian qua...bản thân hắn cũng đã quen với những ngày tháng một mình...

Hắn không sợ bất cứ tình huống nào nữa. Dù ở đâu Diệp Vũ cũng có thể sống, không sợ suy sụp, không sợ cảm giác không có người thân...

Hắn đã yêu và được yêu...Hắn đã xây nên một thiên đường của riêng mình. Hắn sẽ yêu thương con hắn, không bao giờ để nó phải như hắn-chẳng có được một mái nhà thuộc v ềmình.

-Thưa bác...cháu...

-Đáng lẽ sau sự việc đáng tiếc đó tôi phải giải thích cho nó rõ...Nhưng tiểu thư thông cảm, tôi vẫn muốn tự bản thân Diệp Vũ tìm ra đáp án. 6 năm nay tôi cũng theo dõi tiểu thư...Tiếc là có những chuyện tôi không thể can thiệp quá lộ liễu vào...Hy vọng tiểu thư không giận...

-Cháu...

Tiêu Khiết nhớ tới việc khi mới sinh Niệm Bằng, phát hiện con bị bệnh tim, có một nhà hảo tâm đã giúp đỡ cháu toàn bộ số ti ền viện phí sau một bài báo viết v ềhoàn cảnh khó khăn của các trẻ sơ sinh.

Diệp Vũ cũng nhớ lại bài báo vô tình mình đọc được v`êlời cảm ơn của một sản phụ dành cho ân nhân giấu mặt đã tài trợ toàn bộ chi phí mổ tim, nhờ đó hắn mới tìm ra Tiêu Khiết...

-Là...bác...Bác là ân nhân...Vị đại ân nhân của cháu sao?

-Đại ân nhân thì không đâu...Tôi cũng chỉ là một lão già ích kỷ. Tôi cũng muốn cứu cháu nội của mình...

Diệp Vũ c`ân lấy quyển album trên bàn...Lật vài trang r`ôi anh trao lại cho Tiêu Khiết...

Là những tấm ảnh trẻ con...

Đứa trẻ từ lúc sơ sinh cho đến khi 4 tuổi. Là thứ duy nhất mà đại ân nhân yêu c`âu cô làm, khi trao số ti`ên tài trợ ca phẫu thuật năm xưa...

Những khoảnh khắc trẻ thơ của Niệm Bằng

-Cháu...cháu có thể để Niệm Bằng gọi bác bằng một tiếng ông nội không?

Diệp Đình không đáp. Chỉ có nụ cười ấm áp hiện trên khuôn mặt đã đ ầy vết nhăn năm tháng của ông...

Diệp Vũ cúi xuống bên con:

-Con tới chào ông nội đi con...

-Ông nội...

Trẻ con ngây thơ...Có thêm một người ông, một người yêu thương mình, nó không c'àn thắc mắc nhi 'âu.

Niệm Bằng hôn lên má ông, cười khanh khách:

-Ông ơi...Tóc ông bạc r'à...Như ông tiên trong phim truy 'ên hình vậy.

-Vậy sao?- Diệp Đình cũng cười sảng khoái- Bên Mỹ thường chiếu phim cao b'à, ông ít thấy được ông tiên...

-Hôm nào ông sang nhà...con sẽ mở phim cho ông coi...Ông tiên đẹp lắm! Hi ền nữa ạ!

-Ù...Con hứa nhé?

-Da....Con móc ngoéo với ông nè...

Bình an và hạnh phúc.

Diệp Vũ mim cười nhìn cha...Ông là người rất ích kỷ, cực đoan và cố chấp nhưng hắn biết, ông không phải là người nhẫn tâm. Hơn nữa, hơn ai hết, Diệp Đình hiểu rõ nỗi đau đớn của việc phân ly bởi cách biệt v egiai cấp...

Ngày xưa, Đại thiếu gia Diệp Đình và Xuyên Đảo Tường Cung, người mẹ thân sinh ra Diệp Vũ tìm đến đất Mỹ này cũng để trốn tránh, tìm cho mình một khoảng trời riêng hạnh phúc...Diệp Vũ là kết quả tình yêu của họ...Nên ông sợ...sợ đứa trẻđó một mai này nếu được bảo bọc quá kỹ trong chiếc l'âng son, sẽ không bao giờ tự có thể tìm được hạnh phúc của riêng mình.

Mẹ của hắn là một khoảng trời yêu thương tĩnh lặng...

Bà dịu dàng và yếu đuối nhưng là một người mẹ tuyệt vời. Thế mà... Có kẻ nỗ nào để lại trong lòng con dâu tương lai của bà ấn tượng v ề "một người phụ nữ sắc sảo và nanh nọc". Thật là...

-Mình đi gặp người phụ nữ nanh nọc và sắc sảo của nhà anh đi em! Diệp phu nhân đấy.

Má Tiêu Khiết đỏ bừng...Cô xấu hổ vì câu trêu đùa của anh.

Nhà Diệp Vũ rộng lớn nhưng không hoang lạnh. Cô em gái của anh đứng đợi phía dưới. Bên cạnh là một người phụ nữ phúc hậu. Nhìn thấy

Tiêu Khiết và Niệm Bằng, bà cười mà mắt cứ rưng rưng.

______

Mấy người phụ nữ trong bếp, hai cha con Diệp Vũ ng 'ài ở phòng khách. Bên ngoài là một b 'ài trời lấp lánh những ánh sao.

- Con định truy cứu chuyện 6 năm trước à?
- -Ba không giận sao? Họ mạo danh Diệp đại chủ tịch, khiến ba trở thành một kẻ xấu xa như thế mà...
- -Thật ra cũng không có gì phải nói....Ba cũng sợ con yêu phải một cô gái không ra gì...Khi chuyện xảy ra, thám tử lại cho biết Tiêu Khiết có thai, ba cũng muốn xuất hiện nói rõ hết chuyện. Ba sợ cô ấy vì tuyệt vọng sẽ phá bỏ cái thai đó...Nhưng nếu chuyện dễ dàng đến vậy, liệu hạnh phúc của hai đứa có được b`ên lâu không?

Diệp Vũ thở dài.

Thật không biết nói gì với ba nữa.

- -Khi con c'ân súng định cùng chết với cô ấy...ba mới ra tay...Ba không sơ, sau khi khỏi bệnh, v'êlại Thương Hải, con sẽ tiếp tục c'ân súng lên sao?
- Điên thì chỉ một l'ân thôi chứ. Tuổi trẻ b 'âng bột nên hở ra chỉ đòi sống đòi chết. -Diệp Đình mim cười -Lớn lên phải khác. Con nhất định sẽ như ba đã nghĩ, tìm cách trả thù cô gái phản bội mình. Một khi đã gặp lại Tiêu Khiết, sớm muộn gì sự thật cũng rõ ra thôi...

Lại một tiếng thở dài của Diệp Vũ. Ba là một người từng trải, chuyện gì cũng thấy được lối ra. Chỉ có hắn mù quáng. May là...

-Chuyện lúc trước...không c`ân truy cứu làm gì...Hai đứa sống hạnh phúc và trân trọng người bên cạnh đã là cách trả đũa hay nhất r`â. Cuộc sống hôn nhân còn dài, vấp váp cũng nhi ều, nếu chút sóng gió cũng không chịu được thì làm sao mà chung sống cả đời như ba me được...

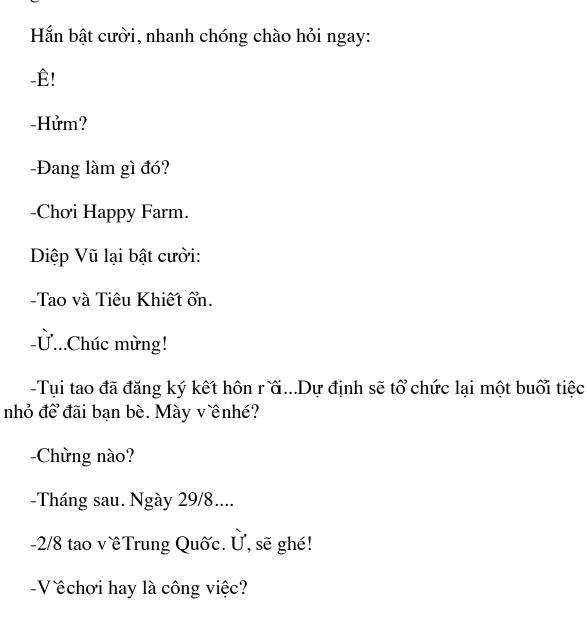
- -Vâng...
- -Mẹ con và con dâu chắc cũng làm xong bữa tối r 'à...Gọi Niệm Bằng vào ăn cơm...Ngày mai ba cũng sẽ thu xếp cùng mẹ con v 'êThượng Hải đến gặp ông bà sui gia...
  - -Cảm ơn ba...
- -Những gì cha mẹ có thể làm đã làm hết r à. Chuyện còn lại, hoàn toàn là do hai đứa. Tự bảo trọng nhé con trai.

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 7: Phương Đông Đó Ánh Sao Nào Đang Sáng Phải Không

Khi Diệp Vũ bẻ xong khóa mạng, lên yahoo messenger, nick của Hà Phương Đông đang treo câu status " Phương đông đó có một ngôi sao đang sáng".

-Công việc...Tao sẽ là giám đốc đi ều hành của tập đoàn Văn thị...Ba ngày trước mới phỏng vấn xong.

Tập đoàn Văn thị?

Diệp Vũ sửng sốt:

-Của ba mày sao?

Một dấu mặt cười phía bên kia...Dừng một chút, Hà Phương Đông gõ máy:

-Ù...

- -Mày biết Văn thị đang gặp nhi ầu vấn đ ềkhông? Tao nghe nói có nguy cơ phá sản nữa.
- -Ù. Giám đốc đi ầu hành bên đó nghỉ việc r ầi. Có đăng tìm người trên mạng. Tao họ Hà...Ông ấy sẽ không biết đâu.

Diệp Vũ lại thở dài. L'ân này là hắn cảm nhận sau hình mặt cười kia là một Hà Phương Đông cay đắng. Đang cười nhưng lòng có cười không?

- -Nếu ông ấy biết thì mày tính sao?
- -Thì nhận ba thôi. Dù sao ông ấy cũng là ba tao mà..
- -Còn mẹ mày thì sao?
- -Mẹ tao không quan tâm đâu...Vả lại xưa nay tao toàn làm việc ở những nơi vui vẻ, an ổn, tài chính d ãi dào. Hôm nay đụng tới một nơi sắp phá sản cũng là ý hay. Hợp đ ầng có quy định, nếu trong 1 năm, tao kiếm được lợi nhuận cho công ty, tao sẽ nhận mức lương gấp ba ban đ ầu và 20% lợi nhuận...Sau khi thu xếp ổn định r ã, tao sẽ đến tìm tụi mày.

-Ù...

-Nhắn với Tiêu Khiết...Cô ấy cười rất đẹp...

-Tao có thể hiểu, đây là một hành vi tán tỉnh vợ bạn không?

Diệp Vũ chỉ đùa. Nhưng Hà Phương Đông hơi khựng lại. "Tán tỉnh vợ bạn", cô vợ ấy chịu để cho tao tán tỉnh sao?

- -Nè...Tao chỉ đùa thôi. -Diệp Vũ vội vàng gõ chữ -Không có ý gì khác.
- -Ò. 6 năm trước thì còn động tà tâm được. Giờ người đẹp con cái đ'ề hu 'êr 'ài, càng không dám giành làm ba của trẻ con đâu.

Hình như Diệp Vũ vẫn còn áy náy. Cứ ngập ngừng. Đánh r à lại xóa đi.

Hà Phương Đông nhắn tiếp một tin:

-Vườn khoai lang của tao sắp thu hoạch xong r 'ài, out nhá...Thỉnh thoảng bẻ khóa vào facebook chơi với tao, tr 'âng thêm vài mảnh vườn cho tao chôm...

Lại một mặt cười...

Out...

Diệp Vũ cũng tắt máy...

Phương đông vốn có nhi `âu ngôi sao, chỉ có một ngôi sao kiêu hãnh tỏa sáng, mang cái vẻ sáng rực rỡ che giấu những mảnh khuyết của riêng mình.

Hà Phương Đông là một đứa trẻ đặc biệt...Từ khi quen biết, Diệp Vũ luôn thấy ở đó một tâm lý lạ lùng. Trong bất c'ân có cả đau thương th'âm lặng. Hà Phương Đông cười với cả những người mình không thích. Tinh th'ân AQ của nó cũng rất lợi hại. Một chuyện nào đó, dù lớn đến thế nào, chỉ c'ân qua ngày hôm sau là như không có gì xảy ra nữa.... Mọi chuyện đ'àu là của hôm qua!

Chơi thân khá lâu, Diệp Vũ hỏi gì, Hà Phương Đông nói đó, không giấu giếm, cũng không né tránh, bàng quan như là đang kể một câu chuyện của

ai... Ngay cả Tiêu Khiết, nếu người gặp cô trước là nó thì có lẽ, hiện giờ Diệp Vũ đã không có được hạnh phúc này r 'à.

Đối thủ mạnh vậy mà hắn quên mất. May là không đối xử tệ với Tiêu Khiết theo ý định ban đ`âu, nếu không thì...

Lại thở dài. Bên trong Tiêu Khiết cũng vừa mới bước ra.

- -Anh vào ngủ đi...Khuya lắm r 'ài. Mai còn phải đi làm nữa.
- -Ùm- Diệp Vũ ôm lấy vợ, sờ tay vào bụng cô- Anh rất thích cái tên Vân Hiên. Đứa con sau, trai hay gái gì em cũng cho anh đặt tên đó nhé?
  - -Không nói lung tung...Còn lâu mà...
- -Niệm Bằng 5 tuổi r ầ.. Đủ che chở cho em bé r ầ. Sinh con sớm r ầ tập trung nuôi, nha em?
- -Chính phủ chỉ cho có 1 con thôi. Anh đừng có dụ em...Bị phạt nhi ều ti ền lắm.
- -Mình sang Mỹ sinh...-Diệp Vũ cười- Bên đó sinh 10 đứa cũng được. Còn không thì cứ sinh ở đây, chúng ta xin ti ần Diệp lão gia đóng phạt, em chịu không?
  - -Anh thật là...Toàn nói nhảm thôi.

Tiêu Khiết ngắt nhẹ hông hắn. Má đỏ bừng. Nhưng cô cũng không dùng biện pháp phòng tránh.... Mấy hôm nay Diệp Vũ làm càn, bắn ra trong cô vài l'ần, Tiêu Khiết không h'ệphản đối. Cô cũng chẳng uống thuốc....Niệm Bằng cũng đã 5 tuổi. Có em trai, em gái – thêm một bạn cùng chơi, chắc cũng không có vấn đ'ègì.

Diệp Vũ ôm vợ trong tay, chợt th`âm c`âu nguyện. Ngôi sao sáng ở phương đông nên có một ai đó b`âu bạn... Ngôi sao không c`ân cô đơn nữa. Cũng không phải lặng lẽ nhìn năm tháng đi qua, mang theo hạnh phúc cả đời người.

Phương thức tuyển người trên mạng vốn thường mang lại kết quả không cao/ Nhân tài thì mấy ai lên mạng phải vất vả tìm việc. Thật lòng khi đăng thông báo đó Văn Thiên Hướng chỉ nghĩ đơn giản tạm thời tìm một người cùng mình bàn đối sách vượt qua khó khăn này.

Không ngờ trời lại cho ông tìm được một viên ngọc giữa đám ngọc thô.

Hà Phương Đông quả là một nhân tài hiếm có. Khả năng phân tích, đàm phán đ`ầu hoàn hảo, lại thêm những cái nhìn sắc bén. Chỉ trong vòng có nửa năm ngắn ngủi, anh đã kịp thời rà soát toàn bộ hoạt động của hệ thống Văn thị, loại bỏ những nơi hoạt động không hiệu quả, đ`ềxuất phương án kinh doanh. Lợi nhuận đang từ từ được thu v`ề.

-Cậu Hà này...

-Vâng?

-Hôm nay vợ tôi có làm bữa cơm thân mật...Cậu ghé nhà tôi dùng cơm nhé?

Hà Phương Đông hơi ngẩn người, nhìn đ 'ấng h 'ôr 'ài vỗ nhẹ trán:

- -Không được r'à...Hôm nay tôi có hẹn với hai người bạn thân từ Thương Hải xuống đây. Xin lỗi ông...tôi phải đi r'à...
  - -Vậy thì tiếc quá...Dịp khác nhé, cậu nhất định...
- -Theo thỏa thuận trong hợp đ`ông thì khi Công ty có lợi nhuận, tôi sẽ hưởng 20%. Giấy tờ tôi để trên bàn, ông xem và ký giùm, theo thỏa thuận 20% của 115 triều tê. Cảm ơn!

Lương của Hà Phương Đông ở Văn thị một tháng ban đ`âi là 20 ngàn tệ, hiện tại công ty d'ân d'ân thoát khỏi khó khăn, mức lương đó đã tăng lên gấp 3 l'ân. Nhân tài thì c'ân được trọng dụng. Ông Văn cũng không tiếc gì số lợi nhuận đó, chỉ là...khi đặt bút ký phía dưới những con số lạnh lùng đó, lòng ông bỗng thấy xót xa.

....Sân bay Quảng Châu, máy bay vừa đến. Diệp Vũ nhìn dáng vẻ mệt mỏi của vợ, dịu dàng:

-Em còn mệt không?

-Không...-Một cơn bu 'ân nôn lại kéo tới, Tiêu Khiết mệt đến muốn lả người đi, dựa hẳn vào người Diệp Vũ- Lâu lắm mới đi máy bay...Em khó chịu quá.

-Để em ở nhà một mình anh không yên tâm nhưng mà đi xa thế này thì...-Diệp Vũ chặc lưỡi- Đành chịu thôi! V ềnhà ba má vợ đã.

-Anh đừng lo...Em không sao đâu...

Tiêu Khiết hiện đang có thai 2 tháng. Cô g`ân như không ăn uống được gì ngoài cháo. Đứa con này đúng là giống hệt Niệm Bằng.

Xót vợ nhưng công việc đang giai đoạn bù đ`âu, Diệp Vũ đành nghe theo lời cô, Niệm Bằng thì tạm gửi cho Đan Đan, còn anh thì đích thân đưa Tiêu Khiết v`ênhà cha mẹ vợ dưỡng thai.

-Hi!

Chiếc xe màu vàng sáng đậu lại. Hà Phương Đông bước ra. Diệp Vũ mừng rõ nói như reo:

-May quá! Tiêu Khiết đang bị mệt...

-Em đỡ chưa Tiểu Khiết?- Hà Phương Đông cũng lo lắng không kém trước vẻ mặt tái nhợt của cô- Anh có ít xí muôi chua, em ặn không?

-Cho em một miếng đi...Miệng em đắng quá!

Chiếc xe bon bon trên đường. Không nén được tò mò, Diệp Vũ hỏi ngay:

-Mày đem theo xí muội làm gì vậy?

- -Có một con nhóc thích ăn lắm. Ngày nào tao cũng mua bỏ sẵn trên xe, gặp con bé thì cho nó.
  - -Ai vậy?
  - -Văn nhị tiểu thư...Văn Uyên Như
  - -Nghĩa là...em gái của mày?
- -Ù...Hôm nay con bé đi thi đại học, ngày hôm qua lo lắm, cả đêm không dám ngủ. Bảo là lát sẽ nhắn tin cho tao.

Điện thoại của Hà Phương Đông báo cho tin nhắn mới. Anh xem qua r'ài nhanh chóng bấm số gọi lại:

-Alo...Ù, anh đây. Sao r'à?

- . . .

-Tốt r'à...V'êôn bài tiếp đi nhé!

Phương Đông gác điện thoại. Diệp Vũ mim cười:

- -Thói quen không thích nhắn tin của mày vẫn không thay đổi nhỉ. Cái gì cũng gọi điện.
  - -Ù. Tao không có thói quen ng 'à bấm bàn phím mà.

Đoạn đường v`ênhà Tiêu Khiết chỉ phải đi có hơn 1 tiếng, nhưng đường vào khá đốc nên tới chi `âu xe mới đến nơi.

Tiêu lão rất hiểu khách, nhất định giữ Hà Phương Đông ở lại ăn cơm. Ông còn bảo Niệm Tâm lấy thêm cá làm vài món cho Diệp Vũ uống vài li với Hà Phương Đông. Nhiệt tình đó khiến anh không tiện chối từ. Mà vốn cũng chẳng có ý từ chối, Hà Phương Đông tùy tiện cần bộ quần áo mặc nhà của Diệp Vũ, tắm rửa xong là cùng bạn ng ầi trước hiện nhà.

Nhà ở thôn quê không có nhi `àu tiện nghi nhưng có cả một b`àu trời sao rạng rỡ, lấp lánh trong đêm.

- -Phía đông ít sao sáng nhỉ? Thấy toàn là sao nhỏ...
- -Mày nhớ h ài bọn mình học trung học không? -Diệp Vũ nhấp thêm một ly rượu- Mày từng bảo ngôi sao nào sáng nhất phương đông chính là bổn mạng của mày.
  - -Trẻ con đó mà...Giờ tao không để ý nữa.

Tiêu Khiết bưng ra một cái mâm nhỏ, trên đó là một ít mực khô:

- -Ba bảo mang ra cho hai anh...
- -Em ng 'à xuống đây đi!

Hà Phương Đông nhìn Tiêu Khiết. So với 6 năm trước, cô không thay đổi nhi ầu. Vẫn vẻ đẹp dịu dàng, thanh tú, chẳng qua là trải nghiệm thời gian làm cho nó thêm chút mặn mà.

- -Tự nhiên tao thích có vợ quá. Được ôm vợ ngủ mỗi đêm thật là hạnh phúc...R `à có con nữa......
- -Mày đâu phải không được. Cũng hơn 30 r à. Tìm cho mình một người đi...
- -Tìm đâu bây giờ? -Hà Phương Đông nhún vai, quay sang Tiêu Khiết Người như em còn ít lắm Tiêu Khiết nhỉ?... Nếu còn thì các nàng cũng thuộc v ềnhững anh chàng tốt bụng. Sao lại gả cho một kẻ như anh?

Nụ cười và những câu nói bâng quơ. Tiêu Khiết chợt nhớ đến người con trai ngày nào cô đã gặp. Hà Phương Đông cũng làm chung trong công ty Diệp Vũ. Anh vui vẻ, hòa đ 'ống, được mọi người yêu mến. Không như ông ch 'ông cô ngày ấy, cục cần, bẳn tính, hay nổi đóa. Song, Tiêu Khiết lại không sợ Diệp Vũ lắm. Người cô sợ hãi chính là Hà Phương Đông. Anh

-

như một ngôi sao lấp lánh trên trời xa thắm, tưởng là có thể với tới nhưng kỳ thật lại rất xa.

Trong sâu thẳm lòng mình, Hà Phương Đông thừa nhận đối với anh, có khi dựng lên một lớp vỏ bọc đã khó, phá vỡ nó càng khó hơn nhi ầu, rất là nhi ầu.

Thấy hai người bạn của mình lặng im, Phương Đông nhún vai:

-Đi ngủ thôi...Mai tao còn phải đi làm nữa.

-Ăn hết mực đi r à ngủ. Mà nhạc phụ tao nói, còn một màn cháo cá nữa. Thức đi, sáng tao lái xe chở mày cho.

-Phải đó anh- Tiêu Khiết cũng góp chuyện- Anh có lòng đến đón em v ề nhà như vậy, phải ở nhà em vui vẻ một chút chứ. Để ch 'ông em được vui.

-Đúng là gái có ch 'ông có khác, trong mắt chỉ có ch 'ông- Hà Phương Đông bật cười ha hả- Okie em gái. Tối nay anh cùng ch 'ông em, không say không đi ngủ, chịu chưa?

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mái Nhà Gia Đình- Không Thuộc Về Mình

Sáng hôm sau, Hà Phương Đông chở Diệp Vũ trở lại sân bay:

- -Đi cần thận nhé!
- -Ù...Bảo trọng.
- -Nghe như oán phụ tiễn ch 'ông vậy- Hà Phương Đông phì cười- Đi đi thẳng quỷ. Rảnh thì gọi cho tao.
  - -Bye.

Phương Đông cho xe quay v ề Chợt có tiếng điện thoại reo. Bên kia là tiếng của Văn Uyên Như, lo lắng và hoảng loạn:

-Anh ơi! Ba em...ba em vào bệnh viện r ầ.Làm sao...làm sao hả anh?

Trấn tĩnh rất nhanh, Hà Phương Đông nhấn giọng:

- -Giờ em đang ở đâu?
- -Bệnh viện trung ương a...
- -Bình tĩnh...Có ai ở đó với em không?
- -Anh ba...anh ba em gọi hoài không được. Chỉ có mẹ và em thôi. Ba thì đưa vào phòng cấp cứu r ầi.

Không hiểu sao lúc này, Uyển Như lại nhớ tới Hà Phương Đông. Đám bạn cô nói, không nên thân mật với anh ta quá. Anh ấy chỉ là người làm công. Có thể Phương Đông đang lợi dụng cô để chiếm lấy vị trí quan trọng trong Văn thị. Nhưng mà...Thương thì vẫn cứ thương. Uyển Như thích

được anh cưng chi ầu, thích được anh chăm sóc. Tình cảm rất rõ. Cách yêu thương như một anh trai với em gái vậy. Thiên Tường cũng thương cô lắm. Nhưng quan tâm, chăm sóc và nuông chi ầu như thế, chỉ có Hà Phương Đông thôi.

- -Tối qua Thiên Tường có v ềnhà không?
- -Da...da hình như có...Giờ phải làm sao hả anh?
- Em và bác cứ ở yên trong đó đi...Bình tĩnh mà lo cho chủ tịch. Anh đi tìm Thiên Tường...

-Da...

Anh đảo mạnh tay lái, quay v`êcông ty:

- -Giám đốc Hà...
- -Thiên Tường có v ề công ty không?
- -Da...có. Để tôi gọi...
- -Được r'à...Tôi tư lên!

Phương Đông sải những bước dài, bước lên phòng kế hoạch của Thiên Tường. Cửa bên trong đóng kín, nghe tiếng người, giọng Thiên Tường vọng ra:

- -Ai đó?
- -Ba cậu vào bệnh viện r à ... Vào với tôi nhanh lên.

______

Thiên Tường tr`âm ngâm trong một góc. C`âm thêm ly cà phê nóng, Phương Đông nhẹ nhàng:

-Uống đi!

- -Cám ơn anh...
- Cậu không c`ân khách sáo vậy. Tôi đang lấy lòng ông chủ nhỏ của mình mà.

Thiên Tường bật cười:

- -Người như anh đâu c`ân phải lấy lòng ai...Anh có tài hay không mọi người đ`âu biết mà.
  - -Cậu thấy tôi có tài à?
  - -Ùm...Rất có tài...Ba tôi coi trọng anh lắm. Tôi cũng rất phục anh.

Cả hai chợt rơi vào yên lặng....Thiên Tường chợt thở dài:

- -Thật ra tôi cũng rất muốn nghe lời ba. Ông là người rất trọng danh dự và lời hứa...Nhưng có nhi `âu chuyện, không thể lời cha mẹ nói là có thể nghe.
- -Cậu định nói tới chuyện ba cậu buộc cậu phải lấy cô Ki ầu tiểu thư gì đấy chứ?- Hà Phương Đông nhướng mày- Thế kỷ 21 mà còn mấy chuyện này à?
- -Cưới người chỉ là cái cớ..Thật ra ba tôi và bác Ki ầu là bạn thân thiết...Từ nhỏ cả hai nhà đã hứa sau này sẽ cho con cái lấy nhau. Bác Ki ầu đang gặp khó khăn trong việc làm ăn, nhưng với tính cách của bác ấy...sẽ không bao giờ nhận sự giúp đỡ của ba tôi...Còn...
- -Nếu với thân phận thông gia giúp đỡ nhau là hợp lý nhất chứ gì? Cậu trở thành vật hy sinh...

Tình bạn...Sự ép uổng...Không phải ông ấy đã từng trải qua sao?

Hà Tử Liên, Hà đại tiểu thư cao ngạo cũng vì sự do dự không quyết đó mà khổ cả một đời.

Cứ như đùa.

- -Cô gái Ki ều tiểu thư đó thể nào? Cậu không thích cô ấy à?
- -Tôi còn chưa có dịp gặp. Chỉ biết cô ta đang đi du học nước ngoài...
- -Nhưng tại sao cậu không đợi khi gặp mặt cô ấy xem sao. Biết đâu đây là duyên lành của hai người?

-Tôi...

Hà Phương Đông chợt nhớ lại cô gái nhỏ làm tiếp tân ở cty.

Cô ta và Thiên Tường như lửa với nước. Nhưng cậu nhóc này lại rất thích trêu chọc cô ấy...Có l'ần, buổi trưa ăn cơm xong, Hà Phương Đông v'ê Cty thì thấy cô bé nước mắt ngắn nước mắt dài chảy ra khỏi phòng, tay chùi đi chùi lại môi như thể vừa đụng vào thứ gì kinh tởm lắm. Đằng sau, Thiên Tường hốt hoảng chạy theo...

Yêu r'à...

Còn Phương Đông thì sao?

Yêu ai chưa? Có thể là người tình, đã cùng nhau sống chung nhưng hai bên đầu là người trưởng thành, không ai ràng buộc ai. Anh cũng không phải là dạng người thích quan hệ bừa bãi như một con đực hứng tình. Song cũng không sống kiếp thầy tu, cực đoan như Diệp Vũ. Tiêu Khiết là một vật báu, đương nhiên sẽ có người dòm ngó. Khi Hà Phương Đông gặp cô ấy, Tiêu Khiết đã có Diệp Vũ r ầ.

Anh không yêu cô nhi `àu bằng Diệp Vũ. Không điên vì Tiêu Khiết như Diệp Vũ. Càng sẽ không vì cô mà làm tất cả như Diệp Vũ. Thế nên quyết định buông tay sớm. Không ảnh hưởng tình bạn, có thể giữ lại đoạn cảm tình xưa như một h `ài ức đẹp trong lòng.

Đó là suy nghĩ năm hai mươi mấy tuổi. Bây giờ Hà Phương Đông cũng đã 30 r à.

Chẳng phải cũng từng nhìn hạnh phúc của người ta mà mong muốn – mình sẽ có một gia đình nhỏ bé sao?

Có vợ để nếm cảm giác ôm vợ ngủ, có con để được nghe con bi bô gọi: "Ba ơi!"

- Chỉ c`ân là con trai của nhà họ Văn là được phải không? Không phân biệt là anh hay em trai?

-Da?

-Nếu như thế thì đợi khi ba tỉnh lại, cậu vào nói cho ông ấy biết, trước đây tên tiếng Hoa của tôi là Văn Thiên Khải. Tên mẹ tôi là Hà Tử Liên.

Đến lượt Thiên Tường ngơ ngần. Văn Thiên Khải? Không phải là anh hai của anh sao?

-Ù. Tôi là con của vợ trước ông ấy, lớn hơn cậu 3 tuổi. Mấy năm trước tôi có gửi bằng tốt nghiệp v ề. Tên tiếng anh của tôi là Jimmy Ho....

...Buổi đoàn viên diễn ra trong không khí tr`âm lắng. Thật ra quan hệ của họ cũng g`ân hơn 10 năm nay không liên lạc. Từ khi Hà Phương Đông 18 tuổi, mẹ anh cũng không gửi thông báo hay hình ảnh gì v`ê Trung Quốc...Mấy năm trước, Hà Phương Đông chủ động gửi bằng tốt nghiệp đại học như lời thông báo anh đã trưởng thành.

Trong lòng ông Văn dù cũng thương nhớ con nhưng ông vẫn còn một gia đình khác phải lo, với những đứa con tuy không muốn so sánh nhưng so v ềtình yêu và sư gắn bó cũng cao hơn Hà Phương Đông rất nhi ầu.

Bản thân Phương Đông không gì vương vấn, nên cưới một cô vợ không yêu cũng chẳng là vấn đ`ề Chỉ c`ân cô ta bình thường, sống chung với nhau hợp thì tiếp tục, không thì có thể chia tay.

Buổi tối, anh lên Yahoo Messenger. Nick Diệp Vũ đang sáng lên.

Diệp Vũ trả lời ngay:

- -Hửm?
- -Tu an sau đám cưới của tao đấy.
- -Cái gì?

Diệp Vũ như chạm phải điện, giật nây mình.

- -Mày...Mày cưới ai? Không nói đùa chứ?
- -Sao đùa được. Tên vợ tao là Ki ầu Sương Diệp...
- -Ki àu Sương Diệp? Có liên quan gì đến Ki àu Thế Quang không?
- -Con gái ông â'y...
- -Tên tuổi cô nàng đó bên giới du học sinh Trung Quốc cũng khá nổi tiếng..Vụ từng bị cảnh sát Mỹ bắt đó, tao nghĩ search trên mạng là mày thấy ngay mà.
- -Thì có sao? Chuyện hôm qua đã là hôm qua...Tao cũng có phải dạng con ngoạn hi ền gì...Không phải trinh nữ sẽ đá ra đường à?
- -Ý tao không phải vậy.Chỉ ngại trong cuộc sống vợ ch ồng, một khi nào đó tự nhiên nhìn lại quá khứ của vợ, thì thấy gai gai...
- -Đem kinh nghiệm bản thân áp vào chuyện này là không đúng nhé!- Hà Phương Đông cười cười -N 'ài nào úp vung nấy thôi...Không c 'àn lo cho tao đâu. Không hợp thì kéo nhau ra tòa...Đâu phải ai cũng như vợ ch 'âng mày...Cho tao gửi lời hỏi thăm Tiêu Khiết...

Những ngày qua, Hà Phương Đông nhận lại gia đình. Ai cũng cố bù đắp cho anh. Em trai, em gái, cha, mẹ kế- mọi người đ`àu mang tâm lý của người có lỗi, cố gắng làm nhi àu chuyện để anh vui.

Thực sự chuyện tình cảm thì ai đúng, ai sai làm sao phân định rõ ràng?

Hà Phương Đông nhớ năm 6 tuổi, ba mẹ anh l'ân đ'àu ng 'ài nói chuyện cho rõ ràng. Ba sợ ly dị sẽ tổn thương tâm h'àn đứa con thì mẹ anh gọi Phương Đông vào hỏi:

-Con có bị tổn thương nếu ba mẹ ly dị không?

-Không...

Hình như mình khôn trước tuổi nhỉ? Phương Đông bật cười, đốt một điếu thuốc, rít một hơi dài.

Anh giống mẹ, tỉnh táo và lý trí một cách kỳ lạ. Mẹ không níu kéo, không giữ lấy cái gì không thuộc v ềmình. Nhưng đàn ông thì khác, có những thứ dù miễn cưỡng, dù không yêu cũng cố gắng duy trì, mong sẽ tạo nên cho mình một bộ mặt hoàn hảo không tì vết. Hạnh phúc ấy có khác nào vay mượn, cuối cùng cũng phải trả lại thôi.

Có tiếng gõ cửa:

-Anh hai ơi!

-Ù...Cứ vào đi...Cửa phòng anh hai không khóa.

-Anh hai...

Cô em nhỏ từ ngày nhận anh ruột có ph'ân ng an ngại hơn...Tuy nhiên đúng là tình thân ruột thịt, l'ân đ'au khi anh hai giúp côđ ã có cảm giác rất ấm áp r'ài.

-Anh hai ơi...Em mang chè đậu đỏ tới.

-Em nấu à?

-Không...Là mẹ nấu. Chi ầu nay anh hai v ềnhà ăn cơm nha.

-Anh hai không v ềđược. Chi ầu nay anh hai có việc bận r ầi.

-Anh hai.....!

Bà Văn nói là Phương Đông vẫn còn chưa quen lắm. Uyển Như cũng thấy thế..Từ lúc đó tới giờ, anh hai vẫn chỉ an cơm nhà có một l'ân.

-V`êăn đi anh hai. Em làm món này ngon lắm...

-Em mang đến cho anh hai như v ầy là được. Anh hai không thích ăn cơm với đông người. Trừ con nhóc hay nhõng nhẽo này thôi.

Một cái véo mũi làm nó trở nên đỏ ửng. Nhưng Uyển Như lại rất vui vẻ. Cô bé luôn mong muốn, mình sẽ bắc được một nhịp c'àu đến g'àn anh hai hơn.

Gia đình của Uyển Như rất ấm áp. Nhưng nó không thuộc v`ê Phương Đông. Anh v`ê, chỉ làm cho những nụ cười vốn dĩ rất vui trở nên khách sáo. Mọi người chăm sóc anh quá, đâm ra mất tự nhiên.

-Thực lòng em không thích cô Ki ầu Sương Diệp đó làm chị dâu đâu. Bon ban em nói...

-Chuyện qua r 'à em...Đừng soi mói và cổ hủ như bà cô già vậy. Khó sống lắm em gái à...!

Búng nhẹ mũi em gái, Phương Đông cười cười...Đám cưới- cũng chỉ là một nghi lễ mà thôi. Có thể cô vợ anh sẽ không như Tiêu Khiết dịu dàng, lương thiện, chăm lo và yêu ch 'ông. Nhưng Phương Đông vốn cũng không phải là Diệp Vũ. Người như anh chỉ nên bằng lòng với những kiểu người có vẻ giống mình.

L'ân đ'àu tiên gặp mặt, cô vợ đó tỏ ra e dè ng 'ân ngại. Chỉ là ánh mắt cố tỏ ra nhu hòa, hi 'ên thục ấy vốn không hợp với cô.

Phương Đông cũng cười đáp lại. Mắt anh lấp lánh ý trêu cợt. Một cuộc hôn nhân bắt đ`àu từ việc đùa cợt, ngụy trang, giả dối với nhau chắc cũng sớm kết thúc. Cả hai người r`ài sẽ như hai đường thẳng song song.

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 9: Ngưu Tầm Ngưu Mã Tầm Mã, Tại Sao Phải Giả Vờ

Đám cưới diễn ra khá tưng bừng. Hà Phương Đông và Ki ầu Sương Diệp quả là một cặp xứng đôi. Cô dâu mang nét đẹp sắc sảo, lộng lẫy, đôi mắt đẹp với hàng mi giả long lanh, tình tứ nhìn ch ầng khi anh l ầng vào tay cô chiếc nhẫn cưới tuyệt đẹp...

Nhẫn kim cương... Văn gia l'ân đ'àu cưới con dâu đúng là cũng nên rình rang một chút. Cậu con trai cả này dù là 'ân đ'àu tiên mọi người được biết, tuy nhiên ai cũng 'ôlên thán phục, khen ngợi anh tuổi trẻ tài cao. Trong giới tài chính Quảng Châu ai cũng biết Hà Phương Đông sau khi nhận chức giám đốc của Văn thị, trong vòng nửa năm đã vực công ty khỏi bờ vực phá sản.

Diệp Vũ chỉ gửi qùa và thiệp kèm lời nhắn:

-Thật xin lỗi...Nhưng tao không muốn nhìn thấy vẻ mặt đó của mày...Chừng nào hạnh phúc hơn, chúng ta sẽ đi uống bù sau nhé?

Diệp Vũ trong đám cưới l'ân trước, mày có hận nhưng không miễn cưỡng, không tự lừa đối bản thân mình. Mày là muốn cưới, muốn giữ chặt lấy Tiêu Khiết, đúng không?

Ngưu t'âm ngưu, còn mã thì t'âm mã...Dạng người như Hà Phương Đông tao chỉ nên tìm người thích hợp với mình... Không yêu cũng chẳng sao. Không tình vẫn là có nghĩa mà.

Cô dâu tửu lượng cũng khá...Nhưng dù sao cũng là l'ân đ'àu tiên v'ênhà ch 'ông, vẫn muốn tỏ ra e lệ một chút. Nhấp môi làm kiểu, vẫn là Hà Phương Đông uống cạn cho cô.

Lady first, huống h 'ôđây lại là vợ của mình.

Lâu r'ời Phương Đông cũng không g'àn gũi phụ nữ...Có lẽ là do anh cũng không mấy hứng thú, nhu c'ài cũng chẳng có nhi 'ài. Bản thân Hà Phương Đông không thích kiểu "ăn bánh trả ti 'èn" như một số đàn ông thường dùng để giải khuây. Hơn nữa dự định ban đ'ài của anh là trong 3 năm nữa vẫn chưa muốn một mối quan hệ mới...Tới khi gặp cuộc hôn nhân bất ngờ này, âu cũng là một bước ngoặc trên con đường tình cảm của Phương Đông.

Căn phòng tân hôn tối đen...

Tiếng thở vang lên nhè nhẹ. Anh cũng không định bật đèn. Cô dâu khi nãy có nói th`àn vào tai, muốn cho anh một bất ngờ. Có lẽ bất ngờ đó là đây chăng?

Người Hà Phương Đông nóng d'ần lên. Bia....rượu cũng có...Song có lẽ... bứt rứt và có nhu c'ầu cao thế này là do thuốc. Vợ bỏ thuốc cho ch'ồng. Chắc do thái độ Hà Phương Đông hôm đó có hơi lạnh nhạt cùng cô ấy. Sương Diệp sợ...Trong đêm tân hôn này, anh sẽ như trong phim vậy, bỏ cô chăn đơn gối chiếc, tân phòng lạnh lẽo hay sao?

Có vợ, lại là vợ đẹp, không thẳng đàn ông nào muốn làm Liễu Hạ Huệ cả. Tình yêu chưa có, nhưng duc vong vẫn tràn đ'ây.

Phương Đông nhào lên giường.

Thân thể thơm mát đang chờ sẵn...

Chỉ một cái ôm, vóc dáng đó đã nằm gọn trong lòng. Người cô ta cũng nóng bừng, đang bứt rứt. Qu ần áo đã cởi sẵn. Chạm vào da, Phương Đông cảm nhận rất rõ, sự m ềm mại lan khắp toàn thân.

Nhếch môi, anh không khách sáo, nhanh tay cởi cravat:

Những nụ hôn như điên cu 'ông trút xuống thân thể mảnh mai. Đôi tay Phương Đông như gọng k 'ân, giữ chặt lấy cô vợ đang giãy giụa...Giọng nói th'âu thào, vô lực, như gió thoảng bên tai:

-Không...Đừng...không...

Không c`ân giả vờ là trinh nữ chứ? Đây là thời đại gì r`â? Cô dâu lại phải đóng kịch làm trinh nữ để mua được lòng ch 'âng.

Lưỡi anh rà xuống dưới, tay không kiêng nể lu 'ân vào bên trong lớp nội y mỏng manh...Có lẽ sự kích thích đó cũng khiến sự cu 'âng nhiệt trong lòng Sương Diệp tăng lên...Cô vặn vẹo người, vừa muốn thoát khỏi anh, vừa lại muốn bản thân mau chóng được giải thoát khỏi trò chơi thống khổ này.

Hà Phương Đông đã không còn k`ân nén và cũng chẳng tội gì phải k`ân nén nữa. Anh trườn lên người vợ, kéo đôi chân thon dài mở ra, vòng qua phía eo mình, nhấn người đâm mạnh vào trong...

-A...

Cảm giác rất lạ, như là mới xuyên qua cái gì đó chắn đường.

Dưới thân Hà Phương Đông tấm thân bé nhỏ đó đang run, chịu không nổi sự hành hạ của cơn hoan ái, co rút liên tục, xiết chặt lấy "tiểu huynh đệ" của anh...Thân thể cô phản ứng một cách tự nhiên, cố lùi d`ân, né tránh sự xâm nhập của dị vật trong người.

Không phải chứ?

Không phải là giả vờ sao? Giả vờ sẽ không bao giờ có cảm giác chân thật đến như thế. Cô vụng v ềvà chặt chẽ. Lại đau đến thân thể nõn nà co rút. Phía dưới có một chất lỏng s ền sệt ấm nóng rỉ ra.

Anh l'ân tay lên đ'àu giường, bật sáng ngọn đèn ngủ...

Đúng là dưới anh có một cô gái đẹp, tóc dài, làn da trắng như sử vẫn còn in hằn những nụ hôn làm bỏ ửng một vùng da thịt...Ph an đùi nõn nà vẫn còn đang rỉ máu. Nơi giao hợp của cả hai xoắn chặt, đem tới cảm giác đê mê.

Nhưng đó không phải là Ki ầu Sương Diệp...

Rượu tan nhanh chóng...Hà Phương Đông không khỏi sững sờ....

..... Tại sân bay Quảng Châu, Ki `àu Sương Diệp rít một điểu thuốc trong khi chờ đợi.

Gã đàn ông cô yêu đã quay trở lại, trên tay là túi hành lý khá to.

-Đi thôi em...

Ng `ci trên máy bay, liên tưởng tới những phút giây con bé đó phải chịu trong đêm tân hôn bây giờ và sắp tới, cô không khỏi hài lòng. Gã đàn ông thì không khỏi hưng phấn, nói với cô:

-Anh đã xem sơ qua r à. Trang sức của em mang theo chắc được khoảng 2 triệu tệ. Cộng thêm số ti à mừng cưới là 250 vạn...Con số không nhỏ đâu. Không ngờ một đám cưới mà kiếm được khá như vậy.

-Họ cũng bỏ ra không ít. Ngoài ra ông bà già ch 'ông hụt của em còn tình nguyện giúp ba em một số ti 'ân lớn để thanh toán các khoản nợ n 'ân...Bao nhiều đây có thấm vào đâu.

-Nhưng bỏ đi như v`ây...Em không sợ họ truy cứu à?

-Truy cứu? Cho người ta cười vào mặt họ sao? Hơn nữa cũng đâu có thiệt thời gì...Em cũng đã đ`ên cho ch 'ông em một con bé trẻ trung, phơi phới.Mỡ dâng tới miệng, mèo nào mà không ăn.

Thạch Kiên nhìn Sương Diệp...Ánh mắt thoáng chút chế nhạo lẫn đ`ê phòng.

Dùng một cô gái non m`ân để giữ chân chú rể trong đêm tân hôn nhằm thuận lợi trong việc bỏ trốn. Đ`âng thời gián tiếp chơi cho con bé một đòn knock out...Cái tội là người giúp việc trong nhà nhưng lại được người ta thương nhi ầu hơn cô chủ.

Cô bé đó thực sự rất ngoan.

Kể từ khi vú Thẩm bị bệnh nặng, An Ninh đã thay mẹ vào nhà họ Ki ầu làm việc. Cô hi ần lành, cam phận, giấu nhan sắc mơn mởn của mình trong những bộ y phục giản dị quê mùa...Thạch Kiên cũng có vài lần trêu chọc An Ninh nhưng đầu bị cô phản ứng mạnh...Sương Diệp từng hứa, nếu một mai này hai người chia tay, trước khi bỏ nhau, cô ta sẽ giúp Thạch Kiên có một đêm xuân bên người ngọc...Tiếc là chuyện xảy ra khi cô ta vẫn còn chưa chán anh ta.

-Với số ti ền này...em định làm gì?

-Chúng ta sang Đài Loan...Em muốn mở một cửa hàng thời trang...Còn lại thì chơi cho đã. Số ti ền này có lẽ xài được một thời gian.

-Sau đó...-Thạch Kiên cắn nhẹ vành tai nuột nà- Lấy ch ồng tiếp à?

-Ù...Có thể....Nhưng kiểu ch 'ông tài giỏi thì cho em xin đi....Em chả muốn làm cái bóng sau lưng họ...

Ki `âu Sương Diệp ngang tàng, mạnh mẽ và thủ đoạn. Cô thông minh nhưng lại vận dụng trí thông minh làm những việc không đáng. Hại cho người và cũng cả bản thân mình.

....Đêm dài...

Phương Đông dựa vào tường, rít từng hơi thuốc...

Cô gái nhỏ sau l'ần ân ái đã thiếp đi. Mái tóc dài buông xõa trên gối, gương mặt thanh tú bình yên...

Hòm đựng quà lẫn ti 'ên mừng đám cưới không còn một thứ gì đáng giá. Qu 'ân áo cô dâu mang v 'ênhà ch 'ông cũng mất dạng...Không khó để Hà Phương Đông nhận ra, mình đã gặp một cô dâu chạy trốn.

Cô dâu chạy trốn vì tình yêu thì không phải không có, bỏ chú rể một mình chơ vơ ở lễ đài cũng là chuyện từng nghe qua.

Cô dâu của anh bỏ trốn để lại một món quà b à thường không tệ. Cô bé này...Mong là đã qua tuổi vị thành niên.

Vẫn còn trong trắng và e lệ như một đóa hoa chóm nở, chưa đủ trưởng thành để bướm hưởng dụng vị ngọt ngào.

Cô ấy có biết chuyện, là đ cng phạm hay chỉ là một nạn nhân?

Nếu là đ`ông phạm thì việc hi sinh, dâng hiến cái quý giá cho một kẻ xa lạ thật là can đảm. Đàn ông Trung Quốc vẫn còn tư tưởng phong kiến, phụ nữ vẫn xem việc dâng hiến l`ân đ`âu của mình cho người yêu là một chuyện thiêng liêng.

Nếu...Cô không biết gì, cũng chỉ là nạn nhân thì càng đáng thương hơn nữa. Kể từ khi nào, con người lại mang con người thành những món hàng.

Trời sáng sẽ tỏ tường tất cả... L'ân đ'àu trong đời Hà Phương Đông thấy được: không có gì nặng n'êhơn việc phải đợi chờ khi trong lòng có bao đi 'àu muốn hỏi, bao nhiều đi 'àu muốn được làm rõ ngay.

Đêm thật là dài
Mới sáng sớm, phòng của Uyển Như đã vang lên tiếng gõ cửa. Lườ biếng trong chăn, giọng cô nhừa nhựa:
-Ai đó?
-Là anh hai
-Anh hai?

Khoác vội chiếc áo khoác, Uyển Như mở cửa. Phương Đông đợi ngoài cửa, qu'ần áo đã chỉnh t'ề

-Anh hai...có chuyện gì?

-Em cho anh mượn một bộ qu'àn áo đi.

-Da?

-Qu'ân áo của cô ấy chắc cũng cỡ em... Cho anh hai mượn 1 bộ qu'ân áo.

Chuyện gì? Chị dâu không lẽ nghèo đến mức không có đ ồđể mặc sao? Huống chi hôm qua Uyển Như thấy một cô gái nhỏ khệ nệ mang 2 va li to đùng đến cho chị ấy...Nặng đến vậy nhưng chị ta để cho cô bé mảnh khảnh kia phải mang vào tận trong phòng, làm cho Uyển Như bất bình không ít:

- -Nhưng mà chị hai có thiếu gì đ ồ Em...
- -Có cho mượn không?
- -Cho -Uyển Như bĩu môi- Làm thấy ghê...

Cố tình chọn một bộ đ 'ôquê nhất của mình trao cho anh trai, Uyển Như dài giọng:

-Nè...

-Ngoan...- Khoảng nửa tiếng nữa, xuống mời ba mẹ, nói ba mẹ gọi giùm luôn ba mẹ vợ của anh hai...Anh hai có chuyên muốn nói...

Mặc cho đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên của Uyển Như, Phương Đông c`ân theo qu`ân áo quay v`êphòng...

....Khi anh v`êđến phòng, tiếng mở cửa có lẽ làm cô gái kia thức dậy. Mơ màng nhìn xung quanh một chút, r`ài cô cũng nhận ra tình trạng của mình.

Vừa hoảng hốt, vừa thống khổ. Gương mặt xinh đẹp tái nhợt, tay vụng v ề, cuống quýt kéo lấy m ền, che bờ vai tr ần loang lổ những vết hôn.

Dưới thân vẫn còn đau rát. Cảm giác dính dáp phía dưới. Tấm drap còn lại những dấu đỏ tươi.

Không c`ân lời giải thích, Phương Đông cũng đã hiểu ra ai là nạn nhân và ai là thủ phạm.

Cô bé bật khóc...Cái khóc âm th`âm, cắn chặt môi mà khóc trong tức tưởi chứ không gào thét, hoảng loạn như một số cô gái l`ân đ`âu gặp những cú sốc lớn. Khóc để lòng tạm nguôi đi.

Cái khóc của những con người đã quen chịu đựng... Đã từng chịu nhi ều uất ức, khổ đau.

Phương Đông thở dài:

-Em mặc qu'ân áo vào đi....Chúng ta c'ân nói vài chuyện...Tôi là Hà Phương Đông...

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chọn Lựa Của Em

Ngày hôm qua thôi, cô hai nói với bà ngoại, bảo cho An Ninh giúp mang qu'ân áo sang nhà ch 'ông cô ấy. Tới hai vali đ'ây ắp, An Ninh vất vả mất tiếng đ'ông h'ômới xếp gọn vào được. Cô hai còn nói, toàn là hàng hiệu đắt ti 'ên, mấy ngàn tệ một bộ, An Ninh làm việc càng thận trọng hơn. Khi tới nơi thì cô hai thay đổi thái độ, còn gọi cô vào phòng tân hôn của cô ấy ng 'à nghỉ nữa. Sương Diệp đưa cho An Ninh một ly nước hoa quả. Đang khát nên cô uống ngay.

Tới khi tỉnh lại, ly nước ấy đã đem đi tất cả. Cuộc đời con gái. Nếu ngày xưa An Ninh đem nó trao cho người đó thì có lẽ...sẽ không đến nỗi cô phải ở trong tình cảnh dở khóc dở cười này.

Trách ai? Trách cô hai độc ác. Căm hận cô ấy thì sao chứ? Thời gian có thể quay ngược lại không?

Còn..còn trách người đàn ông này? Anh ta cũng đâu biết gì. Anh ta...cứ đinh ninh đang quan hệ với vợ mình. Anh ta đâu biết tới màn kịch tráo hôn này.

Khóc, chỉ là để vơi uất ức. Khóc chỉ để cho mình không đau đớn nữa. Nhưng r 'ài cũng chẳng thể làm gì.

Căn phòng khác trở nên ngột ngạt.

Ông bà Ki à không dám nhìn mặt người bạn cũ của mình. Cả gia đình ông Văn không ai phi à trách hay có lời nặng nhẹ gì ông...Nhưng chuyện đã xảy ra...Ông đúng là không còn mặt mũi nào nhìn bạn:

-Con dại cái mang...Những thiệt hại nhà anh chị chúng tôi sẽ cố gắng b'à thường...Sương Diệp...đứa con gái bất hiểu này, chúng tôi nhất định

mang v`ê, cho nó qua nhà để chuộc lỗi.

-Chuyện b 'ài thường thì không c 'àn đâu anh- Ông Văn thở dài- Vốn tưởng là chuyện tốt của đám trẻ, không ngờ chuyện lại ra thế này. Chúng tôi mời anh chị sang đây là để tìm cách giải quyết cho êm xuôi mọi đường chứ không phải là truy cứu hay làm khó dễ gì cả.

Uyển Như thương cảm nhìn An Ninh đang co ro trong một góc phòng.

Gương mặt thanh tú tái nhợt. Cô ấy cố thu mình, mong không ai để ý tới mình. Uyển Như nhận ra, đól Là cô gái mảnh khảnh hôm qua đã mang hành lý đến cho chị dâu hụt... Uyển Như còn chạy đến xách phụ và giúp cô ấy mang v ềphòng. Sau đó chị dâu cũng vào và nói có chuyện muốn dặn dò, đuổi khéo cô ra ngoài... Thật là dạng người mưu mô thâm độc, chạy trốn thì thôi, còn hại tới người ta...

-Còn cô bé đó? Cháu là ai?

Bà Văn nhẹ nhàng hỏi. Cô gái này, suy cho cùng cũng chỉ là một nạn nhân:

-Cháu tên là Trình An Ninh...Là cháu gái của vú Thẩm nhà tôi.

Mái tóc dài óng ả, gương mặt non tơ không trang điểm...Nhìn cô bé, bà Văn thích hơn nhi ều so với con dâu hụt đã bỏ đi kia:

-Cháu...Thật thất lễ nếu bác hỏi chuyện riêng tư đến như vậy...Nhưng cháu và Phương Đông nhà bác...đã có gì chưa?

An Ninh giật mình. Đôi má nhợt nhạt ửng h 'âng...Đ 'âu ong ong, đau nhức...

Cô không trả lời...

Thiên Tường ái ngại nhìn me:

-Me!...

-Thật tình thì hỏi những câu như vậy là không nên...Nhưng mẹ cũng muốn xác định cho rõ ràng.

-Con và cô ấy đêm qua cũng phát sinh quan hệ r 'ài- Phương Đông không né tránh, quay sang phía ông Ki 'àu- Thưa bác, dù sao chuyện cũng đã xảy ra r 'à....Cháu cũng có một ph 'àn trách nhiệm. Nếu đêm qua cháu tỉnh táo hơn một chút thì đã không cùng An Ninh phát sinh quan hệ. Hiện giờ vấn đ 'èc 'àn quan tâm không phải là danh dự gì của hai nhà mà là thiệt thời của An Ninh. Cháu muốn chịu trách nhiệm với cô ấy...

An Ninh ngước đôi mắt trong veo lên nhìn Phương Đông, thảng thốt, đau lòng:

- Cháu và Sương Diệp cũng chưa đăng ký kết hôn nên không có gì rắc rối v`êmặt pháp luật cả.- Phương Đông nắm nhẹ bàn tay run rẩy của An Ninh- Xin lỗi em...Tôi...

An Ninh không biết phải làm gì cả. Cuộc đời cô...Ngay cả với người An Ninh yêu thương nhất, cô cũng chưa bao giờ đặt lòng tin trọn vẹn vào anh...An Ninh hiểu rõ thân phận mình...Với một đứa con gái có người thân mà cũng như không thì cuộc đời trong trắng chỉ như một thứ công cụ, một món hàng cho người ta trao đổi. Cô cũng hận...Nhưng hận r tầ thôi...Chứ cô cũng chẳng biết làm sao.

-Thưa ông bà...thưa hai bác...Cháu xin phép v ềnhà với ngoại cháu. Cháu đi cả đêm chắc ngoại rất lo...

An Ninh chỉ có thể nói được như thế. Mất cũng đã mất r 'à...Cô còn có ngoại phải lo...Ngày hôm nay phải sống. Ngoại không còn ai thân thuộc, nếu An Ninh vì mất mát này mà sup sụp, ai sẽ đỡ đ 'ân bà những ngày tháng cuối đời...

Những chuyện tiếp theo diễn ra như thế nào, An Ninh không biết.Cô chỉ lầm lũi v ềnhà.

Căn nhà thuê bé xíu- nơi hai bà cháu cô nương tựa nhau mà sống. V`ê đến nơi, An Ninh nhìn thấy ngoại và dì La đang ng 'à trước cửa, dường

như đang đợi cô v ề

-Thưa ngoại...Thưa dì La...

-Ninh Ninh v`êr 'à à? – Dì La ngọt ngào – Hôm nay dì qua đây nhắc con tới ngày trả ti 'ên thuê nhà r 'à...Nhưng nếu con chưa có thì đợi vài ngày cũng được. Miễn là đừng trễ quá là được r 'à.

-Da...con biết r 'à dì La.

Lương tháng này An Ninh chưa được lĩnh. Nhưng lĩnh lương thì phải quay v ềnơi đó, chỗ gián tiếp đưa cô vào bước ngoặc cuộc đời.

-Ninh Ninh à...Sao hôm nay con lại đi qua đêm...Tối qua ngoại cứ trông...nhưng không biết làm sao liên lạc với con hết. Có chuyện gì không con?

An Ninh muốn gào khóc, muốn nhào vào lòng ngoại, tức tưởi kể cho bà biết chuyện đã qua....Nhưng kể thì được gì? R 'à hai bà cháu chỉ có thể ôm nhau mà khóc. Ông bà Văn cũng từng là người ơn, chuyện không phải do họ gây ra, An Ninh cũng không muốn làm hai người đau lòng và dần vặt thêm.

Xem như một tai nạn, một bài học để đời...Sau đó, cô lại đứng lên, tiếp tục mà sống...Thời đại này, trinh trắng đâu quan trọng quá. Chỉ đơn thu ần là một l'ần quan hệ tình dục đ'àu đời. Một l'ần quan hệ đ'àu đời thôi mà.

Mắt An Ninh lại mở d'ân, tay vô thức run run.

-Ngoại ơi...Mình vào trong đi ngoại.Ngoài này trời gió lớn...Con đi nấu cơm...

An Ninh tìm được việc làm khác trong một quán ăn nhỏ...

Bằng cấp không có, cô chỉ có thể làm công. Ông chủ của quán này là A Đạt, vốn cũng thích cô. An Ninh thì sợ cái nhìn như muốn thiêu đốt của

anh ta, nhưng ngoài chỗ này ra, không đâu cho một người mới vào làm như cô vay ngay 850 tê để trả ti 'ên nhà cả.

-An Ninh...bàn số 4...Nhanh lên!

Vợ A Đạt là Trương Tĩnh Như, kể từ ngày nghe nói An Ninh vào quán làm việc bỗng dưng ra ng 'à ở qu 'ây thu ngân nhi 'àu hơn. Dù sao cô ta cũng biết tính ch 'ông mình.

-Da...

An Ninh vội vã ra bàn dọn dẹp. Hai vị khách nam ng 'ài ở bàn vừa thấy cô thì bỗng dưng ng 'ài lại...Một người cười với An Ninh:

- -Chỗ này có trà hoa cúc không cô em?
- -Dạ có...-Dẹp mấy cái tô lên khay, An Ninh đáp nhanh- Anh dùng trà hoa cúc a?
  - -Ù...Trà hoa cúc đó...ngon như em làđược...

Anh ta thô bỉ vuốt lên người An Ninh. Phản ứng rất nhanh, cô né người, biến sắc:

- -Xin anh tự trọng cho...
- -Anh rất tự trọng đấy chứ...Em xinh xắn thế này, làm b à bàn chi cho uổng vậy...Theo anh đi...

An Ninh lùi lại phía sau, đôi mày cau lại:

- -Anh không uống trà thì thôi...Tôi vào...
- -Đâu mà có dạng phục vụ nói chuyện với người thế hả? Bà chủ đâu...

Bọn chúng đang muốn gây sự. Dù biết vậy nhưng khách hàng là thượng đế, vả lại cũng không ưa An Ninh nên Tĩnh Thư cũng quát lên:

-Quý khách bớt giận...Vào trong mau...Hôm nay xuống bếp rửa hết đống chén dĩa r 'à lau hết quán ăn, trừ lương ngày hôm nay cho chừa cái tội hỗn láo với khách.

Bản thân An Ninh không có lỗi, nhưng cô vẫn không thể cãi lời. Vì miếng cơm manh áo, đành phải chịu cho người ta sỉ nhục.

Phương Đông khẽ thở dài...

Cả tháng nay, anh lắng lặng dõi theo cô. Ban đ ầi thực tình Phương Đông cũng cóý nghĩ An Ninh chỉ là đang nâng cao giá trị của mình. Chỉ vài ngày thôi, cô sẽ quay v ềnhà ông bà Ki ầi đòi ti ền b ồi thường, hay ít ra cũng kiếm của ho một khoản ti ền bịt miêng. Đời mà...

Cô không làm vậy...và đến nay cũng không có dấu hiệu gì là sẽ làm như thế. Dù hoàn cảnh An Ninh theo anh biết là vô cùng khốn khó.

Hà Phương Đông không quan tâm người khác làm gì. Chỉ khi cảm thấy mình mắc nợ mới tìm cách trả lại cho người ta thôi.

An Ninh là một chủ nợ đặc biệt. Cô không c`ân anh trả nợ...Nhưng lại khiến người mắc nợ cam tâm tình nguyện muốn được trả cho cô.

_____**_**

Đến 10 giờ An Ninh mới tan ca...

Mua thêm một ít cháo, cô chào A Đạt và Tĩnh Thư r'à v'ênhà. Dù biết chị ta không ưa mình nhưng An Ninh c'àn chỗ làm này hơn bao giờ hết.

-Hi!

An Ninh ngâng mặt lên:

-Là...là anh sao?

Người mới gặp một l'ân nhưng số phận đã cho hai người một sợi dây liên kết chặt chẽ. Mặt An Ninh đỏ bừng khi nhớ tới thời điểm sáng hôm

đó, trên chiếc ghế dài, anh đã chằm chằm nhìn cô tỉnh dậy với tấm thân tr'àn trui:

- -Là tôi...
- -Anh...anh đến đây làm gì?
- -Tôi muốn gặp em thôi...
- -Không c`ân đâu...Tôi phải v`ênhà.

An Ninh khổ sở từ chối. Chuyện hôm đó không lẽ không thể xem là một cơn ác mộng hay sao?

-Đoạn đường này vắng lắm...Tôi đưa em v ề

Hôm lên Yahoo Messenger, Diệp Vũ đã cười không k`ân được khi nghe câu chuyện của anh. L`ân đ`âu tiên, Phương Đông nổi đóa với bạn:

-Cười cái gì?

-Không...Duyên trời định mà...Nắm bắt lấy đi! Thật lòng có đôi khi cái câu cửa miệng của mày " Đã là chuyện của hôm qua" không thích hợp lắm đâu.

Đã là chuyện của hôm qua. Chuyện cũ thì sẽ quên.

Nhưng, liệu có quên dễ dàng đến thê? Cô bé nhỏ dù tỏ ra không có gì song thái độ sợ sệt của An Ninh lại tố cáo rất rõ ràng là cô vẫn nhớ....Nhớ một tai nạn, nhớ một l'ần ân ái của hai người.

Phương Đông không xem nó là chuyện hôm qua được, không chỉ vì chưa trả được nợ đã vay.

Một tiếng thở dài rất khẽ.

An Ninh vội vã đi phía trước, không để ý tới đèn đường.

-Muốn chết à?

Người lái xe hét lên trong bực dọc. Chiếc xe phóng nhanh đi.

Phương Đông ôm lấy cô...Và nhận ra tim mình...thình thịch.

Mùi hương tóc...Vóc dáng mảnh khảnh run run...

Nếu tìm được r ã, đừng bao giờ buông tay.....

Hà Phương Đông xiết An Ninh chặt hơn chút nữa...

Cả đời này....Đã gặp sẽ không buông....

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bước Chân Của Hạnh Phúc

Ngày xưa. Đúng hơn là vào 6 năm trước. Hà Phương Đông gặp Tiêu Khiết l'ần đ'àu trong một buổi họp.

Cô nhỏ nhắn, gọn gàng trong chiếc áo sơ mi màu trắng. Váy công sở dài, giữa những muôn sắc hoa lan, hoa huệ, cô đơn giản và tinh khiết như một bông hoa dại đang lúc phô hết hương sắc của mình.

L'ân đó, bên cạnh Phương Đông vốn đang có một cô bạn gái xinh đẹp tên là Susan.

Tình cảm kéo dài được hơn một năm. Susan là người hiểu biết. Cô cũng thấy được khoảng cách của hai người và sự cách biệt rõ ràng v ètính cách. Họ chia tay trong hòa bình.

Buổi chi ều ngày chia tay bạn gái, Hà Phương Đông được Diệp Vũ mời ăn cơm, kết hợp luôn giới thiệu người yêu.

Tiêu Khiết ngượng ngùng phát nhẹ vào vai Diệp Vũ khi hắn làm càn hôn lên má cô. Lúc trở v ề, hai bàn tay cả hai nắm chặt. Diệp Vũ nóng tính, dễ nổi cáu nhưng là một kẻ si tình. Nhìn vào mắt nó là hiểu, đối với Tiêu Khiết, Diệp Vũ thật lòng rất yêu cô.

Hà Phương Đông thì không như vậy. Anh rất lý trí, không có lòng tin vào cái gọi là thiên trường địa cửu của tình cảm. Hai người quen nhau, bên cạnh việc lưu luyến thì còn c`ân nhi `âu yếu tố khác. Hà Phương Đông thích Tiêu Khiết, nhưng anh không vì cô mà thay đổi được. Nếu tiến tới g`ân thêm nữa, tình bạn với Diệp Vũ cũng có thể mất đi.

Môt tình cảm không an toàn như vậy, tốt nhất là hãy quên đi.

Bây giờ Hà Phương Đông 30 tuổi, có thể nói là trải đời hơn nhi ầu lắm. Anh bắt đ ầu nghĩ lại, có ph ần hối tiếc. Nếu ngày đó mình đi thêm một bước...Nếu ngày đó mình không bỏ cuộc, hạnh phúc có làm lơ với anh lâu thế này không?

Trong lúc tưởng chừng bỏ cuộc. Trong lúc tự nhủ, người như mình không nên mơ mộng đến một cô gái dịu dàng, thanh khiết còn sót lại rất ít trên thế giới. Người như mình nên chọn một cuộc hôn nhân phù hợp. Người như mình, không yêu ai có thể hy sinh một chút để em trai vui vẻ bên cô gái nó yêu.

Trong lúc ấy, một sinh vật quý hiếm khác lại xuất hiện đột ngột. Cô gái rất giống Tiêu Khiết. Xinh đẹp, dịu dàng, kiên cường, như một đóa hoa h ồng dại không bị giông bão quật ngã. Cô gái ấy bước tới g`ân Hà Phương Đông. Rất g`ân. Cô lại có với anh một đêm tình.

Hà Phương Đông có cảm giác hư hư thật thật. Anh cũng không biết, Thượng Đế là đang muốn bù đắp cho anh hạnh phúc hay một l'ân nữa treo lên một củ cà rốt, kích thích cơn thèm ăn của con thỏ r'à sau đó giấu mất món đ'ồngon.

Đêm nay, sau khi An Ninh xô vội anh ra và bỏ chạy, cả buổi Hà Phương Đông cứ thờ thẫn. L'ân đ'àu tiên trong đời, anh không màng công việc đang chất đống chờ mình.

```
-Này...
```

-Gì?

-Vũ này...

-Gì?

-Yêu...có cảm giác thế nào? Yêu thật lòng đấy.

Một câu hỏi làm Diệp Vũ phải trả lời bằng hàng chục dấu?????????? kèm theo.

-Không lẽ ai quan hệ với trinh nữ r à cũng sẽ yêu cô gái đó à?

Diệp Vũ thực sự muốn đ`âu hàng đứa bạn thân của mình. Một câu hỏi khiến hắn cũng không biết phải trả lời thế nào đây.

-Sao?

-Nói như mày thì không có chuyện chia tay. -Diệp Vũ mệt mỏi- Quan trọng không phải là trinh nữ hay không mà là cảm giác. Mày có cảm giác với cô bé đó. Mày thích con nhà người ta.

-Vậy tại sao tao lại thích cô ấy? Trước đây tao cũng quen không ít người.

-Đại ca à -Diệp Vũ đã không còn kiên nhẫn- Làm sao đại ca lại thích người ta thì làm sao mà "em" trả lời được. Tao đâu phải là mày!

Hà Phương Đông hơi khựng lại. Thích? Vậy thích có lâu dài, thích có thể chuyển qua yêu? Mà đã yêu thì làm thế nào để không nguội lạnh? Cảm giác không muốn buông tay An Ninh này sẽ kéo dài mãi mãi hay là tan nhanh khi đã có được cô?

Diệp Vũ chợt nhận ra trong con người tưởng chừng luôn vui vẻ, lạc quan xem mọi chuyện như là "ngày hôm qua" đó luôn t 'cn tại một bóng ma quá khứ. Quên để không phải nhớ. Không hận để mình chẳng phải đau lòng.

-Anh à...

Tiêu Khiết bỗng nhiên gõ phím. Cô đã đứng sau lưng Diệp Vũ khá lâu.

-....

-Anh đừng nghĩ nhi `àu quá. Nếu thấy đó là hạnh phúc thì đừng để lỡ. Vơ ch `ông em luôn muốn anh được vui vẻ mà.

-.....

-Can đảm lên anh.

Trong đ`ài Hà Phương Đông hiện lên hình ảnh cô đơn dù luôn tươi cười của mẹ mình. Bà đã từ bỏ hạnh phúc không thuộc v ềmình và chọn cách trọn đời sống trong đơn độc. Nhưng đó là do tình yêu không đến từ hai phía. Hiện giờ, An Ninh không thuộc v ềai khác. Nếu Hà Phương Đông để lõ thêm l`àn nữa, cuộc đời không cho ai hai l`àn cơ hội để đến g`àn hạnh phúc hơn đâu.

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nếu Dùng Thủ Đoạn, Anh Sẽ Rất Nhẫn Tâm

Một cú điện thoại vang lên trong văn phòng của Hà Phương Đông:

- -Ông Hà...H `ô sơ khởi kiện của ông đã hoàn thành...Tôi sẽ gửi cho ông trong buổi sáng nay.
  - -Cảm ơn luật sư, phi ền ông gửi cho phía ông Ki ều một bản.

Không ngoài dự đoán của Hà Phương Đông, quả nhiên chỉ khoảng 2 tiếng sau đã có tiếng điện thoại reo:

- -Thưa giám đốc Hà...Chủ tịch muốn gặp ông.
- -Vâng!

Đây cửa phòng ông Văn, Phương Đông cười khẽ:

- -Chào chủ tịch!
- -Con ng 'à xuống đi!

Ném xuống bàn xấp h ồsơ, ông Văn giận dữ:

- -H`ôsơ khởi kiện này...con định thế nào?
- -Theo những đi 'àu khoản thỏa thuận của hai bên thì Cty chúng ta sẽ cho bên công ty bác Ki 'àu vay 150 triệu để cải tạo hệ thống máy móc, trả lương nhân công, tránh trường hợp sản xuất bị đình trệ. Hợp đ 'àng cũng có quy định rõ, chúng ta sẽ không thu lợi nhuận nhưng trong thời gian 3-6 tháng, nếu có nhu c 'àu c 'àn kíp chúng ta có thể thu lại ti 'àn vay. Tôi đã Fax sang

bên ấy v`ênhu c`âi thu nợ...Họ không có khả năng thanh toán nên phải bị khởi kiên ra tòa.

-Con thừa biết việc cho vay chỉ là do bác Ki ài không muốn mắc nợ nên ba lập ra bản hợp đ àng cho vay này. Đi ài khoản là không xác định thời gian...Nhưng trong hợp đ àng soạn thảo để cho 2 bên ký con lại thay đổi đi ài kiện hợp đ àng...Làm thế khác nào bức chết bác ấy...

-Chuyện làm ăn vốn không thể nói đến tình cảm...Vả lại...chủ tịch...Hợp đ `âng của chúng ta có quy định, trong thời gian làm việc những gì liên quan tới công ty đ ều do tôi toàn quy ền quyết định. Bản hợp đ `âng này đã được các đại cổ đông thông qua. Nếu c `ân chủ tịch cứ cho họp hội đ `âng quản trị, xem tôi có làm gì sai không?

-Con...

Thực sư tức chết với đứa con này...

-Ba biết chuyện Sương Diệp đã làm cho con bị đả kích rất nhi ầu. Phương Đông à, bác Ki ầu cũng không có muốn việc đó đâu con...Con nên nề tình ba.

-Ki `âu tổng là bạn của chủ tịch...không liên quan gì đến tôi...Nhưng nếu ông ấy trở thành người có ơn với vợ tôi..Thế thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn r `âi.

-Ý con là...

-Tôi không nói đến Ki ều Sương Diệp. Tôi muốn ông ấy thuyết phục Trình An Ninh...Chỉ có vậy thôi!

Đêm qua Phương Đông đã gọi cho mẹ:

- -Thực sự khi thích một cái g ìđó, dù có đoạt được bằng thủ đoạn cũng không sao phải không mẹ?
  - -Nếu con tự tin con sẽ làm cho người ta hạnh phúc thì cứ làm đi!

Thích?

Không!...Không chỉ là thích như Diệp Vũ nói.... Anh đã không quên được cái dáng vóc mảnh mai đó thật r ầ.

Có lúc Hà Phương Đông đã nghĩ...Hay là cho người bắt cóc An Ninh v ề...mang cô nhốt trong một nơi nào đó...Đêm đêm tri ền miên, để khi cô mang thai sẽ không rời mình được nữa.

Diệp Vũ đã cười "Biến thái...Tội bắt cóc cưỡng hiếp người nặng lắm...Không chừng mất cả chì lẫn chài".

Phương Đông cũng không can đảm nhìn cô khóc...Ngày đó, cái dáng khóc câm lặng, cắn chặt môi đã khiến tim anh có chút nhói đau. Bây giờ nhớ lại càng thêm đau xót.

Cô trọng tình nghĩa, Phương Đông sẽ dùng tình nghĩa để bức cô, cho An Ninh ngoài cách tình nguyện gả cho anh thì không còn con đường nào khác.

Tàn nhẫn? Giật giành bằng thủ đoạn...Có lẽ kiếp này muốn làm người tốt cũng chẳng được r'à.

Lại một tiếng chuông điện thoại.

-Alo...Luật sư Trương?

-Chào ông Hà...Tôi cũng vừa hoàn thành việc mua bán với bà La Dung...Và tôi cũng nhận được một thông tin thú vị liên quan đến cô Trình An Ninh. Đêm nay bà La sẽ tổ chức một buổi tiệc ở nhà hàng Phúc Châu. Người hẹn với bà ta là Quảng An Sinh, có một tiệm vải lớn...Mấy ngày trước ông ta đã chuyển 1 vạn vào tài khoản bà La...Đêm nay bà ấy cũng thuyết phục cô Trình đến dự buổi tiệc đó với lời hứa sẽ giúp cô gặp mạnh thường quân cho mượn 15 vạn để phẫu thuật cho bà cụ.

-Vâng...Cảm ơn Luật sư Trương.

Một con thỏ ngây thơ, càng co mình trốn trong hang, càng có nhi ầu thợ săn muốn tóm lấy...Em có thể kiên cường và giàu lòng tự trọng nhưng tiếc thay xung quanh em toàn là những kẻ thấy ti ền chói mắt, không mảy may nghĩ tới nhân phẩm của em đâu.

Buổi chi ầu, bà La chủ nhà đến chỗ hai bà cháu An Ninh nói với họ ba ngày nữa phải dọn ra khỏi nhà vì có một người chủ mới sẽ đến đây....Với số ti ền ít ỏi còn lại sau những ngày làm thuê, cô cũng không biết mình có tìm nổi một chốn trú thân không thì bỗng nhiên bà La lại gọi cô đến. Với nu cười thân mật trên bờ môi mỏng, bà ta hỏi An Ninh:

-Có người mới liên lạc, nói là muốn tài trợ cho bà ngoại cháu phẫu thuật. Họ muốn gặp cháu tối nay. Cháu có muốn đi gặp không?

Như là một giấc mơ...Nhưng không biết giấc mơ này có trở thành sự thật không? An Ninh rất sợ...Song trái tim bà ngoại vẫn quan trọng hơn tất cả. An Ninh không nỡ nhìn bà bị những cơn đau hành hạ,cô không muốn những buổi sáng thức dậy lại sợ hãi lay vai ngoại, sợ bà đột ngột bỏ mình đi.

Trong túi xách của An Ninh là một bình xịt hơi cay, một ít thuốc giã rượu, một con dao...Bài học đau đớn ngày nào cô sẽ không bao giờ quên được. An Ninh tự nhủ lòng, sẽ hết sức đ'ệphòng.

Nhưng mà...

An Ninh chỉ là một con cừu non bé nhỏ. Mà sói thì nhi `âu thủ đoạn. Cừu mãi mãi vẫn là cừu.

Người họ Quảng không tỏ ra sàm sỡ, không có nghĩa là hắn ta bỏ ti ền ra không có mục đích. Một cô gái xinh tươi mơn mởn, dù không lâu dài nhưng cũng có thể làm một người tình.

Ông ta rót cho An Ninh một ly nước ngọt. Chỉ là nước ngọt. An Ninh nhìn rất rõ, lon nước này nãy giờ không ai đụng tới, nắp lon vẫn còn nguyên.

Cô uống một ngụm nhỏ. Không ngờ, thuốc mê bị tẩm ở dưới đáy ly.

Gã họ Quảng vô cùng hài lòng trước "món hàng" xinh đẹp mơn mởn đó. Hắn ta không chờ được, định bụng ôm lấy An Ninh.

Cửa bỗng mở.Hà Phương Đông cùng một nhóm người lừng lững bước vào...

Không nói không rằng, đám thanh niên xông vào người họ Quảng. Một trận đòn thừa sống thiếu chết liên tục trút xuống, mặc cho tiếng van xin...

Bà La run rây, r'à hét lớn lên:

-Các người...các người là ai? Tôi...tôi báo cảnh sát...

-Bà báo đi! -Hà Phương Đông lạnh lùng- R 'ài toàn bộ màn kịch dàn dựng lừa gạt để cưỡng bức con gái người ta sẽ được đưa đến cho cảnh sát.- Quay sang gã họ Quảng đang nằm thụp dưới sàn, Hà Phương Đông nhẹ giọng- Thế nào ông Quảng? Ông tưởng tượng toàn bộ cảnh này được gửi cho vợ con ông thì sẽ thế nào đây?

Mắt gã họ Quảng xanh mét như tàu lá... Gã không ngừng van xin...đổ lỗi cả cho bà La đã du dỗ hắn ta phạm tôi.

Phương Đông nhẹ miết tay lên gương mặt đang say ngủ của An Ninh.

Khở quá! Cả cuộc đời này không có người bao bọc và che chở, có lẽ em sẽ bị người ta lừa gạt mãi thôi.

Hắn cúi xuống bế bổng An Ninh lên.

-Trói cả hai lại...Gửi băng tới chỗ công an.

_____

An Ninh lâu r à không được ngủ ngon như thế. Hôm nay cô nhắm mắt và cứ vậy ru giấc say n àng.

Khi cô tỉnh lại, cảnh vật trước mắt thật xa lạ. Ký ức trở v ề...

Buổi tiệc...Những ly nước...Sau đó là không còn biết gì cả. An Ninh hoảng hốt nhìn xuống qu'àn áo của mình.

Vẫn còn nguyên vẹn. Cơ thể cũng không có gì khác biệt. Không như hôm đó, tỉnh dậy với thân thể đau nhức mỏi nhừ.

Tiếng mở cửa lách cách...Một người tiến vào. An Ninh thảng thốt kêu lên:

-Bà chủ...

Là bà Ki àu..Vẻ áy náy vẫn còn trên gương mặt phúc hậu của bà:

-Cháu uống nước đi!

-Sao...sao cháu lại ở đây ạ? Cháu phải v ềnhà...Bà ngoại cháu...

-Sáng nay ngoại cháu đã được đưa vào bệnh viện r ã...BS sẽ khám, sao đó sẽ mổ cho vú ấy.

-Ngoại cháu...?- An Ninh không tin vào tai mình- Nhưng ai làm vậy? Cháu muốn biết...

-Là cậu Hà...Hà Phương Đông của Văn thị.

Hà Phương Đông...Là người đó? Mặt An Ninh thoắt xanh thoắt đỏ...Nhưng mà...

-Cháu...sao người đó lại giúp cháu? Cháu đã nói là anh ấy không c`ân áy náy gì cả...Cháu không truy cứu mà.

-Ta hiểu...Cậu ấy cũng hiểu. Cậu ấy làm vậy vì cậu ấy thật lòng thích cháu...Và ta cũng mong cháu nhận lời của cậu ta.

Bà Văn đưa cho cô một tấm thiệp.

An Ninh mở ra.

Lây anh nhé?

Cô run tay, cảm thấy như có một tia hàn khí vừa tỏa đâu đây.

Bà Ki ều bất ngờ quỳ xuống dưới chân An Ninh:

-An Ninh...Ta cũng van cháu...Chỉ c`ân cháu bằng lòng lấy cậu ta...Nhà ta mới có thể được cứu...Ta van cháu. Giúp cho chúng ta đi!

_____

An Ninh đã ng 'à bó gối như vậy rất lâu. Cô không biết chuyện gì đang xảy ra trong mấy ngày nay nữa. Ông bà Ki 'àu...Bà ngoại cô....toàn là những người An Ninh phải thọ ơn, dùng cả cuộc đời đ 'àn đáp còn chưa đủ. Bây giờ chỉ là...số phận họ đang ở trong quyết định của mình:

-Nếu không đ`ông ý, anh sẽ không giúp ngoại tôi phẫu thuật sao?

-Không có...Anh đương nhiên sẽ tiếp tục nhờ người phẫu thuật cho ngoại- Hà Phương Đông tỉnh táo- Chỉ là ông bà Ki ầu...họ sẽ không được yên thân...Lúc đó em phải cưu mang thêm họ. Lương của em chưa được 1000 tê, có thể lo nổi cho ho sao?

Trong nhà ai cũng tốt với cô cả...Có lẽ trừ tiểu thư ra....Ông bà chủ, bác Long, thím Quyên đ`àu hết lòng bảo ban An Ninh như ruột thịt.

Họ đ`àu đã rất già r`à...Ngôi nhà đó sụp đổ, họ sẽ sống thế nào? Bản thân An Ninh và ngoại còn lo chưa xong, làm sao có thể giúp đỡ và cưu mang họ. Còn Văn thị, họ mới có thể tiếp tục chống đỡ. Hà Phương Đông đạt được mục đích cũng có thể giúp đỡ họ khi c`àn.

Lấy Hà Phương Đông? Dù cô từng thất thân với anh, nhưng bản thân An Ninh luôn biết phân biệt thấp cao. Cô không vô liêm sỉ để người ta cho mình lợi dụng vào nhà danh gia vọng tộc. Nơi đó t 'cn tại những thứ gì, An Ninh đâu phải không biết, đâu phải chưa từng trải qua.

Một lời bằng lòng là giải quyết xong tất cả.

An Ninh thừa nhận mình đang mệt mỏi. Nhà không có...bản thân không có nơi nào để dựa vào. Cô cũng chỉ là một cô gái mới ngoài 20 tuổi, cũng c`ân một chỗ để tựa nương.

An Ninh đã quyết định r à.

Những ngón tay bấm số của cô bỗng dựng run rẩy:

-Alo...Làm ơn cho tôi gặp anh Hà Phương Đông...

- Anh đây!

Phương Đông như một cơn lốc ùa tới. Vòng tay xiết chặt thân vóc mảnh mai. Cô không kháng cự nữa, chỉ thoáng giãy nhẹ r à bất động, chôn mặt trong vòm ngực ấm áp của anh.

Hà Phương Đông biết An Ninh hoàn toàn thỏa hiệp....Trước những đòn tấn công liên tục, cô không thể giữ vững lớp vỏ kiên cường.

Nụ hôn đùa bốn lên đôi má h 'âng h 'âng...R 'ài quấn lấy bờ môi mọng đỏ chà xát, trêu đùa. Thân thể cô m 'êm nhũn trong vòng tay ấm áp của anh.

Cách tốt nhất là làm cho An Ninh không đường quay lại, dù có hối hận cũng không thể lựa chọn là...Ván phải đóng thuy ền mà còn phải đóng thật chặt, thật sâu.

Anh kéo cô vào trong. Vốn đã dùng thủ đoạn, một chút cưỡng ép sẽ không gọi là quá đáng...Phương Đông l`ân xuống dưới...Những chiếc cúc áo mở ra....Dưới sự nhiệt tình lẫn áp chế kia, An Ninh cũng không chống cự được lâu. Cô xuôi tay, chấp nhận số phận...Đã không bao giờ có thể quay lại thời điểm hôm qua được nữa.... An Ninh phải tiếp tục một quãng đời mới ngay trước mặt...Những kỉ niệm êm đ ân r cũ chỉ là một giấc mộng...Đã là mộng -mộng nào cũng sẽ tan nhanh!

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 13

Uyển Như là người đón nhận tin "sắp đón chị dâu" nhanh nhất nhà.

Tính ra cô bé chỉ nhỏ hơn An Ninh vài tuổi, hơn nữa ấn tượng của Uyển Như về An Ninh lại rất tốt nên đối với thông tin nóng hồi này vô cùng náo nức, cứ trông ngóng anh hai mau đưa vợ vềnhà.

Hà Phương Đông đưa An Ninh v ềnhà vào buổi sáng, sau đó có việc nên anh đi thẳng tới công ty.

Bà Văn và Uyển Như rất hài lòng v ècô dâu mới. An Ninh cùng bà Văn vào bếp chuẩn bị cơm trưa, cử chỉ tự nhiên, không tỏ ra quá rụt rè, khách sáo. Uyển Như quấn lấy mẹ và chị dâu, hỏi nhi ều chuyện liên quan đến việc nấu ăn, bếp núc. An Ninh cũng vui vẻ đáp lời, chẳng quá thân mật cũng không xa cách, khiến người đối diện cảm thấy dễ chịu.

Bữa cơm trưa ở nhà chỉ có ba mẹ con, mấy người đàn ông bận việc ở công ty có nhắn tin bảo sẽ không v ề Tuy vậy không khí vẫn rất ấm áp. Bà Văn hỏi v ềtình hình ngoại của An Ninh nhưng không nhắc gì tới thân thế của cô cả.... An Ninh hi ền lành, ngoạn ngoãn dù gia đình thế nào cũng có gì quan trong đâu.

Sau bữa cơm Uyển Như kéo An Ninh v`êphòng mình. Căn phòng được bày trí rất sang trọng, toàn một màu h`ông phấn, đ`ây đủ tiện nghi. An Ninh thoáng ngần ngơ.

-Đẹp không Ninh Ninh?

-Đep lắm...

-Em đã chuẩn bị phòng cho chị với anh hai r à. Sát bên nè, qua xem đi chi!

Phòng của hai người được thiết kế rộng rãi, sàn bằng gỗ, đ ồđạc đ ầu mới tinh.

-Em và mẹ đi chọn đấy. Ninh Ninh không được chê nha...

Đây là l'ân đ'âi tiên trong đời An Ninh được đối xử trân trọng như thế. Lại từ những người trước đây vài ngày vẫn còn xa lạ. Thế mà...

-Ninh Ninh có thích đi dạo phố không?

An Ninh hơi ngần người. Con gái đ`âu thích dạo phố. Nhưng cô khi còn nhỏ ít được ra ngoài, đi học xong là v ềnhà. Ngay Hướng Tình là người bạn thân nhất, hình như cô cũng chưa h ềcùng cô ấy có một buổi dạo chơi.

-Ninh Ninh...

-Thích chứ- An Ninh cười dịu dàng-Chị đương nhiên là thích r à.

Cả một buổi đi mua đ 'ô với Uyển Như, An Ninh cũng không chọn được nhi 'àu. Hà Phương Đông đưa cho cô khá nhi 'àu thứ, có cả thẻ tín dụng, thẻ ngân hàng nữa. Song dùng chúng mua đ 'ô đạc, lãng phí như vậy, An Ninh chẳng muốn một chút nào.

Hôm qua cô tỉnh dậy ở nhà bà Ki ều, trong vòng tay của Hà Phương Đông. Anh ôm chặt An Ninh trong lòng, vuốt ve thân thể l'ôlộ dưới ánh đèn ngủ mờ ảo. An Ninh đỏ mặt tía tai đòi v ềnhà.... Dù sao nơi này cũng là nhà của Ki ều Sương Diệp, mỗi ngóc ngách bên trong dễ dàng khơi gợi sự mất mát trong lòng An Ninh.

-Chi hai!

-À...- An Ninh sực tỉnh sau tiếng gọi của "em ch 'âng"-Có gì không em?

-Đẹp không chị?

Uyển Như xoay một vòng. Trên người cô bé là một chiếc váy có thiết kế trẻ trung, để lộ đôi chân thon dài trắng trẻo. Uyển Như không xinh đẹp lắm nhưng gương mặt b ầu b ầu lại rất đáng yêu. Thêm tính tình dễ hòa đ ầng với mọi người nữa, tuy mới tiếp xúc nhưng An Ninh cũng rất thích cô.

-Đep.

- -Ninh Ninh cũng thử cái này đi-Uyển Như dúi vào tay chị dâu một cái váy ngắn màu vàng nhạt -Sẽ đẹp lắm đó.
  - -Nhưng mà...ngắn quá, mặc không quen.
- -Ninh Ninh không phải bắt chước mấy người "oán phụ" đó chứ? Chị mới hơn hai mươi tuổi, lại xinh đẹp như v ầy, mặc mấy bộ đ ồquê mùa sẽ vùi dập sắc đẹp đấy. Nghe lời em đi, bảo đảm chị sẽ làm anh hai lé mắt luôn.
  - -Con bé này...Thật là...
  - -Vô thử đi chị- Uyển Như cười cười- Mau lên!

Bên trong phòng thử đ`ô là một cô gái má h`ông h`ông, xinh đẹp như một đóa hoa h`ông buổi sớm. Nhìn thấy mình trong gương, An Ninh vô thức sở lên mặt. Mọi người tốt với An Ninh như vậy, đ`âu là thật có phải không?

...Trong lúc đó, tại viện an dưỡng dành cho người cao tuổi, Hà Phương Đông đang ng 'à gọt vỏ táo cho một bà cụ. Gương mặt bà phúc hậu, có nhi 'àu điểm giống An Ninh.

- -Cháu thật là cháu rể của bà à?
- -Dạ.
- -Ba ngày trước, An Ninh có đến thăm bà nhưng không nghe con bé nói.
- -Tụi cháu định đăng ký kết hôn trước, nhập hộ khẩu cho An Ninh và đợi ngoại khỏe mới tổ chức đám cưới -Hà Phương Đông bình thản- Ngoại

không giận chúng con chứ ạ?

-Không giận...Không giận- Ngoại vội xua tay-Chỉ mong con bé An Ninh được hạnh phúc là được. Nó...

Có nhi `âu chuyện v `êthân thế An Ninh mà Hà Phương Đông muốn tìm hiểu. Đêm qua, khi ngủ thiếp đi cô đã lầm bẩm gọi tên ai đó. Nghe giống như là chữ " Văn" nhưng anh nghe không kịp. Chuyện quá khứ ai cũng có. Song hiện giờ An Ninh lại chưa quên được quá khứ, chưa thể xem chuyện đã xảy ra là chuyện của hôm qua.

-Ninh Ninh sống với ngoại từ nhỏ tới giờ a?

-À...Ù...- Bà ngoại bối rối gật đ`âu- Có gì không cháu?

-Dạ không ạ – Hà Phương Đông đưa miếng táo cho bà -Con chỉ tiện miệng vậy thôi.

-À...

Hàng xóm quanh chỗ bà cụ đ`àu nói: trước nay bà cụ sống một mình, thỉnh thoảng mới có con gái v`êthăm. Sau đó nghe nói là cô ấy mất ở thành phố lớn, bà cụ phải vay ti `àn để chôn cất cho con nữa.

An Ninh là cháu ngoại, nhưng hai năm nay mới thấy. Ngoài giờ phụ việc ở nhà ông Ki ầu, cô toàn ở nhà chăm sóc bà ngoại. Thấy An Ninh xinh đẹp, không ít người muốn cưới cô, có cả vài thiếu gia ngoài thị xã. May là...

-Ngoại ăn táo đi a. Táo ngọt lắm!

An Ninh chắc là từng có một quãng đời không mấy vui vẻ. So với Tiêu Khiết, cô mang vẻ u uất, đượm bu 'cn hơn.

Hà Phương Đông biết mình đang nắm trong tay một báu vật quý giá. Cô hi ền lành, lương thiện lại xinh đẹp và hiểu chuyện, mẫu người này hiện tại rất ít, vất vả lắm mới tìm ra được một người.

Điện thoại lại reo, giọng Uyển Như vang lên:

- -Anh hai ơi...Khi nào anh qua?
- -Xong việc thì v ềmà. Em đừng lo.
- -Anh hai...

Hà Phương Đông im lặng. Ai cũng có quá khứ, nhưng quá khứ của An Ninh khiến cô đau lòng còn anh c`ân phải biết. Từ nay An Ninh và Hà Phương Đông sẽ bắt đ`âu dựa vào nhau mà sống.....Biết được tâm tư đối phương thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cảm Giác Xa Lạ

Trong ngọt ngào thường t`ôn tại đắng cay và trong đắng cay đôi lúc cũng có vị ngọt ngào.. Đã từng đám cưới linh đình nên bây giờ Hà Phương Đông và An Ninh chỉ tổ chức một buổi tiệc nhỏ mời bạn bè của hai người. Những người thực sự thân thiết nên chắc là tiệc sẽ rất vui.

Rà soát lại danh sách, Phương Đông th'âm so sánh. Vợ mình có 8 người còn anh suy đi ngẫm lại chỉ có 2.

Ăn ở thế nào mà sống suốt 30 năm lại chỉ tìm được 2 người bạn thân thôi nhỉ?

Phương Đông không hẳn là một đứa khép kín. H'ời đi học thì ai cũng làm quen được. Lên trung học do tham gia đội bóng rổ và bận làm thêm nên cũng ít gặp gỡ bạn bè. Thời đại học...những người bên anh còn lại có mình Diệp Vũ. Đơn giản...vì b 'ời đắp tình bạn không phải một sớm một chi 'àu...Cả hai đ'àu không có thời gian cho những mối quan hệ khác, chỉ đi chung và nương tựa vào nhau.

Tiệc diễn ra vui vẻ. Bạn bè của An Ninh đa số là hàng xóm. Uyển Như cũng được xếp vào dạng bạn của cô dâu.

Diệp Vũ đem con đến dự, Tiêu Khiết mới sinh em bé nên chỉ gửi lời mừng. Niệm Bằng cười toe toét khoe hàm răng không còn sún nữa.

Cuối tiệc, Hà Phương Đông tiễn Diệp Vũ ra xe.

- -V'èkhách sạn à?
- -Ù...Ngày mai mới v'êThượng Hải.

- -Cho gửi lời hỏi thăm bà mẹ và em bé sơ sinh nhé.
- -Gửi quà đi! Khỏi gửi lời...
- -Không gửi quà cho mày...Hôm nào rảnh, tao ghé nhà thăm mẹ con Tiêu Khiết.

-Ù.

Diệp Vũ nhìn v ềphía đông. Thành phố hôm nay đèn sáng nhi ầu, không nhìn thấy được rõ v ềphương đông.

- -Tối nay không có sao nhỉ. Tao muốn xem phương đông có thêm ngôi sao nào sáng hơn không?
- -Không đâu...Trời đất khó thay đổi lắm. Chỉ có một ngôi sao sáng nhất ở đó thôi.

Cả hai lại nhìn nhau, cười khẽ. Diệp Vũ đấm nhẹ vào ngực bạn, cúi xuống b 'âng Niệm Bằng bỏ lên xe.

-V'ènhé!

-Bye....

Phương Đông quay vào nhà. An Ninh có lẽ mệt quá nên đang ng 'à phịch xuống giường, đôi giày cởi ra đặt ngay bên cạnh:

-Đau chân à?

-Da...

-Sao em không đi cái đôi thấp thấp ấy...Đôi này cao mà.

An Ninh không thể nói thật, dù gì cô vẫn là con gái, mà con gái có ai không thích đẹp. Chi `àu cao An Ninh vốn cũng khá khiêm tốn, chỉ có 1,58m nên khi đứng với Phương Đông, không mang giày cao gót trông chênh lệch vô cùng.

- -Ngón út sưng hết cả r ã. Để anh đi lấy d âu bóp cho...
- -Thôi đi anh...-Má An Ninh đỏ bừng lên- Để ngày mai là hết thôi mà...Em...
- -L'ân sau mang giày thấp một chút...Thoải mái là được. Giày cao gót của phụ nữ các em chỉ toàn hại người thôi.

Mặc An Ninh bối rối, Phương Đông vẫn kiên nhẫn ng 'à xoa chân cho vợ. Công việc này cũng đã quen, vì Phương Đông cũng nhi 'àu l'ân bóp chân cho mẹ kể cả khi đã trưởng thành.

H 'à nhỏ anh hay vùng vằng:

- -Đàn ông đại trượng phu...sao lại làm cái việc tào lao này?
- -Đàn ông đại trượng phu mà mẹ mình không bóp nổi được giùm cái chân, thì làm sao trở thành đàn ông tốt được?

Đàn ông tốt? Theo định nghĩa của mẹ, đàn ông tốt là gì nhỉ? Bà thường nói, đã là đàn ông thì phải vững vàng như cái tùng cây bách che chở cho vợ con. Khi c`ân cũng phải có chút bản lĩnh và thủ đoạn. Nhất là đôi với cô gái mình yêu.

- -Mẹ xúi con mẹ bất chấp thủ đoạn à? Rủi cô gái đó có người yêu hay là có ch 'ông, con của mẹ là người thứ ba xấu xa thì sao?
- -Nếu con tin tưởng mình có thể làm cho cô gái kia hạnh phúc hơn thì làm người thứ ba chả có gì là xấu cả. Còn đoạt được r à mà không biết trân trọng, không biết giữ gìn, làm người ta khổ sở mà cứ ích kỷ níu kéo thì vứt đi là đúng lắm r à.

Lúc đó chưa biết yêu là gì nên với lời của mẹ Phương Đông chỉ cười trừ, sau đó không mấy lưu tâm nữa.

Đoạt được r'à phải làm cho người ta hạnh phúc, không được thì chỉ là thẳng đàn ông đáng vứt đi...Anh đã nhớ r'à.

-Được r`à anh..Em đỡ r`à...

Ôm lấy eo An Ninh, Phương Đông chợt hỏi:

- -Ninh Ninh này...Em học đến đâu r 'à?
- -Em...em chỉ mới tốt nghiệp trung học thôi...Có gì không anh?
- -Em có định đi học lại không?
- -Em không biết nữa...Em bị lạc hết bằng cấp r à...
- -Bằng của em cấp ở đâu? Nếu mất thì quay v ềxin cấp lại...
- -Em...em tốt nghiệp ở Trùng Khánh.
- -Trùng Khánh à? Thế thì khá xa nơi đây...Sao em và ngoại lại đến Quảng Châu?

-Em...

An Ninh có vẻ bối rối...Hà Phương Đông cũng nhận ra đi `àu đó nên không hỏi thêm nữa, nhẹ nhàng.

- -Vài ngày nữa anh sẽ sang đó nhờ người xin lại bằng cấp cho em. Sau đó thì ôn thi để năm sau em thi lại vào đại học nhé?
  - -Anh...anh cho em học đại học sao?
- -Đương nhiên r 'à...Anh cũng đâu có muốn vợ anh là một con búp bê. Em đi học với Uyển Như, anh cũng yên tâm...
  - -Da...Em cám ơn anh!
- -Cảm ơn thi cảm ơn cả đời cũng chưa đủ đâu em...Ngoan... tắm r 'à đi ngủ sớm. Cả ngày nay em cũng mệt r 'à.

An Ninh vẫn chỉ mới 22 tuổi, còn rất trẻ. Cô còn một quãng đời tươi đẹp trước mắt. Uyển Như vô tình than phi ền v ềsở thích "như bà già của chị dâu. Cô bé từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, đương nhiên không biết có những trường hợp chẳng phải là người ta không biết v ềxu hướng thời trang hiện đại mà là do cuộc sống của họ không cho phép. D ần d ần sẽ hình thành một thói quen, chỉ c ần cơm no áo ấm, đẹp hay không chẳng quan trọng gì.

Cả đêm Hà Phương Đông chỉ ôm An Ninh ngủ. Cô có hơi e dè nhưng cuối cùng vẫn rúc sâu vào lòng anh, như một con chim nhỏ đang tìm hơi ấm.

Hà Phương Đông cười khẽ, âu yếm hôn lên trán An Ninh. Nụ hôn không h'ệcó dục vọng, chỉ có yêu thương.

Sáng sớm, anh đã ra khỏi nhà đến thẳng ngân hàng.

- -Xin chào quý khách. Tôi có thể giúp gì cho anh?
- -Làm phi `en cô...Tôi muốn kiểm tra tất cả tài khoản có tên Jimmy Ho, tên tiếng Hoa là Hà Phương Đông. Đây là hộ chiếu và chứng minh thư của tôi.
  - -Vâng...Phi `an ông đợi cho một chút.

Bao nhiều năm làm việc, cũng có thể kiếm được một khoản ti `ên đủ để lo cho tương lai của bản thân. Tạm thời sẽ mua một ngôi nhà để xây tổ uyên ương trước đã.

Điện thoại reo...

- -Alo?Gì đó nhóc?
- -Ba nói anh hai xin nghỉ hôm nay hả?
- -Ù.
- -Trưa nay v ềăn cơm nha anh hai...Anh ba đưa bạn gái v ềnhàđấy.

- -U...Chi dâu đâu?
- -Chị dâu đang ở dưới bếp. Anh muốn gặp không?
- -Không. 10 phút nữa, anh v ềli ền.

Khung cảnh cả nhà quây qu ần bên nhau dùng cơm thật ấm áp. Lâu lắm r ầ, ông Văn không cao hứng đến vậy:

- -Thiên Tường đám cưới xong xem như ổn r à. Ba sẽ giao công ty lại cho 2 con cùng quản lý...Ba mẹ già r à...
- -Mấy hôm trước con cũng đã nhận được lời mời của một công ty....Sau khi bàn giao toàn bộ số sách và công việc cho Thiên Tường, con sẽ sang đó làm.

Lời của Phương Đông như tiếng sét giữa b`âu trời đang yên tĩnh.

Không khí yên lặng hẳn. Mọi người sững sở nhìn anh. Thiên Tường vội lên tiếng:

- -Anh hai...sao lại vậy? Công việc đang tốt mà...Anh...
- -Bản hợp đ `âng của anh có thời hạn 1 năm...Bây giờ Cty cũng đã đi vào ổn định, em cũng đã quen với công việc. Anh hai cũng nên rút lui r `âi.

Phương Đông rất bình tĩnh. Lời nói của anh không h`êgiống nói đùa.

- -Anh hai à...Cả nhà mình đang rất vui vẻ mà anh hai...Anh đừng...
- -Con không xem đây là nhà của mình sao?
- -Con không sống ở đây...Chúng ta cũng chưa hiểu gì v ềnhau mấy. Thật sự con nhận ba cũng bởi con không muốn Thiên Tường như ba ngày đó...Đã thương yêu một người mà phải lấy một người mình không yêu.

Lời nói không có ý trách móc nhưng lòng ông Văn đau lắm. Như Tử Liên của năm nào đó đang nói với ông:

- Sao lúc đó anh không nói cho rõ với em...Đã yêu nhau sâu đậm như vậy. Bây giờ ở bên em mà anh lại nhớ đến chị ấy. Đâu có hạnh phúc đâu anh!

Tử Liên tình nguyện buông tay, không để ông phải vướng bận trở về Mỹ sau phiên tòa xử li hôn.

Những lá thư tạ lỗi của bà Văn vẫn được h`ôi âm bằng những lời hết sức nhẹ nhàng: "Yêu đâu có lỗi gì đâu chị".

Khi đó Phương Đông còn rất nhỏ, nhưng khi ông bảo " Anh không muốn con phải sống trong cảnh chia lìa ba mẹ". Nó đã bình thản nói với ông " Không sao đâu ba...Dù sao con cũng quen ở với mẹ một mình r 'ã."

Người ta gượng ép sống với nhau là vìđứa con, mong cho con được sống trong tình thương của đ'ây đủ cha mẹ. Nhưng lại có những đứa con cảm thấy ngột ngạt trong cái đ'ây đủ đó.Nó không thích ngụy tạo cho mình một cái lớp vỏ hạnh phúc trong khi những nhân vật chính không còn gì để nói với nhau.

-Chia tay đi mẹ...

Phương Đông theo mẹ, thừa hưởng ở mẹ sự kiên cường cộng với lý trí tỉnh táo một cách đáng sợ. Dù nhi ầu l'ân anh biết, bà cũng bu ần và thèm một vòng tay...

- Chi `au nay con sẽ đưa vợ con đi xem nhà mới. Chúng con chỉ làm phi `an cả nhà khoảng vài ba ngày nữa thôi. Thời gian qua, cảm ơn mọi người rất nhi `au.

Căn nhà này ấm áp, thân thiết nhưng nó không dành cho Phương Đông...Anh đã giúp Văn thị vượt qua thời kỳ khó khăn, tuy không thể nói là có thể trả hết nợ sinh thành cho ông Văn nhưng xem như cũng nhẹ đi một mối nợ. Mười mấy năm nay chỉ có Hà Phương Đông một mình trong lạnh lẽo, anh cũng đã quen r ã.

Không phủ nhận quan hệ của cha – con nhưng tình thân thiêng liêng chẳng có gì gắn kết sẽ trở nên nhợt nhạt. Không bỏ công vun đắp thì làm sao có được quả ngọt lành?

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 15: Người Trong Quá Khứ

V`ênhà mới được vài ngày, An Ninh kéo tay ch`ông, đòi anh dẫn mình ra ngoài mua thêm đ`ônội thất. Buổi sáng cô không làm điểm tâm ở nhà, đang đi bỗng nũng nịu than đói bụng đòi vào tiệm ăn. -Anh...Vào đây ăn bánh bao xá xíu đi...Em nghe nói trong đây ngon lắm.

- -Ù- Chi `âu vợ, Hà Phương Đông đi nhanh hơn..Chỉ c `ân cô vui, ăn cái món anh ghét nhất đời cũng được thôi.
  - -Cho 3 xửng bánh bao...
- -Em ăn hết sao?- Phương Đông mim cười- Định tẩm bố sẵn sàng để sinh em bé cho anh hả?
- -Không có...-Ngượng ngùng, An Ninh đẩy nhẹ vai anh- Em thích ăn thôi mà.

Thực ra hôm nay cô đã có hẹn...Đúng như đã bàn tính, khoảng 5 phút sau, chọt có tiếng reo lên:

- -Anh hai...Ba me...Anh hai kìa...
- Là Uyển Như và ông bà Văn, có cả Thiên Tường...An Ninh vẫy tay:
- -Uyển Như ơi...

Phương Đông cười nhẹ nhìn vợ. Hai cô gái này diễn kịch thật quá vụng v ề Anh đã chọn chỗ ng à khuất thế này, nếu không hẹn trước, chỉ mới bước vào làm sao mà thấy được?

Nhưng nếu cô đã có lòng như vậy, Phương Đông cũng không nỡ làm cut hứng vơ mình.

Anh gắp bánh bao, rót trà cho mọi người. Cử chỉ rất đi ềm đạm...Ông bà Văn sau phút bất ngờ khi gặp con trai, cũng đón nhận sự chăm sóc của anh. Một thoáng khách sáo, ngại ngùng là không tránh khỏi nhưng nhờ sự hăng hái, nhiệt tình của bọn trẻ cũng qua nhanh.

-Công việc ở chỗ mới thế nào r à anh hai?- Thiên Tường lên tiếng phá tan sự im lặng. Anh cũng mong muốn, người anh này có thể v ềnhà cùng mọi người chung sống vui vẻ.

-Cũng tốt...Bên này anh phụ trách bộ phận nhân sự...Là sở trường mà.

Phương Đông trước đây đảm nhận công việc của một chuyên gia đàm phán đầy kinh nghiệm của những công ty tuyển chọn nhân tài ở Mỹ nên đối với công việc này vốn không khó khăn gì.

-Vậy thì tốt quá!

-Đừng nói chuyện công việc nữa...Hôm 10 tây này là sinh nhật ba con. Con v`ênhé Phương Đông?

-Da...Con sẽ v čl

Sao vẫn có cảm giác xa lạ?....Dù Hà Phương Đông không h`êné tránh, nhưng lại tạo nên một bức tường ngăn cách nhưng mà cũng rất khó bước qua.

- -Anh hai..Hôm nay em với chị dâu đi dạo phố nha...
- -Ù...Phương Đông sực nhớ ra chuyện gì- Em xem ở đây có gia sư nào uy tín thì giới thiệu cho chị em đi. Côấy sẽ ôn thi vào đại học sư phạm năm sau.
- -Thật sao? Vậy không c`ân tìm người đâu. Em làm gia sư cho chị hai cho.Được không anh hai?

-Vậy thì tốt quá r ồi- Phương Đông lấy một tấm danh thiếp đưa cho Uyển Như- Địa chỉ nhà anh hai...Em có thể đến bất cứ lúc nào.

Uyển Như rất mến người anh trai này. Anh nói không có nhi `âu tình cảm với gia đình, song cô không tin những quan tâm trước đây, Phương Đông giành cho cô không phải từ tình thân ruột thịt.

Anh hai đang che giấu lòng mình, đang tự vạch ra một khoảng cách sao?

Đêm qua cô đã gọi lục tìm số điện thoại của " má lớn" để hỏi thăm v`ê anh hai.

Sau phút ngạc nhiên, má lớn đã mim cười trong điện thoại" Con ngoan lắm! Má lớn nghĩ....Phương Đông không phải là không nhớ, chẳng qua là...nó không muốn nhớ mà thôi."

Cô sẽ làm cho anh hai thay đổi, để cả nhà được đoàn tụ dưới một mái nhà. Ba mẹ chắc sẽ rất vui.

Trong trăm vạn thứ tình, tình thân vốn không ai bán, có bán cũng chẳng ai mua, bởi nó chỉ có ý nghĩa nhất định với những người có cùng huyết thống.

Uyển Như tin là tấm lòng sẽ khiến những trái tim sắt đá nhất rung động. Anh hai có phải là đá đâu.

Cô sẽ làm được. Huống gì còn có chị dâu làm "đ`ông mưu" nữa. Anh hai thương chị dâu như vậy, nhất định sẽ thành công mà.

......Phương Đông đi công tác được một ngày, Uyển Như theo "chỉ đạo" của ba mẹ thường xuyên sang chơi với An Ninh. Thậm chí còn "thu dọn hành lý" sang nhà cô ngủ, Buổi trưa đi học v ềlà cô chạy sang chỗ An Ninh ngay.

-Chị dâu!

Giật mình bởi bị Uyển Như hù bất ngờ, An Ninh cười tươi:

- -Em làm chị hết h`ân...
- -Hết h 'ôn gì chứ? Hôm nay theo em v ềnhà nha...Mẹ có nấu cua biển, ngon tuyệt vời.
- -Ù...Nhưng hôm nay chị phải ghé qua tiệm hoa tươi r à .11 giờ chị qua nha...
  - -Chi vẫn còn làm thêm ở đó à?
- -Ùm- An Ninh đã tìm được chỗ làm thêm này g`ân 2 tháng nay. Một ngày chỉ làm có 3 tiếng buổi sáng, do cô chủ bận việc nhà. Công việc bán hoa cũng nhàn nhã, không tốn nhi ều công sức lắm đâu.
  - -Anh hai không phản đối sao?
  - -Không có...Không lẽ sinh hoạt phí cũng phải đợi anh ấy lo sao?
- -Em ngưỡng mộ Ninh Ninh lắm nha...Có 900 tệ thôi mà xài được cả tháng.
- -Cũng nhi `àu mà. Lương tháng ở tiệm ăn của chị chỉ có hơn 1300 tệ mà phải trả ti `àn thuê nhà, ti `àn ăn uống nên tiết kiệm cũng quen r `ài. Vả lại chị cũng vốn không thích mua gì.
- -Ninh Ninh là hàng hiếm r`â...Thôi...Em đi đây...11 giờ em đến đón Ninh Ninh nha.

-Bye!

Điện thoại chợt reo.

- -Alo?
- -Anh đây...Em khỏe không?

Hà Phương Đông đi công tác, để An Ninh ở nhà một mình anh cũng không khỏi lo lắng...Ở nhà cô một mình thui thủi. Hôm qua gọi điện v ề, Phương Đông đã nghe giọng vợ không vui:

-Nếu em bu 'ôn thì sang nhà bên Uyển Như cũng được...Khoảng tu 'ân sau anh mới v 'ê...

-Da...

Bên kia anh im lặng. Một phút sau mới là câu nói nhẹ nhàng:

-Anh nhớ em...

An Ninh thoáng mim cười... Má không phấn mà có chút h 'ông hơn:

-Anh mau v ềnhà....Em cúp máy nha...Tới giờ làm ở tiệm hoa r ời.

Cô biết tình cảm Phương Đông dành cho mình là thật lòng...Người ta đôi lúc đúng khi cho rằng hôn nhân và cuộc sống vợ ch 'ông sẽ d'ân d'ân làm những tình cảm khác nở hoa...Những đêm sực tỉnh, nhìn gương mặt anh bình an bên mình, vòng tay ôm chặt cô, lòng An Ninh rất ấm...Cảm giác an toàn và tin tưởng lạ lùng.

Anh không còn là người lạ trong thế giới của cô nữa.

An Ninh không phải là đá. Dù có thể là chưa yêu, nhưng Phương Đông đã là một ph ần đời quan trọng trong cô. Anh đối xử với An Ninh bằng tấm chân tình...Những nụ hôn của anh trong đêm không còn chỉ nhận v ềnhững rụt rè, e lệ...An Ninh đã đáp lại Phương Đông, dù trong vô thức r ầi sau đó toàn thân lại ửng h ầng phó mặc cho anh.

Mãi nghĩ, An Ninh đã bước vào tiệm hoa lúc nào không biết. Chị Tr`ân đang chuẩn bị ra ngoài.

-Chào chị Tr`ân ạ!

-An Ninh hả? Em trông hàng nhé...Hôm nay cửa hàng có nhập v ềloại hoa h ồng tím, có khách em nhớ giới thiệu. Chị phải v ềnhà làm bữa trưa,

sau đó đón Tiểu Linh...

-Da...

Hoa h'ông màu tím...Màu của chung thủy...Giữa những đóa h'ông nhung lộng lẫy, h'ông tím mang một vẻ thu hút rất riêng, khiến cửa hàng hôm đó đông hơn thường ngày. An Ninh cũng bận rộn hơn.

-Hoa h'ông tím đẹp quá...Bao nhiều ti 'ên một cành vậy chị?

-Dạ...1 tệ 5....Nếu chị mua nhi `âu thì cửa hàng có giảm giá ạ!

Cô gái chọn hoa ngầng lên.

Như gặp sét đánh... Bó hoa mới chọn bị buông rơi.

-An Ninh...Đúng là An Ninh r 'à...

-Hướng Tình....Mình...

Quá khứ không thể hoàn toàn chấm dứt khi những con người trong quá khứ vẫn còn đây.

L'ân đ'àu tiên Hướng Tình gặp An Ninh là năm lớp 1. An Ninh ăn mặc gọn gàng, sạch sẽ, vào lớp mẫu giáo sau cùng.

Gương mặt An Ninh xinh như búp bê vậy. Môi đỏ, má h 'ông, tóc đen mướt. Chỉ là so với những bạn gái khác tóc tai gọn ghẽ, được mẹ làm cho nhi 'àu kiểu tóc thì tóc An Ninh chỉ được buộc vội vàng bởi mấy sợi dây thun, làm rối cả ph 'àn đuôi tóc, không đẹp chút nào.

An Ninh cũng được đưa đón bằng xe hơi. Nhưng thường phải đợi một cô bạn khác tên là Tâm Ninh lớp bên v tước r à xe mới quay lại đón. Hướng Tình nghe nói, đó là em gái của An Ninh. Bạn ây còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, nói với Hướng Tình là do Tâm Ninh không thích ng à xe cùng người khác, làm chị phải nhường cho em.

Lớn lên một chút, Hướng Tình hiểu là không phải vậy. Do Tâm Ninh không thích đi chung với An Ninh thôi. Trong trường, An Ninh rất để ý chăm sóc em gái nhưng Tâm Ninh phót lờ, nhi ều khi còn quát mắng cô ấy nữa. Sau này mẹ nói cho Hướng Tình biết, hai chị em không phải là ruột thịt. An Ninh là con riêng của chú Trình.

Ba mẹ Hướng Tình là bạn thân của chú Trình. Ba thì không nói gì nhưng mẹ tỏ thái độ không thích Hướng Tình chơi thân với An Ninh. Trẻ con không như người lớn. Hướng Tình lại rất thích cô bạn xinh đẹp, dịu dàng của mình. Từ nhỏ An Ninh đã khéo tay, thường hay may áo búp bê giùm cô. Khi Hướng Tình hỏi, búp bê của An Ninh đâu, cô bạn chỉ cười.

Tới năm học lớp hai, An Ninh mới đem khoe bạn con búp bê của mình. Cô ấy xem đó như là báu vật, Hướng Tình hỏi ra mới biết đó là do ba mua cho nhân sinh nhật. Nhà An Ninh là Trình gia giàu có song cô bạn nhỏ không được nuôi dạy như một tiểu thư khuê các. Trong nhà đi học v ềlà An Ninh ở trong phòng hay trong bếp học làm bánh, nấu ăn với mấy người giúp việc, cuộc sống vô cùng bình lặng. Ba, ông nội, cô Út -mọi người đầu xem An Ninh như một cái bóng mờ.

Khi An Ninh 15 tuổi, mẹ Hướng Tình d'ân d'ân mới hết ác cảm cùng cô bé. An Ninh có đôi mắt rợp bu 'ân, tính tình dịu dàng, hi 'ân lành và an phận. Từ nhỏ tới lớn nếu không phải do cô nhi 'âu chuyện hỏi han mẹ thì không bao giờ biết được, vì sao cũng cùng là con mà lại đứa thương, đứa ghét. An Ninh hi 'ân thục dịu dàng là vậy, nhưng trong mắt người nhà cô ấy chỉ toàn nhìn thấy bóng dáng một người khác. Họ không thương An Ninh vì mẹ của bạn ấy là người xấu, đã gây nên tan nát cho một gia đình.

Chuyện xảy ra. An Ninh ra đi không một lời tạm biệt. Đã g`ân 2 năm không gặp, bất ngờ gặp lại, Hướng Tình mừng mừng tủi tủi. An Ninh vẫn là cô bạn có vẻ đẹp không son phấn, ngây thơ như hoa dại ven đường:

-An Ninh...đúng là bạn r à - Hướng Tình vui đến lắp bắp mãi – Mình...mình lo cho bạn lắm...Nhưng không biết làm sao tìm bạn...Gặp được An Ninh thật tốt quá! Tốt quá!

Vẻ xúc động của Hướng Tình khiến An Ninh cũng bị lây...Mắt cô rươm rướm:

- -Mình cũng muốn gửi thư cho bạn lắm...Nhưng mà...
- -Không sao...Mình hiểu mà...Ninh Ninh làm việc ở đây lâu chưa?
- -Mình làm cũng g`ân 2 tháng r 'ài.
- -Công việc tốt hả? Ninh Ninh cũng có năng khiếu tr`ông hoa cỏ mà. Đám hoa bạn tr`ông ở nhà mình đã bén tươi tốt và ra hoa nhi ều lắm.
  - -Vậy à? Mình cũng muốn được xem lắm.
  - An Ninh khựng lại. Cuộc đời luôn có những chữ "nếu như..."
  - -Sao vậy Ninh Ninh?
  - -Không...không có gì...Mà bạn đi đâu ở đây vậy?
- -Mình học y tá mà. Mình đi thực tập ở đây...Địa chỉ phòng trọ mình nè-Lây ra một cuốn số nhỏ, Hướng Tình vui vẻ – Mình ghi cho...
- -Tiểu Tình à- An Ninh ngập ngừng r`ài cũng quyết định nói ra-Bạn...Chuyện Tiểu Tình gặp mình ở đây, làm ơn đừng nói cho ai biết được không? Nhất là nhà mình và....và...

Hơi khựng lại một chút nhưng Hướng Tình đã nhanh chóng hiểu ra:

-Yên tâm đi...Mình không nói đâu...Mình cũng muốn anh ta chịu đựng hơn chút nữa...Chuyên đâu phải nói bỏ qua là bỏ qua...

Không phải vì An Ninh hận...Càng không phải vì muốn tránh mặt, vùi chôn quá khứ...Mà là cô không mong khuấy động lên nữa. An Ninh đang có một quãng đời yên ổn bên cạnh những người thực sự yêu thương cô.

-Giờ bạn thế nào r`â? Kể mình nghe với...Hai năm qua bạn sống thế nào.

....An Ninh không giấu Hướng Tình chuyện gì cả. Cô chậm rãi kể hết chuyện xảy ra trong hai năm qua, đặc biệt là thời gian g`ân đây, chỉ là giấu lại một chút nguyên nhân lấy ch 'ông vội vã. An Ninh không muốn bạn phải lo nghĩ cho mình.

Chuyện đã dứt nhưng mắt Hướng Tình vẫn tròn xoe...Chuyện đời đúng là không lường trước được....An Ninh...

- -Nghĩa là bạn...-Nhìn xuống tay An Ninh, Hướng Tình vẫn còn nửa tin nửa ngờ Bạn...bạn có ch 'ông r 'ài à?
  - -Ù. Chúng mình mới kết hôn được 3 tháng thôi.
  - -Anh â'y tên gì?
  - -Anh ấy họ Hà...

-Vậy bạn là bà Hà r 'à?- Hướng Tình khúc khích- Thật lòng mình cũng mong bạn sau 1 thời gian dần vặt anh ta sẽ có thể...Nhưng giờ chuyện lại xảy ra như vậy. Anh ta coi như có phước mà không biết hưởng r 'à.

An Ninh lại lảng đi khi nhắc v ềngười đó...Dù lòng rất muốn biết...Dạo này anh ấy thế nào...

-Dù sao cũng từng yêu nhau...Anh ta giờ thê thảm lắm...Nửa năm trước, cái tên khốn kiếp Phạm Vũ Th ần ăn chơi sa đọa bị xe tông.Có lẽ lương tâm bị chó ăn của hắn còn lại được một chút xíu nên thú thật mọi chuyện cho anh ta nghe...Nghe xong, anh ta nổi trận lôi đình, quay v ềtra hỏi Tâm Ninh đó...Nó khai hết...Bạn được minh oan r ầi. Hắn như phát điên đi tìm kiếm bạn khắp nơi. Nửa năm trước...cũng từng có ý đến đây tìm nhưng con nhỏ đó giở độc chiêu, đòi sống đòi chết cắt cổ tay...Hết tình còn nghĩa mà...Nghe nói 1 tháng trước đã chính thức chia tay r ầi.

Nửa năm trước...Thời gian An Ninh gặp biến cố trong đời. Nếu anh đến đây thì có khi đã......

Nếu anh đến...

Nê'u anh...

Đã có chữ "nếu" xen vào.

Duyên phận đôi khi có nhi `âu trò cợt nhả. Duyên là duyên, nợ là nợ và định mệnh là một thứ gì khó đổi thay.

- -Bạn khi nào thì v`ê Trùng Khánh?
- -Tu`an sau...
- -Hay là bạn đến ở với mình đi...Nhà mình cũng g`ân đây. Không c`ân phải tốn ti`ên thuê trọ.
  - -Ở nhà bạn à? Còn ch 'ông bạn thì sao?
- -Anh ấy cũng không khó tính lắm đâu...Nhưng bạn yên tâm, anh ấy đi công tác r ầ, không có nhà đâu.
- -Vậy thì được. Lâu r'à không gặp bạn, Hướng Tình ôm lấy An Ninh, ngọt ngào- Mình tối nay nhất định phải ôm lấy bạn mà...chọt...chọt chết luôn.

An Ninh mim cười, nụ cười còn mang theo bao nỗi lòng trong quá khứ.

Hướng Tình cười, đùa giốn nhưng lòng cũng không khỏi ưu phi ền.

Đã từng yêu nhau như thế, những tưởng sau khi hiểu ra, hành hạ hắn một chút r 'à gương võ lại lành, An Ninh và Triển Văn sẽ có một kết thúc Happy End.

Định mệnh không đoán được...Đáng giận cho hắn và cũng thật đáng thương.

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 16: Không Thể Quên

Từ khi gặp nhau, ba cô gái đã nhanh chóng thân thiết. Uyển Như thường xuyên đến tìm Hướng Tình và An Ninh đi ăn kem, dạo phố đến tối mới v ềnhà.

Khi Hướng Tình phải v ề Thượng Hải, hai người đ ầu ra ga tàu để tiễn. Uyển Như còn bịn rịn dặn dò:

- -Tiểu Tình đi cần thận nhé. V ề đến nơi nhớ nhắn tin cho em yên tâm nha.
- -Chị biết r`à- Nựng nhẹ má Uyển Như, Hướng Tình dặn dò- Em nhớ coi chừng tiểu mỹ nhân này nhé...Coi vậy chứ dễ bị gạt lắm đó. Có dịp xuống Trùng Khánh thì ghé nhà chị chơi nha.
  - -Ùm. Em biết mà...
  - -Tiểu Tình đi đường cần thận...Mình gửi lời thăm hai bác nữa.
- -Ba mẹ mình nhắc bạn hoài. Yên tâm, mình không cho ai số điện thoại của bạn đâu. Tối nhớ lên weibo với mình nha.
  - -Mình nhớ r ã.

Nhìn theo bóng hình Hướng Tình khuất xa, An Ninh vừa lưu luyến lại vừa cảm thấy vô cùng lo lắng...Hướng Tình nhất định giữ lờ đã hứa, nhưng...đôi lúc trốn tránh không biết có phải là cách tốt nhất không?

Cô nhớ nhà...nhớ người cha mỗi đêm thường ng 'à bên phòng mẹ lớn, ôm di ảnh bà, nếu An Ninh mang đến một ly nước, ông sẽ nhận lấy sau đó lại im lặng, thỉnh thoảng lại nhìn cô r 'ài hét lớn" Cút đi...."

Ngôi nhà đó không dành cho An Ninh, nhưng khác với Phương Đông, cô lớn lên ở đấy. Cha dù không có những phút giây âu yếm vẫn không bạc đãi An Ninh. Cô cũng r`ất thích được ng 'à trong lòng cha, được ông cõng trên vai như Tâm Ninh vậy...

Tiếc là đến năm 20 tuổi, An Ninh chưa một l'ân được cha cõng lên vai.

-V`êthôi Ninh Ninh...Hôm nay CoCo có giảm giá...Ninh Ninh đi với em nha?

______

Mang theo linh kinh túi xách to nhỏ, cả hai trở v ềnhà.

Cửa chỉ khép hờ...

Uyển Như lùi lại:

- -Ninh Ninh ơi! Nhà mình lúc đi có khóa mà...Sao giờ....
- -Hay là anh Phương Đông v ề?
- -Anh hai nói chừng nào v'ê?
- -Khi nào xong việc thì v`ê..Chị cũng không biết...
- -Chỉ sợ trộm thôi. Ninh Ninh đi sau em...Em vào trước cho...

Nhìn bộ dáng thập thò của hai người, Phương Đông không nén được cười:

- -Vào nhà đi...Làm gì mà trông hai chị em cứ lấp lấp ló ló ngoài đó vậy?
- -Anh hai này- Thở phào phát cho anh trai một cái, Uyển Như cười cười-Em sợ ăn trộm thôi...Anh hai v ềlà tốt quá r ã.
- -Em dẫn chị dâu đi mua sắm à- Nhìn đống đ`ô la liệt, Phương Đông tò mò- Mua được cái gì vậy?

-Hôm nay CoCo giảm giá cuối năm. Em mua được nhi `âu thứ lắm, nhưng chị dâu thì chỉ mua có vài món lặt vặt thôi- Uyển Như sực nhớ ra gì đó, lục lục đống đ `ô À, em tìm thấy thứ này hay lắm.

-Uyển Như- Má An Ninh đỏ bừng khi biết cô em ch 'âng định khoe gì, vội giật lấy- Đừng mà..Đừng..

Nhưng đã muộn r à. Dưới đôi mắt thích thú của Phương Đông, Uyển Như lôi ra một chiếc áo lụa mỏng tanh:

-Anh hai...Em mua cái này tặng Ninh Ninh...Bảo chị ấy mặc cho riêng anh xem thôi. Đẹp không?

Chiếc áo m`ên mại nhưng chất liệu vải mỏng mảnh, g`ân như là trong suốt, thiết kế lại ôm lấy thân người...Mặt An Ninh càng đỏ hơn khi bắt gặp cái nhìn đ`ây ẩn ý của ch `ông hướng v`êmình:

-Đẹp...Em mua bao nhiều vậy? Anh hai gửi ti ền mua thêm vài cái nữa. Có 1 cái sao chị dâu em thay đổi hằng ngày được...

An Ninh không biết làm gì ngoài việc tìm đại ra một lý do nào đó r à vội vã ra khỏi phòng. Còn lại hai anh em, Uyển Như và Hà Phương Đông bật cười...Cô em nghịch ngơm:

-Ph`an dỗ chị dâu giao lại cho anh hai đó...Em v`à...Không làm anh mất thời gian nữa.

-Ù...

Phương Đông quay vào.

An Ninh đang ở trong bếp.

- -Em chưa nấu thức ăn. Anh đơi chút nha...
- -Anh không đợi được...Đói bụng r à.

-Anh đợi chút đi- An Ninh tưởng thật, vội vàng bước đến cạnh tủ bếp, định lấy nguyên liệu làm vài món đơn giản chống đói cho ch 'âng – Để' em...Á...

Hà Phương Đông cúi xuống, bất ngờ bế bổng vợ lên. Cụng đ`âi vào trán cô, anh th`âm thì:

-Anh muốn ăn món khác. Bé con...

Cô có da có thịt hơn trước. Những đường cong tròn đ`ây càng thêm quyến rũ...Gương mặt vốn đã đỏ càng ngượng ngùng thêm khi anh nhẹ nhàng cởi những chiếc cúc áo:

-Anh....

-Hôn anh đi, bé con!

Phương Đông chợt đòi hỏi:

-Từ khi cưới đến giờ chỉ toàn anh hôn em thôi. Hôm nay trả bài cho th`ây đi, không thuộc thì phải phạt gấp đôi.

An Ninh sựng lại...Đôi mắt anh đang đăm đắm nhìn cô...Âu yếm...Dịu dàng:

Gạt những ngượng ngùng sang bên, đôi môi non nót tìm môi ch' ng, vụng v'ề...

Cứng ngắc...

Phương Đông cười khẽ:

-Em học kém quá...Để "th ầy" thực hành lại vậy nhé...Từ nay sẽ kiểm tra bài đ ầu đăn hơn.

Những lúc g`ân gũi thân mật vợ ch 'ông như thế này, An Ninh cảm thấy mình hạnh phúc...

Phương Đông thương yêu, trân trọng cô như là một viên pha lê dễ vỡ. Cô biết, có khi anh cũng cố nén cảm xúc của mình, gượng nhẹ để không làm cô sợ hay bị tổn thương.

Giá mà...ngày đó người đó cũng trân trọng cô như anh thì có lẽ...

Mắt An Ninh vô thức rơi ra một giọt nước.

Phương Đông dừng lại trong đôi chút....Bờ môi anh lướt lên giọt nước ấy.

Uống đi!

-Anh....

-Ngoan...Cô bé....Có đôi lúc không c`ân đè nén chính mình....Sẽ khổ sở lắm, biết không?

Đôi tay nhỏ nhắn bỗng quấn lên cổ Phương Đông. Cô hôn anh....Vẫn ngây ngô nhưng giống như lời xin lỗi...An Ninh xin lỗi ch 'cng...Trong những lúc g 'ân gũi nhất, cô lại xao lòng, nhớ v 'êmột người khác....Không phải là anh!

Phương Đông dịu dàng quấn lấy cô...Cho cảm giác yêu thương lên đến tột cùng.

Có những đêm nằm bên anh, An Ninh gặp ác mộng. Cô hốt hoảng, sau đó lại ôm lấy ch 'ông, vùi đ'àu vào người anh, như tìm sư chở che.

Anh biết, trong lòng An Ninh t'ôn tại một cái gai quá khứ...

Phương Đông cũng từng nghĩ, mọi chuyện cứ để cho nó trôi qua...Nhưng rõ ràng cô không quên được...An Ninh bị nó ám ảnh, vì nó mà nơm nớp, có nhi ều đêm không có giấc ngủ say.

Mọi chuyện nên là của hôm qua...Nhưng mà tùy chuyện...Có đôi lúc, nếu hôm qua mọi chuyện còn dang dở sẽ làm người đau lòng mãi đến hôm nay và cả tương lai.

Hà Phương Đông có lẽ đã phải chấm dứt những ngày tháng trốn tránh, lấy chuyện lãng quên làm li ều thuốc buộc mình không vương vấn nữa. Anh cố tình quên cố tình né tránh...Để lòng không phải cảm thấy quá đau.

-Ngày mai anh tới gặp ba...Ngày mốt, anh đưa em v ềTrùng Khánh nhé, Ninh Ninh?

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 17: Quá Khứ

Thời thơ ấu của An Ninh....Bao nhiều chuyện đã xảy ra trong một ngôi nhà.

Giờ cô đang đứng trước nó. Vậy mà An Ninh cứ ng ần ngại, mãi không dám vào:

-Sao vậy em?

-Em...

-Nhà của em mà...Dù sao cũng không thể trốn tránh cả đời được. Vào đi em.

Nắm tay cô, Hà Phương Đông cùng An Ninh bước vào nhà.

Trong phòng khách, có khá nhi `àu người đang đợi họ. Một ông cụ tóc trắng như cước, một người đàn ông trung niên dáng vẻ nhợt nhạt. Nhìn kỹ, An Ninh quả là thừa hưởng đôi mắt từ người đó. Một đôi mắt đen, tr `àn tư, chịu đựng, không thấy ni `èm vui.

Một cô gái xinh đẹp, dịu dàng, gương mặt như thiên sứ, làn da trắng mịn, môi đỏ h ầng đang ng ầi trên xe lăn.

Không có vòng tay nào chờ đón An Ninh cả. Những ánh mắt đ`âu là lạnh nhạt. Kể cả người đàn ông đó. Người mà An Ninh trong mơ cũng mong ông ấy dang rộng vòng tay ôm lấy cô vào lòng. Dù chỉ một l`ân thôi.

-Cậu là người đã gọi điện...Hà Phương Đông?

-Cháu chào ông...

Ông Trình quan sát chàng trai trước mặt. Ánh mắt, th'ân thái đ'ều tỏ ra rất tự tin. Đôi tay quàng ngang người An Ninh như che chở, trấn an cô.

Ông tr`âm giọng:

-V ềr à thì ng à đi... Mọi người cũng đợi lâu r à ...

....Câu chuyện không hẳn là vui vẻ nhưng cũng không tẻ nhạt lắm. Hà Phương Đông luôn giữ trạng thái thản nhiên, lễ độ. Tay anh đôi khi sẽ nắm lấy những ngón tay nhỏ bé của An Ninh như muốn trấn an cô.

- -Cậu là con trai của chủ tịch Văn thị?
- -Cháu là con trai lớn. Ba mẹ cháu ly dị khi cháu mới 6 tuổi, sau đó cháu sang Mỹ cùng với mẹ cháu.
  - -Cậu và An Ninh đã đăng ký kết hôn?
  - -Vâng a...
- -Đăng ký kết hôn với một cô gái không rõ lai lịch...Hay là con bé nói cho cậu biết, nó là cháu gái của tôi?

Hà Phương Đông nhìn ông lão. Khóe môi anh thoáng hiện một nụ cười.

- -Cháu biết An Ninh là cháu gái của ông khi v`êđây làm thủ tục xin cấp lại bằng tốt nghiệp cho cô ấy. Cháu cũng được biết thêm là...An Ninh từ nhỏ đã không mấy khi được tiếp xúc với bên ngoài...
  - -Ý cậu là...chúng tôi giam lỏng nó sao?
- -Cháu không quan tâm An Ninh trước đây thế nào! Cháu chỉ biết...Giờ chúng cháu đã kết hôn...cháu không thể không đến chào và xin phép gia đình cô ấy được.
- -Nó...nó là H'ôly tinh...Đ'ôh 'ôly tinh độc ác! Nó không xứng, không xứng là con cháu nhà này...

Cô gái xinh đẹp bỗng dưng hướng ánh mắt oán hận nhìn An Ninh. Giọng cô ta run rầy, dường như không còn có thể nhịn nữa r ầ.

2 năm...Thời gian không làm cho An Ninh trở nên tàn úa...Hôm nay cô còn trở v ềbên một người đàn ông lịch lãm...Những lời nói che chở yêu thương, thực sự làm cô ta kích động không ngừng.

Nỗi hận dâng tràn cùng với sự ganh ty bùng cháy. Sao mọi thứ tốt đẹp nhất lại thuộc v'ệcon bé đó? Tại sao?

Những lời kết tội khiến An Ninh run rẩy...Cô không đủ can đảm nhớ lại thời điểm 2 năm trước, cũng trong căn phòng khách này, những gương mặt, những ánh mắt oán ghét đã hướng v ềcô:

-H'ôli tinh cũng có di truy ền đấy. Mẹ nó là h'ôli tinh, nó làm sao là thỏ non được. Dòng máu đó chảy sẵn trong mình mà.

-Không được xúc phạm tới mẹ tôi...Mẹ tôi không phải là h`ôli tinh...Không phải...

An Ninh đã hét lên...đã lao tới người đàn bà thốt lên câu đó...Sự giận dữ khiến cô mạnh mẽ lạ thường. Khác hẳn vẻ cam chịu thường ngày...Cô giáng vào bà ta một cái tát.

Sau đó là những cái tát khác trút xuống khuôn mặt An Ninh.

- -Đ `ôhỗn láo...Cô nó mà nó cũng dám đánh...Thật là mất mặt mà...
- -Tôi coi như không có đứa con như cô...Đi đi!

Lòng An Ninh đã tan nát bởi những lời nói đó. Họ là những người thân yêu nhất của cô trên cõi đời này. Là ba...Là ông nội. Nhưng không ai tin An Ninh là vô tội. Không ai tin cô suýt bị gã đàn ông đó cưỡng bức...Không ai tin cô yêu Triển Văn xuất phát tự trái tim mình. Không ai tin cả:

-Sao chị lại quyến rũ Triển Văn chứ? Chị muốn trả thù tôi...chị muốn tôi chết phải không? Triển Văn mê mệt chị...Đ `ôh `ôly tinh!

Không có...

Không có thật mà....An Ninh không chủ động quyến rũ ai cả. Cô không phải là h`ôli chỉ biết hại người...Không phải....Không phải mà....

Phương Đông nắm chặt tay vợ hơn, trấn an cô khỏi phút giây xúc động:

-Trình tiểu thư...cô sai r à ...H ò li tinh cũng có nhi à dạng...Có h ò li hại người, cũng có h ò li thanh khiết hơn cả con người. Có những kẻ lòng dạ như rắn rết, h ò li cũng không bằng.

Trình Tâm Ninh như bị chấn động.

Cô ta biết Hà Phương Đông đang nói tới ai:

-Anh...

-Tôi nghĩ chuyện ai là h'ôli tinh, ai là rắn độc mọi người ở đâu đ'ều biết cả r'à:...Tôi đưa An Ninh v'êlà để thưa chuyện với gia đình. Cô cũng đã quá tuổi trưởng thành, thiết nghĩ sỉ nhục, vu khống người khác đã là một tội danh...Mong tiểu thư đừng để phạm thêm l'àn nữa....Nếu không thì....

Lời của Hà Phương Đông như dao bén, cắt vào lòng ông Trình một vết thương đau.

Đứa con gái đó...An Ninh là kết quả của thủ đoạn và tính toán. Một đứa con gái nghèo không có liêm sỉ mộng ước làm thiếu phu nhân của Hào môn đã bày ra...Trong oán hận, trong đau đớn tột cùng, đứa con dâu ngoạn hi ền mang thai 8 tháng của ông đã quẫn trí lao ra đường. Bào thai sinh non, từ đó thân thể Tâm Ninh luôn phải sống trong suy nhược...

An Ninh là giọt máu của Trình gia...Dù không thương, cũng không thể bỏ mặc nó...

20 năm dài, con bé lớn lên như một cái bóng. Éo le thay, nó lại ngoan hi ền, dịu dàng như nước, giống hệt cô con dâu đã mất của ông...Nhìn nó, con trai ông không khỏi nhớ tới mối hận xưa, vừa thương vừa hận...

Tâm Ninh yếu ớt, từ nhỏ đã dựa vào Triển Văn, song duyên phận khó ép, người Triển Văn yêu lại là An Ninh...

Không ai ngờ...trong buổi họp mặt gia đình, người Triển Văn muốn kết hôn chính là An Ninh.

Tâm Ninh như bị giáng thêm một cú sốc nữa. Giống như mẹ, nó lao ra đường.

Không chết...nhưng suốt đời phải gắn li en với chiếc xe lăn...

Triển Văn chăm sóc Tâm Ninh...Nhưng lại không thể yêu thương nó...Tình yêu chỉ có một trên đời.

Ngay lúc đó phát sinh chuyện Hàn Hân – chị họ An Ninh bắt gặp hôn phu Phạm Vũ Th`àn của mình đang âu yếm An Ninh.

H'ôly từ mẹ đến con...Trong cơn giận dữ, ông đã đuổi nó ra khỏi nhà.

-Nội ơi!

Tiếng kêu thê thiết đó trọn đời ông không thể quên.

Đã bao giờ ông xem nó là cháu nội?

Ba oi!

Đã bao giờ...nó được thương yêu trong tình thương của một người cha?

Giận thì giận nhưng r`ài ông vẫn không thể vứt bỏ nó...Nghe tin An Ninh được ba nó mang gửi gắm ở nhà Hướng Vân, ông cũng yên tâm. Dự định khi con bé hối hận sẽ mang nó trở v`ề.

Nhưng An Ninh đã bỏ đi...Không v ềnữa...

Những bản tin tìm người đăng không có h à âm.

Không ai biết nó ở đâu...

R'à nửa năm trước, một sự thật lại được phơi bày.

An Ninh không có làm sai...Người đứng sau mọi chuyện là Tâm Ninh...Nó muốn chà đạp, muốn con bé phải chịu đau đớn gấp trăm l'ân, muốn Triển Văn không còn thương yêu An Ninh nữa.

Đời thất trớ trêu...

-Me em...me em không phải là h`ôly tinh...Không phải là h`ôly tinh đâu.

An Ninh guc trong lòng ch 'ông...Nức nở...

Bao nhiều nỗi lòng trong suốt thời gian qua d'ần ép, bây giờ mới có cơ hội nói ra:

-Ù...

Từ nhỏ An Ninh không có mẹ...Cô cũng biết, ba không thương cô như Tâm Ninh...Đi qua một con đường nước ngập, người được ba cõng trên vai luôn là Tâm Ninh, còn cô chỉ lẳng lặng theo sau...

Vú bảo là do cơ thể Tâm Ninh không tốt nên ba đặc biệt quan tâm em ấy hơn.

An Ninh cũng rất thương yêu em của mình. Những gì của mình, chỉ c`ân Tâm Ninh thích cô cũng cho.

Ở nhà, An Ninh gắn bó với vú Trương, chuyên chú vào vườn hoa nhỏ của riêng cô...Thỉnh thoảng khi hoa nở, cô lại hái mang vào cắm trong nhà...Tuy rằng sau đó chỉ vài giờ sẽ bị thay bởi những bông hoa khác đắt ti ần hơn.

Trong lớp học, An Ninh chơi thân với Hướng Tình...Tiểu Tình tốt bụng, nhiệt tình, lại thường dẫn cô v ềnhà ăn cơm. Bác gái dịu dàng, An Ninh từng nghĩ nếu me còn sống có lẽ cũng sẽ dịu dàng như vậy.

Năm cô học cao trung, tình cờ biết được một sự thật.

An Ninh còn mẹ...Người mẹ cô hay ngắm trong phòng không phải là mẹ ruột. Bà là mẹ của Tâm Ninh...

Me!

Bà là người thỉnh thoảng An Ninh nhìn thấy đứng bên một góc đường nhìn vào trường cô.

Bà là người mim cười với cô!

Bà là người thường hay lên chung xe buýt với An Ninh, len lén nhìn cô không chớp...

Là bà...

Bà có xấu xa, có thể nào đi nữa, bà cũng là mẹ của An Ninh.

L'ân đ'ài trong đời, Tâm Ninh thích và muốn cây kẹp tóc của cô, An Ninh đã từ chối...

Vì đó là của mẹ cho cô...

Sáng hôm sau nó nằm trên sàn nhà lạnh lẽo...

Hỏng mất r 'à...

Tâm Ninh nhìn cô, mim cười...

An Ninh l'ân đ'àu tiên vung mạnh tay...

-Bốp!

Sau đó là...

-Bốp! Bốp!

Cô có lỗi...Cô khiến Tâm Ninh ngã quy...Nhưng An Ninh không hối hận...Cái gì cũng có thể cho, có thể lấy duy có tình thương của mẹ, sự quan

tâm của mẹ là không ai được đụng đến nó...không ai được...Kể cả đó là ba...

Triển Văn là mối tình đ`âu.

Anh hơn cô 4 tuổi, là con trai một người bạn trong gia đình...An Ninh cũng chỉ là một thiếu nữ mới lớn. Đối với mẫu người hoàn hảo như anh, cô không thể không ao ước...Cho đến lúc Triển Văn tình nguyện k`ân cặp An Ninh thi tốt nghiệp...Loài hoa quỳnh trong vườn thêm rực rỡ, cũng nhờ thêm bàn tay chăm sóc của anh.

Nhưng Tâm Ninh cũng thích anh.

An Ninh không muốn tranh giành gì cả...Cô muốn bỏ cuộc, đã từng tỏ ra lạnh lùng...Nhưng anh như ngọn lửa.Anh thiêu đốt con tim khở khạo của cô...

Anh muốn cưới An Ninh làm vơ...

Tâm Ninh đã lao ra đường. Đôi chân tật nguy en...

Ba đã khóc...

Triển Văn hối hận...

Là do An Ninh sao?

Tình yêu có lỗi sao?

An Ninh bỏ cuộc...Song Triển Văn lại chỉ yêu cô.

-Đợi anh một thời gian được không em? Nhất định Tâm Ninh sẽ hiểu...Tình cảm không thể miễn cưỡng mà.

Nhưng Tâm Ninh chưa hiểu mà anh đã mất lòng tin với cô r ã.

Tại sao anh không tin ngày hôm đó là do Vũ Th ần sắp đặt...Anh ta muốn cưỡng bức An Ninh...Đến khi bị phát hiện lại đổ tất cả cho cô, cho là

An Ninh quyến rũ anh ta?

Ba không tin

Ông nội không tin...

Nhưng bác Hướng và Tiểu Tình tin cô mà...Họ hiểu An Ninh...Họ thương An Ninh...Họ mở rộng vòng tay che chở cô. Là họ mà không phải những người có cùng dòng máu. Ngay cả Triển Văn. Anh...

Anh là người cô thương yêu nhất lại có thể nghi ngờ và nói với An Ninh:

-Thật không? Chứng minh đi!

Anh muốn xem An Ninh có phải là xử nữ, có phải không h'êquan hệ với người kia.

Cô không phải không thể cho anh.

Nếu là trước đây, An Ninh sẽ không ng ần ngại...

Nhưng đối diện với sự điên cu 'âng đó...Đối diện với sự nghi ngờ đó, lòng An Ninh như có ai xát muối vào:

-Em không chứng minh gì cả. Nếu anh muốn vậy...Em sẽ chết cho anh xem!

Đau đớn...

Không còn gì lưu luyến nữa...

Me!

Chỉ có mẹ thôi....

An Ninh ng 'ài tàu đi Quảng Đông tìm mẹ...Tìm lại cho mình những cảm giác của tình thân...

Nhưng mẹ cũng không còn...Căn bệnh ung thư cướp bà đi..Bỏ lại cô và ngoại ng 'à ôm nhau, khóc trong câm lặng...

-Me oi!

Lau những giọt nước mắt trên má vợ, Phương Đông âu yếm dỗ dành:

-Anh biết...Những người mẹ dù đã làm gì cũng không liên quan đến chúng ta...Họ là mẹ của chúng ta...Chúng ta không có quy ền phán xét họ. Không có quy ền phải không em?

Anh đặt tay lên bụng An Ninh:

-Em cũng sẽ là mẹ...Không được khóc nữa...Kiên cường lên...Ninh Ninh của anh!

Trong giông bão có những thân cây sừng sững đứng ra chống đỡ, che cho những m`âm non luôn được tốt tượi...

Phương Đông chỉ muốn cô xem mình là một cột đá, khi c`ân thì có thể tựa vào...Chiếm được lòng tin, không xa gì con tim cô sẽ thuộc v`êPhương Đông mãi mãi.

An Ninh...Anh muốn quá khứ sống lại một l'ần r'ài chết hẳn. Trong lòng em, chỉ nên có anh thôi.

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ni cầm Tin

Trong ngôi nhà ấm cúng của ông bà Hướng, mọi người quây qu'àn bên nhau...Bà Hướng vẫn không rời An Ninh trong khi ch 'ông bà không nén được tiếng thở dài:

-Tính ra cũng không thể hoàn toàn trách anh ấy...Chuyện hơn 20 năm trước, đúng là khó thể mà quên...

Ông còn nhớ rành rành v ềngười phụ nữ ấy.. Là mẹ của An Ninh...

Đó là một cô gái có ngoại hình mong manh, vẻ đẹp thu ần khiết như hoa. An Ninh là bản sao của cô gái ấy.

Cô ta là con của vú Thẩm, chăm sóc Phan Ngọc Bình từ nhỏ tên là Thẩm Hiểu Anh...

Ngọc Bình xem cô ta như chị em...Không ngờ đằng sau cái lớp vỏ mỏng manh lại là một dã tâm to lớn...Hiểu Anh không muốn chôn đời mình trong nghèo khó...Muc tiêu cô ta vốn lớn hơn nhi ầu.

Một đêm vắng...Khi Ngọc Bình và Thiên Bích đang có xích mích, vòng tay đã quấn lấy anh! Say mê...khao khát...Quyến rũ, gọi mời. Hiểu Anh chủ động. Thiên Bích không ki 'êm được lòng mình.

Những cái gì vụng trộm thường bắt đ`âu với tất cả đam mê...Thiên Bích từng nói với Hướng Vân, ông ghê sợ bản thân mình, ghê sợ những làn sóng cuộn trào mãnh liệt không thể k`ân lại khi gặp gỡ Hiểu Anh.

Kết quả là một cái bào thai, cùng lúc với Ngọc Bình cũng đang hân hoan với ni âm vui làm mẹ.

Thiên Bích – Ngọc Bình vì đứa con mà xích lại g`ân nhau và cũng vì đứa con mà Thiên Bích không làm sao vứt bỏ được Hiểu Anh...Cái vòng tròn lần quần ấy diễn ra cho đến lúc sự thật phơi bày...

Người ch 'ông Ngọc Bình hết lòng yêu thương....Cô bạn mình tin tưởng...Mọi thứ mờ d'ân...Ngọc Bình trốn chạy thực tại...Đứa bé ra đời không có mẹ...Là Tâm Ninh. Từ nhỏ đã mất mẹ r 'ài.

Thiên Bích đau đớn tột cùng...Hiểu Anh dường như cũng tỉnh ngộ...Cô bỏ đi...Sau đó hơn 1 tháng sau trở lại với đứa bé còn đỏ hỏn...Giọt máu oan khiên...Kết quả của những đam mê.

Là bạn của họ, ông bà Hướng từng không thích An Ninh...Cô bé con bên cạnh vẻ nhợt nhạt của Tâm Ninh đã mang một vẻ đẹp thu hút mọi ánh nhìn...Là sự hòa quyện của thanh khiết, ngây thơ cũng như yêu ki ầu diễm lệ...Nhưng tính cách của nó lại khác hẳn người mẹ...Dịu dàng song cũng rất kiên cường.

Bị người ta khinh thường, ghẻ lạnh cũng không khóc...Đôi mắt chỉ đọng lại một nỗi bu 'ân mênh mông...

Nhìn vào đó, ông bà tin con bé không phải dạng vô liêm sỉ, đi quyến rũ người mà nó không yêu.

Ông bà cũng đã nói với Triển Văn như thế...Nhưng r`ài với sự b`àng bột tuổi trẻ, nó đã không tin người mà nó rất yêu...

2 năm chìm trong đau đớn...

Nửa năm dần vặt, điên cu 'âng tìm kiếm...Hy vọng có thể làm lại từ đ'àu.

Bát nước đã đổ đi không làm sao hốt lại cho đ ầy được...Ngoài cách rót một bát nước mới...An Ninh đã có một chỗ dựa. Ông bà chưa từng thấy ánh mắt tràn đ ầy tin tưởng của con bé bao giờ, cho đến khi nó xuất hiện bên cạnh ch ầng...

-Em có muốn ở lại với Hướng Tình không?

-Em...

-Hai vợ ch 'ông cùng ở lại đi! Lâu lắm r 'â An Ninh mới v 'ê Trùng Khánh mà...

-Cháu có chút việc bận bác ạ!-Phương Đông nhìn sang vợ- Nhưng nếu em thích thì ở lại chơi vài ngày...Anh sang Thượng Hải chỉ có 3 hôm thôi.

-Da...

An Ninh ngập ngừng...Cô cũng muốn...Nhưng lại sợ...Không biết là sợ đi ều gì...

-Ngoan...

Phương Đông bẹo má cô, dịu dàng:

-Hai bác cho cháu gửi An Ninh vậy....Cháu phải đi!

-Ù...

Phương Đông biết...Anh đang tự vạch một cơ hội...Cũng có thể sẽ là nỗi đau lớn trong đời anh...An Ninh còn vương vấn nhi ều với Triển Văn, không phải Phương Đông không biết...Anh cũng hiểu tình cảm đã từng say đắm như vậy...Nếu không có sư kết thúc sẽ không thể nào quên...

Phương Đông không phủ nhận là anh ghen.

Ghen mỗi l'ân An Ninh thẫn thờ nhìn anh, ghen mỗi l'ân anh hôn cô và chợt bắt gặp những giọt nước mắt mặn chát...Ghen điên cu 'âng khi cô đột ngột ôm lấy anh trong đêm, hay đáp lại anh bằng những nụ hôn biết lỗi...Lỗi gì? Lỗi không thể quên quá khứ phải không em?

Mỗi người có một quá khứ và nó đáng được trân trọng, nhưng mấy ai đang yêu đủ tỉnh táo để trân trọng những mảnh ký ức đẹp của bạn chung chăn gối, nhất là khi biết người đó vẫn chưa quên.

Phương Đông thà một l'ân giày xéo mình trong cơn ghen điên cu 'ông để chấm dứt đi tất cả.

Anh muốn nụ cười đó trọn vẹn là của mình...Anh muốn nụ hôn cô dành cho là nụ hôn đam mê và dâng hiến...

Diệp Vũ đã hỏi:" Mày sợ sao?"

-Ù...Tao sợ...Nhưng tao tin...An Ninh sẽ chọn tao!

Lấy cái gì để khẳng định như thế thì Phương Đông không biết...Nhưng anh tin...Tin vào con người anh đã yêu. An Ninh m`êm yếu nhưng cô không phải là người dễ thay lòng...Đã thuộc v`êanh, trọn đời cô sẽ chỉ chung thủy với Hà Phương Đông...

Đó là một canh bạc mà l'ân thứ hai trong đời, Phương Đông không có gì đảm bảo chiến thắng ngoài lòng tin của bản thân mình...

.....Tiếng chuông d`ân dập ngoài cửa...Hướng Tình ngâng lên:

-Ai vậy ta?

Cánh cửa vừa mở đã muốn sập lại ngay.Ánh mắt Hướng Tình tràn đ'ây căm ghét:

-Là anh à?

-Tiểu Tình-Triển Văn vội vàng đưa chân giữ lấy cửa-Làm ơn...làm ơn cho tôi gặp An Ninh...

-An Ninh không có ở đây...Mà có thì nó cũng có ch 'âng r 'ài.Anh làm ơn đừng quấy phá nó nữa...Để cho nó yên đi!

-Tiểu Tình!

Là một tiếng gọi yếu ớt...

An Ninh đứng g`ân cửa...Khuôn mặt thanh tú tái nhợt...

-Cho anh ấy vào đi Tiểu Tình...Mình có chuyện muốn nói...

Chỉ còn có 2 người...

Dưới gốc đỗ quyên, từng là nơi An Ninh gục đ`âu lên vai anh, khổ sở thừa nhận tình cảm của mình.

Nụ hôn đ`àu tiên cũng là ở đây...

-Em...em khỏe không?

Triển Văn nhận ra mình vừa có một hành động bất nhã...An Ninh đã rụt tay v ề

- -Em...em khỏe lắm!
- -Nghe nói em đã ghé sang nhà bên ấy.
- -Da...
- -Anh...anh xin lỗi...

Xin lỗi? An Ninh nhìn Triển Văn, xót xa nhận ra anh ti ều tụy đi nhi ều:

- -2 năm nay anh thế nào?
- -Ba đã giao công ty cho anh...Anh...công việc cũng rất tốt.
- -Vậy là em mừng r à...
- -An Ninh...

Anh có nhi `àu đi `àu muốn nói...Nuối tiếc, cay đắng lẫn nhung nhớ đè nặng con tim anh suốt thời gian qua.

-Anh...Anh đã rõ hết mọi chuyện...

-....

Anh rất muốn xin lỗi em...Chuyện đó là anh hiểu l'âm em.Là anh mù quáng. Nhưng vì anh quá yêu em.Anh không thể chịu được chuyện em và Vũ Th'ân...

-Em hiểu mà...

Em hiểu.

Nhưng em không quên được thái độ khinh thường của anh ngày đó. Tại sao anh lại không thể tin em? Em vốn đâu có cảm tình với anh ta? Tại sao tự nhiên lại có thể câu dẫn anh ta được?

Hay vì trong mắt anh vốn cũng có thành kiến đó " Mẹ nào con nấy", phải không anh?

Nếu ngày đó em làm theo lời anh, bằng lòng chứng minh...Còn tấm thân trong trắng để chứng minh, nhưng một mai không còn là xử nữ, xảy ra chuyện gì, em lấy gì để anh có thể tin?

Anh hối hận...nhưng đã không thể quay trở lại.

-Anh v'êđi! Ch'ông em cũng sắp v'êr 'à...

Ch 'ông em?

Em đang khẳng định bây giờ em đã thuộc v engười khác...

Em muốn nói với anh rằng, sai l'âm là sai l'âm, không thể sửa sai?

-Em có biết ai cho anh biết em ở đây không? Là ch 'ông em đó...Anh ta nói rằng, nếu em nguyện ý, anh ta sẽ không ràng buộc em.

An Ninh ngơ ngần...

Phương Đông...

Người luôn có đôi bàn tay dịu dàng ôm lấy cô...Anh là người nhắn tin cho Triển Văn?....Để làm gì?

Điện thoại chọt có tin nhắn:

-An Ninh...Dù thế nào cũng được...Anh tin em!

Anh tin em?

Mắt An Ninh nhòa lệ.

Đơn giản thế sao anh? Anh tin em? Tin em sẽ không yếu lòng, tin em là của anh mãi mãi.

Tim em đau lắm khi gặp người ngày đó...Nhưng cũng tràn ngập vui sướng khi nhận được tin nhắn của anh.

An Ninh ngước khuôn mặt đ'ây nước mắt lên:

-Em cảm ơn anh, anh Triển Văn...Em sẽ luôn nhớ anh...Nhưng em cũng thật lòng....Xin lỗi...

Cô cúi chào anh...Nhìn dáng thất thểu ấy mà lòng đau buốt. Song chuyện đã qua không thể nào quay trở lại. Hạnh phúc, đôi khi chỉ tới có một l`ân.

Tin nhắn vôi gửi đi:

-Em thương anh!...

Người nhận là 'Ông xã" trong danh bạ máy.

Phương Đông khẽ mim cười. Thương anh là đủ. Chỉ c`ân có vậy thôi.

ĐÃ LÀ CHUYỆN CỦA HÔM QUA

CBCNX www.dtv-ebook.com

Chương 19: Con Đường Dài Trước Mặt Chúng Ta (Hết)

Trong căn bếp ấm áp, vòng tay Phương Đông quấn quanh người vợ. Đang làm thức ăn, An Ninh vùng vằng đẩy anh ra:

-Để yên cho em làm mà...Em nấu chè...Anh lên chơi với anh Diệp Vũ đi!

-Ù...

Phương Đông lên phòng khách. Niệm Bằng đưa đôi mắt thơ ngây nhìn anh:

- -Bác ơi! Sao bác lên vậy?
- -Ù...Bác sợ Niệm Bằng ăn hết bánh của bác nên bác lên coi chừng...
- -Niệm Bằng...Gọi là chú thôi con...Con gọi bằng "bác", bác bu 'ân, ăn hết bánh của con luôn kìa.

Niệm Bằng giương đôi mắt to tròn nhìn Phương Đông...Nó cũng thích gọi chú hơn. Nhưng Phương Đông đã nói, gọi là "chú", sẽ bắt em bé trong bụng cô An Ninh ngủ yên, không được ra ngoài nữa...

- -Nhưng em bé...
- -Em bé nào? Em bé của con ở nhà mà...
- -Em bé trong bụng cô...

Hiểu ra, Diệp Vũ cười sặc sụa...Thẳng nhóc này, mới bé xíu thế mà đã bi du dỗ r 'à.

-Không sao đâu con...Con thích em bé thì sau này theo xin cô An Ninh đấy. Chú không có quy ền gì đâu...Thấy ba không? Chú cũng như ba vậy. Chú phải sơ cô mà...

-Da...

Thẳng bé gật đ`àu, hùng hổ chạy vào bếp:

-Cô ơi! Con sẽ gọi chú là chú...Sau này cô sinh em bé, không được để chú mang đi nha. Cho Niệm Bằng mang v ềnhà!

Sau phút ngơ ngác, nhìn gương mặt đỏ bừng vì cười của ch 'ông, An Ninh mới hiểu ra...Cô cũng đỏ mặt nhưng là đỏ vì ngượng ngùng, vì hạnh phúc. Tay cũng đặt xuống bụng mình.

...Buổi tối:

-Em! Anh mệt quá...Bóp vai cho anh đi!

An Ninh dịu dàng xoa bóp cho ch 'âng...Được 1 lát, chợt anh lên tiếng:

-Khoan đã...Cách 1 lớp áo không thấy thoải mái chút nào...Để anh...

Anh cởi phăng chiếc áo sơ mi...Thân hình tr`ân trụi của ch 'ông khiến An Ninh càng ngượng hơn:

-Anh...anh mặc áo vào đi! Em....

Cô mặc chiếc áo ngủ bằng tơ màu trắng, quà tặng của mẹ ch 'âng khi bà từ Mỹ v 'êthăm...

Không quá hở hang nhưng phô bày hết những đường cong tuyệt mỹ. Phương Đông cụng nhẹ vào trán cô.

-Tới bây giờ còn ngại sao em? Niệm Bằng đã lên tiếng...Mình cũng nên tích cực một chút...Đừng làm cho người làm chú như anh mất mặt chứ em.

-Anh...

Phương Đông hôn vợ n`ông nàn...

Cô cũng hôn lại anh...Nụ hôn vẫn còn nhút nhát nhưng đã chứa trong đó ân tình, không miễn cưỡng, cũng không phải vì xin lỗi.

Anh hơi cu 'âng nhiệt...Cử chỉ có ph 'ân mạnh bạo khiến cô e ngại:

-Anh...nhe một chút...Em sơ...con...

Những cử chỉ hơi chậm lại r 'à ngừng hẳn. Phương Đông sững sò:

-Ý em là...

-Em mới thử h`â chi ầu- Mặt An Ninh đỏ rực nhưng tràn tr`êsung sướng- Em chắc là...có r`â...

Làm cha?

Phương Đông sững người trong chốc lát...khiến An Ninh cũng phải giật mình:

- -Anh....anh Đông!
- -Ù...Em thay đ`ôđi...Mình đi bệnh viện kiểm tra đi em!
- -Anh à...nhưng mà bây giờ...
- -Đi kiểm tra đi em...Anh thực sự không chờ được...

_____

Phương Đông ng 'à trước cửa phòng đợi...

Anh đang hạnh phúc...Hạnh phúc là do tay Phương Đông giành lấy và giữ chặt. Một mai tan vỡ, chỉ có thể là do chính anh thôi!

Nhớ lại 2 tháng trước, trong căn phòng nhỏ, anh cũng từng hối hận, tại sao mình lại tạo cơ hội cho họ, lại tháo sợi dây cho họ...Liệu có khi nào...họ

làm Phương Đông đau đớn đến chết không?

Anh hình dung đến gương mặt thanh tú của An Ninh, nghĩ đến một cô gái kiên cường, yêu mẹ, yêu bà, không dẹp bỏ lòng tự trọng bản thân...Cô là vợ anh...Và cô không lạnh lùng với anh!

Cho họ một l'ân đối diện chính là cho mình một cơ hội để tháo gỡ nút thắt trong lòng.

Quả nhiên từ hôm đó An Ninh đã không còn thờ thẫn nữa...Những nụ hôn của cô và anh n'ông nàn hơn, toàn tâm toàn ý hơn...Chuyện chăn gối vợ ch'ông bên cạnh tiếng g'âm gử tr'âm thấp còn có tiếng rên khẽ hạnh phúc...Trong vòng tay Phương Đông, An Ninh hoàn toàn buông thả chính mình...

Em thương anh...

Tại sao không phải là em yêu anh?

Thương có nghĩa là đã xem anh như một gia đình. An Ninh c'ân gia đình hơn là c'ân một tình yêu...Phương Đông đã là người thân thiết nhất đời cô...Trọn đời này cô là của anh...Trọn vẹn!

Một chút phương pháp, buông tay để mình lấy lại được nhi ều...Còn nếu mất đi, chỉ có thể trách mình chưa làm cho người ta lưu luyến để xem ngày hôm qua đã là dĩ vãng.

Anh 31 tuổi, cô mới bước qua tuổi 22, cuộc sống hôn nhân còn rất dài, tạm thời thắng không có nghĩa là mãi mãi...Một giây sơ sẩy sẽ để tất cả trở thành bong bóng xà phòng...Vất vả lắm mới tìm được song quãng đường gìn giữ mới là đi ều phải bận tâm.

Bên cạnh họ còn đó một Ki ầu Sương Diệp, một Trình Tâm Ninh căm ghét hạnh phúc, sẵn sàng bước vào bất cứ khi nào...

Từ trong phòng khám, An Ninh bước ra:

-Sao r'à em?

-Chúc mừng ông..Bà nhà đã mang thai 5 tu ần...Thai rất khỏe mạnh...

An Ninh cười rạng rỡ.

Con cái...Một ni ầm vui và thêm một gánh nặng...Sinh ra một sinh mệnh vốn khó, đắp b ầi cho sinh mạng ấy lớn lên và có ích càng khó gấp đôi.

Phương Đông đưa tay quàng lên người vợ:

-V èthôi em...Anh phải nghĩ thêm vài cái tên của con mới được.

Mọi đau bu 'ân xin gác lại hôm qua...Tương lai cũng đang mở rộng. Còn có một đoạn đường dài họ sẽ phải đi.

______

Một kết thúc chưa hẳn là thỏa mãn mọi người. An Ninh vẫn chưa trở lại với gia đình, Phương Đông vẫn chưa hòa hợp và chấp nhận những người thân. Những kẻ xấu chưa bị trừng trị... Song, đời đôi khi là vậy... Chỉ c`ân ta cố gắng nắm bắt hạnh phúc, đừng nên suy nghĩ quá nhi ầu. Mọi thứ thuận theo tự nhiên mà sắp xếp...